BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

VRĂJITOR & VRĂJITOARE

FOCUL

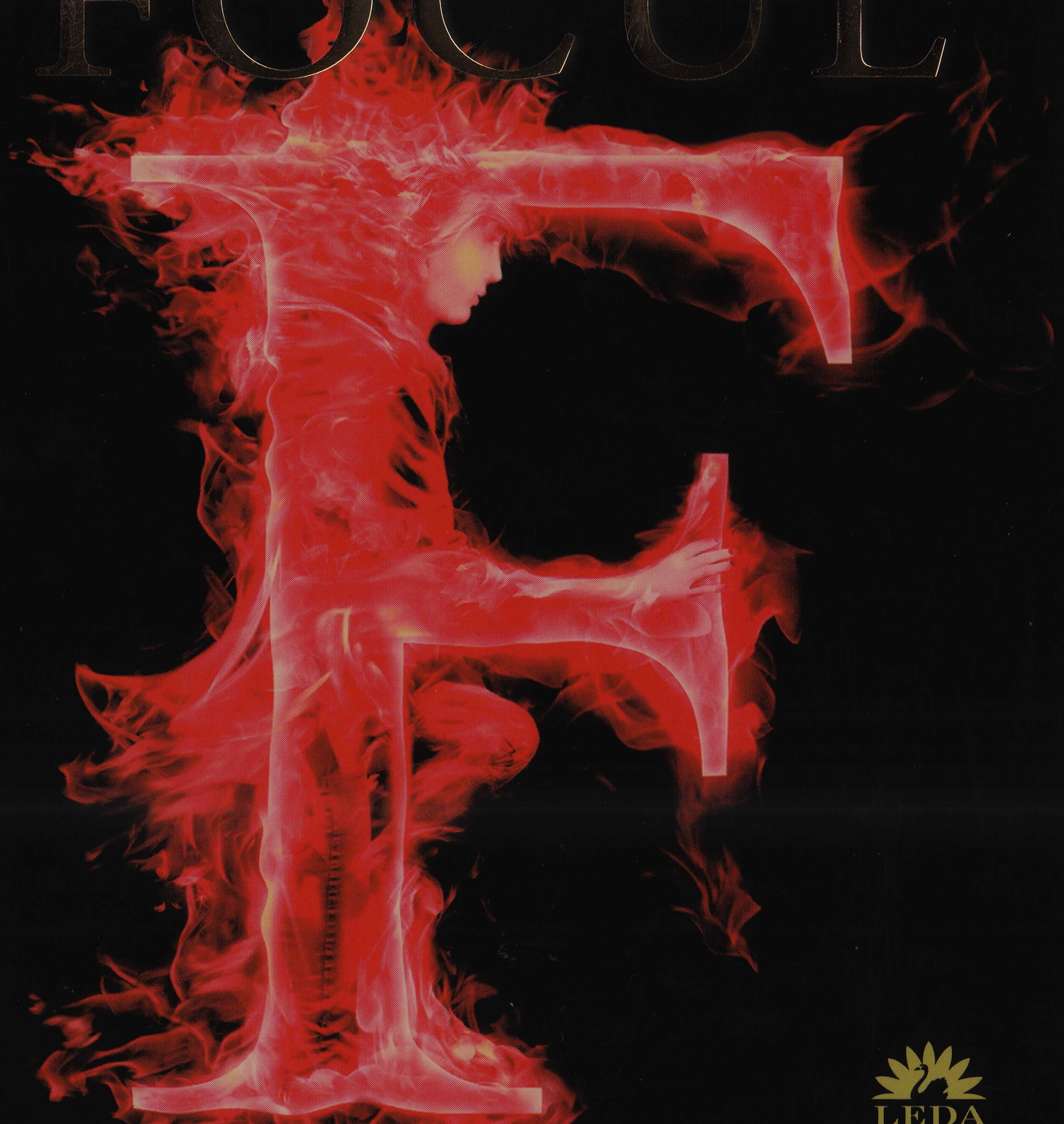

LEDA

JAMES PATTERSON

şi Jill Dembowski

VREȚI UN BASM, NU-I AȘA?

Whit și Wisty Allgood au sacrificat totul pentru a conduce mișcarea de Rezistență împotriva nemilosului regim totalitar care le guvernează lumea.

Conducătorul suprem, Cel Care Este Unicul, a interzis tot ceea ce le este lor drag: cărți, muzică, artă și imaginație. Dar puterea tot mai mare a magiei celor doi frați nu a fost suficientă pentru a opri malefica demență a Unicului.

NU VEȚI GĂSI UNUL AICI.

Wisty știe că a venit în sfârșit momentul să îl înfrunte pe Unicul. Dar lupta și focul ei nu fac decât să canalizeze și mai multă putere în ființa lui deja invincibilă. Cum ar putea ea și Whit să se pregătească pentru iminenta confruntare finală cu nemilosul ticălos care le-a distrus lumea – înainte ca el să devină cu adevărat atotputernic?

NU EXISTĂ FINAL FERICIT.

În această uluitoare parte a treia a serici VRĂJITOR & VRĂJITOARE, miza nu a fost niciodată mai mare – iar consecințele vor schimba totul.

JAMES PATTERSON

și Jill Dembowski

VRĂJITOR & VRĂJITOARE

FOCUL

Traducere din limba engleză şi note de
LAURA BOCANCIOS

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

James Patterson and Jill Dembowski
Witch & Wizard: The Fire
Copyright © 2011 by James Patterson
This edition published by arrangement with
Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT
LEDA este marcă înregistrată

ISBN: 978-606-8623-07-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES
Vrăjitor & vrăjitoare/James Patterson, Gabrielle Charbonnet
trad.: Cristina Ghidoveanu. - București: Leda, 2012-2015
3 vol.
ISBN 978-973-102-461-5
Vol. 3.: Focul / James Patterson, Jill Dembowski
trad.: Laura Bocancios. - București : Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8623-07-8

I. Dembowski, Jill
II. Bocancios, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lui Jack, care m-a lansat pe acest drum lung,
întortocheat și magic.
Vei fi rege, într-o bună zi.
Și vei fi un rege foarte bun.
— J.P.

Lui Bobbie Dembowski, care m-a învățat
magia cuvintelor, și lui Mark Dembowski,
ale cărui strigăte de încurajare sunt mai sonore
decât cele ale oricărui suporter de fotbal.
ILYIHYNDYTBPITWW!
— J.D.

Bun venit în cel mai cumplit coşmar al tău
sau poate unul pe care nici măcar
nu ţi-l poţi imagina.
O lume în care totul s-a schimbat.
Nu mai există cărţi, nici filme,
nici muzică. Şi nici libertatea cuvântului.
Toţi cei sub optsprezece ani
sunt priviţi cu suspiciune.
În orice clipă, tu şi familia ta aţi putea fi ridicaţi
şi azvârliţi în temniţă.
Însăşi fiinţa ta este neînsemnată,
poate chiar indezirabilă.

Ce lume e asta? Unde s-ar fi putut
întâmpla aşa ceva?
Dar nu asta contează.

Contează că S-A ÎNTÂMPLAT.
Ni se întâmplă nouă chiar acum.
Şi, dacă nu eşti cu ochii în patru,
mâine se poate întâmpla şi în lumea ta.

Whit

VREȚI UN BASM, NU-I AȘA? Ei, bine, nu prea cred că pot să vă ofer așa ceva.

Veți găsi aici aventură, asta e sigur. Și magie și crimă și intrigă. Și un om mai netrebnic, mai lipsit de scrupule decât toți monștrii sau nebunii care vă pândeau în cele mai sinistre coșmaruri ale copilăriei voastre.

Însă nu veți găsi eroi. Nu-mi pot asuma acest rol pentru voi — mai ales acum, după tot ce s-a întâmplat.

Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Exista un mare orator, deștept și charismatic. Oamenii veneau puhoi din toate colțurile Lumii de Sus, hipnotizați de promisiunile lui. Nu degeaba i se spunea Cel Care Este Unicul: era cel care avea să schimbe lumea. Abia când le-a luat totul, și-au dat oamenii seama ce-au pierdut.

La început ne-am văzut cărțile arzând, prin spiralele de fum cenușiu care ne înecau protestele. Apoi au dispărut obiectele de artă și muzica, urmate curând de tot ce mai rămăsese din libertățile noastre. Bannere roșii se lăbărțau pe clădirile cele mai înalte și o ploaie de cenușă cădea peste noi împreună cu bombele. Închisorile erau înțesate de copii care,

odată eliberați, încetau să mai fie niște simpli pușteni, devenind războinici cu ochii goi, școliți să tortureze.

Totul era pentru binele superior, susținea Unicul. „Noul Ordin", așa îl numea.

Profețiile vorbesc despre doi oameni care au să schimbe cursul acestei istorii. O fată și un băiat, o vrăjitoare și un vrăjitor. Sora mea și cu mine, Wisty și Whit Allgood. Am fost la fel de surprinși de asta ca toată lumea. Chiar îngroziți, aș spune.

Am încercat să fim eroii voștri, am încercat să ne ridicăm la înălțimea acestui destin. Cu puterile noastre proaspăt descoperite, am adus speranță. Ne-am alăturat mișcării de rezistență și ne-am infiltrat în închisori. Am protestat împotriva Noului Ordin și am pledat pentru pace.

Însă, după ultimul bombardament, sora mea și toți aliații noștri, luptători pentru libertate, au fost risipiți ca pleava în vânt. Întreaga Rezistență a fost zdrobită. Până și părinții noștri au dispărut într-un nor de fum. Țipetele lor îmi răsună și acum în urechi.

Așadar, nu mai aveam pe nimeni. Credeam că nu-mi mai rămăsese nimic de oferit, până când asupra noastră s-a abătut molima. Era ultima mea șansă de a mă face folositor. Am intrat în case care miroseau a moarte și musteau de boală. Am dus copii însângerați în spitale și adăposturi. Și, într-unul dintre acele spitale, am găsit-o pe sora mea, lucrând ca infirmieră. Ajutând, așa cum ajutasem și eu. Sperând la un viitor mai bun, așa cum sperasem și eu.

Dar apoi boala a ajuns-o și pe Wisty.

Acum, ochii Celui Care Este Unicul, ageri și cruzi, mă fixează batjocoritori de pe panourile de afișaj. Crezusem că-l putem înfrunta. Crezusem că-l putem înfrânge. Presupun că m-am înșelat. Vedeți voi, fără noi doi, Wisty și cu mine, nu există istorie, nu există viitor, nu există speranță.

Iar Wisty e pe moarte.

Prin urmare, așa stau lucrurile. Acesta e sfârșitul. Nu e o poveste cu zâne și nici că poate fi vorba despre „fericiți până la adânci bătrâneți".

Lumea noastră nu se sfârșește când închideți cartea.

Lumea noastră este reală. Prea reală. Răsună de țipetele copiilor în întuneric și de bubuitul cizmelor soldățești pe străzi. Miroase a canale și a boală și a înfrângere. Apasă greu, ca povara trupului surorii mele zvârcolindu-mi-se în brațe.

Are gust de sânge.

CARTEA ÎNTÂI

SĂRBĂTOAREA SÂNGELUI

Capitolul 1

Whit

SIMT CĂ-MI EXPLODEAZĂ plămânii. Dacă moare ea, mor și eu.

Ne avântăm pe străzile înguste și umede ale capitalei, gonind să ne salvăm de forțele de poliție ale Noului Ordin și de lupii lor dresați. Călcâiele îmi ard, umerii mă dor și mintea mi-e paralizată după toate cele întâmplate.

Nu mai există libertate. Nu mai există nicio șansă de scăpare.

Mă împleticesc prin această lume străină, oribilă, pe care am moștenit-o, lăsând în urma mea o masă de oameni bolnavi, care tremură nu doar de frig. Un bărbat se prăbușește la picioarele mele. Trebuie să-mi smulg mâna din strânsoarea unei femei cu un prunc în brațe, care arată spre mine, țipând:

— Unicul a judecat! Te-a judecat!

Apoi văd sânge. Mame care își scarpină pustulele deschise și copii care tușesc în cârpe, înroșindu-le. Jumătate din săracii acestui oraș mor de Pesta Sanguină.

Și printre ei, sora mea.

Wisty e chiar mai palidă decât de obicei. Trupul ei firav atârnă încovoiat peste spatele meu, brațele ei subțiri sunt încolăcite pe după gâtul meu. E în agonie. Răsuflă greu. Bolborosește ceva despre mama și tata și asta îmi sfâșie inima.

Strada pulsează de valuri de cetățeni cu ochi pustii, grăbiți să ajungă la serviciu. Un individ în costum mă împinge spre marginea trotuarului, în timp ce un bătrân, care pare să mă recunoască, bălmăjește ceva despre „magia neagră" și mă scuipă în obraz. Tuturor le-au fost spălate creierele ori schingiuite trupurile, ca să se conformeze. Aud țipetele oamenilor maltratați în timp ce bătăușii îi ciomăgesc, doar la o stradă distanță.

Se apropie.

Îmi imaginez lupii smucind de lanțuri, trăgându-i după ei pe urmăritorii noștri, în timp ce o spumă albă le acoperă colții ciobiți. Cu părul rărit și trupurile putrede, sunt câinii de pază ai Satanei, în carne și oase. Ceva îmi spune că dacă — sau când — forțele de poliție ale Noului Ordin ne vor prinde, fiarele alea n-o să aibă cruțare.

Trebuie să găsim o ușă deschisă sau o prăvălie în care să ne strecurăm, dar nu pot vedea decât bannerele impunătoare ale propagandei, de un roșu țipător, care acoperă fiecare clădire. Suntem literalmente înconjurați de Noul Ordin.

Acum au ajuns chiar în spatele nostru. Polițaiul din fruntea grupului e un mic fanatic cu alură de copoi. Are fața roșie ca sfecla, sub o caschetă ce poartă însemnele N.O. Îmi strigă numele, agitând un baston de metal care promite o senzație grozavă dacă mi-ar izbi fluierele picioarelor.

Sau craniul.

Nu. N-am să sfârșesc așa. *Noi* avem puterea. Mă gândesc la mama și la tata, la fețele lor pe când fumul se înălța să le învăluie. Îi vom răzbuna. Simt un val de revoltă și versurile unei poezii interzise îmi bubuie în cap, în ritm cu cizmele soldaților:

„Ca leii smulși din adormire,

O invincibilă oștire."

Îmi aplec capul, o salt pe Wisty pe umăr și mă avânt prin gloata măcinată de boală. N-am să renunț.

„Cu miile vă ridicați,

Lanțul robiei scuturați."

Mă smulg din mulțime, văzând o deschidere la capătul străzii.

„Ca roua zorilor de zi...

Ei sunt câțiva, voi sunteți mii."[1]

Eram mulți, în perioada de glorie a Rezistenței. Fețele lor mi se perindă prin fața ochilor: Janine, Emmet, Sasha, Jamilla. Și Margo. Biata Margo. Ne-am pierdut prietenii de mult.

Am mai rămas doar eu.

Mă năpustesc într-o piață imensă, care se deschide la capătul străzii. Un grup de oameni se adună, rotindu-și privirile în așteptare. Apoi o duzină de ecrane HD, înalte de cincisprezece metri, se aprind în jurul nostru, difuzând ultimul buletin de știri al Noului Ordin. Acum, când atenția tuturor e îndreptată spre ele, e momentul perfect să găsesc o cale de scăpare

[1] *The Mask of Anarchy* („Masca anarhiei") de Percy Bysshe Shelley.

din această capcană. Dar nu pot să-mi desprind ochii de la știrea care rulează acum.

Este o reluare a filmului execuției publice a părinților mei.

Mă cuprinde amețeala, în timp ce mama și tata privesc în jos, multiplicați, de la înălțimea ecranelor, încercând să fie curajoși în fața mulțimii ostile. Și, privind pentru a doua oară cum ființele care-mi sunt cele mai dragi pe lume dispar în fum, aud bălmăjelile isterice, delirante, ale lui Wisty.

— *Nu!* Se zbate în brațele mele, cu mâinile întinse spre ei, întocmai ca în ziua aceea. Ajută-i, Whit! țipă sora mea. Trebuie să-i ajutăm!

Crede că urmărește *în direct* execuția părinților noștri.

Înainte să apuc s-o liniștesc, începe să tușească și ceva ud și fierbinte mi se prelinge pe ceafă și pe umeri. Mă forțez să nu vomit, dar cel mai îngrozitor lucru e că lichidul care curge pe spatele meu e plin de sânge.

Sora mea nu mai are mult.

Capitolul 2

Whit

TREBUIE S-O DUC PE WISTY într-un loc sigur. *Acum!* Se pare că i-am lăsat pe porcii de ciomăgari în spatele mulțimii, preț de câteva secunde prețioase. Mă învârt ca un titirez, căutând o ieșire... atât de repede încât aproape că dau nas în nas cu mine însumi. Mă clatin, pășind în spate, cu fiori pe șira spinării.

Și atunci le văd.

O sută de afișe. Sau o mie. Pe fiecare stâlp. Pe fiecare fereastră. Wisty și cu mine.

Mă răsucesc din nou, gâfâind. Simt ochi asupra mea de pretutindeni. O femeie îmi rânjește cu gura-i știrbă. Doi bărbați în costum coboară în goană scările albe de marmură ale clădirii Capitoliului, arătând spre noi cu țigările de foi. O fetiță care stă la o parte mă sfredelește cu ochii ei mari și cenușii. *Știe.*

Știu cu toții.

Ca la un semn, polițiștii năvălesc prin intrarea în piață, mișcându-și iute capetele dintr-o parte în alta, ca să ne repereze. Și apoi, desprinși parcă dintr-un film de groază, lupii zombi încep să urle.

Zăresc în josul unei străzi lăturalnice o clădire mică de piatră, parțial distrusă de bombe. Pare promițătoare. Sau, cel puțin, mai promițătoare decât fălcile potăilor trezite din morți. Mă furișez către ea cât mai discret cu putință și mă strecor pe o ușă lăturalnică.

Mă întâmpină un portret gargantuesc al Celui Care Este Unicul, cu capul pleșuv și ochii pătrunzători, realizați în Tehnicolor, iar o inscripție mă îndeamnă de pe perete: MĂRTURISEȘTE-ȚI PĂCATELE ÎN FAȚA NOULUI ORDIN ȘI VEI FI CRUȚAT. UNICUL ȘTIE DEJA TOTUL. Pe jos se află tuburi de cartușe.

Nu-i semn bun... deloc.

Dar nu e nimeni aici. Suntem în siguranță — deocamdată.

Umerii și șalele îmi urlă de durere, așa că, în cele din urmă, o așez pe sora mea cu grijă pe podea. Arată ca o nălucă. O iau pe genunchi.

— Haide, Wisty, o rog, ștergându-i fața cu cămașa mea. Nu mă părăsi.

Părul-i roșu e îmbibat de sudoare, dar tremură de-i clănțăne dinții. Îi iau mâna lipicioasă într-a mea, șoptesc vorbele câtorva dintre infailibilele mele vrăji tămăduitoare și adaug în această compoziție fiecare picătură de speranță pe care o am.

Numai că... nimic nu funcționează.

Cum e posibil să-mi fi secat puterile cu totul? Sunt vrăjitor, dar nu sunt capabil să-mi salvez propria soră. E cea mai bună prietenă a mea, dintotdeauna. Nu pot să stau cu mâinile-n sân, privind cum i se sting puterile, cum îi ies ochii din orbite sub năvala sângelui, cum își tot pierde cunoștința, până când lumea se va întuneca definitiv pentru ea. Refuz să-i mai las să moară sub ochii mei pe cei pe care-i iubesc cel mai mult.

Am făcut asta deja.

De două ori.

Mă înfior, gândindu-mă la mama și la tata. *O, de m-ar fi învățat mai multe despre cum să-mi folosesc puterile, înainte de a...*

Nu-mi pot duce gândul până la capăt.

Nu e doar o problemă cu puterile mele. Sunt sigur de asta. E ceva în aerul de-aici, din capitală — de parcă Unicul l-ar fi otrăvit sau așa ceva — și asta îi transformă pe partizanii Noului Ordin în marionete fără creier, bune doar să dea din cap, iar pe săraci — potențiali disidenți — în victime ale Pestei Sanguine, zvârcolindu-se și gemând de durere.

Nu sunt mulți cei care supraviețuiesc.

— De ce a trebuit te duci voluntară în spitalul ăla nenorocit, Wisty, și să te îmbolnăvești? îi țip-șoptesc, printre lacrimi

de furie. Am văzut de ce e în stare Unicul. Dacă el vrea ca fiecare om cu mintea liberă din ghetou să se îmbolnăvească, nici toate vrăjile tămăduitoare nu te pot feri!

Am nevoie de sora mea, atotștiutoarea care mă calcă adesea pe nervi, lidera rebelilor, cea mai mare amenințare a Noului Ordin, muziciană surprinzător de grozavă, extraordinară vrăjitoare... Nu mă pot descurca singur. Ba nu: nu mă pot descurca fără *ea*. Era singura care mi-a mai rămas pe lume.

Mi se oprește răsuflarea. Am început să mă gândesc deja la Wisty la timpul trecut.

Am senzația că totul explodează în mine. Izbesc cu pumnul în portretul Unicului, dar parcă ar fi din metal și mâna îmi zvâcnește de durere.

— N-aș face asta în locul tău, aud o voce din spate.

Mă răsucesc pe călcâie și văd un tânăr soldat, îmbrăcat, parcă, în uniforma prea mare moștenită de la taică-său, îndreptând arma spre mine, din pragul ușii.

Îmi vine să râd. *Ăsta* e nătărăul care o să ne aresteze?

— Mda, m-am cam prins deja, mersi, îi răspund, strângându-mi la piept mâna rănită.

Arunc o privire în spatele lui. Nu pare să-l însoțească nimeni.

— În numele Noului Ordin și al Celui Care Este Unicul — soldatul ridică privirea cu venerație spre portret — te somez să renunți la puterea ta și să ne-o predai pe Cea Care Are Darul.

Se referă la Wisty. Unicul vrea puterea focului ei. Fac câțiva pași către sora mea, s-o apăr. Țeava puștii mă urmărește, țintind direct între ochii mei.

— Stai pe loc, vrăjitorule! strigă el cu voce spartă de adolescent. Încă un pas și te zbor de-aici direct în dimensiunea următoare.

Vorbește de parcă și-ar fi repetat replicile în fața unor soldăței de plastic.

— Sincer să fiu, am fost în dimensiunea următoare, îl răspund zeflemitor. Nu-i chiar așa de rău pe Tărâmul Umbrelor.

Chiar și cu mâna rănită, aș reuși ușor să-l pun la podea, de-aș putea să mă apropii puțin.

În fața nonșalanței mele, expresia i se schimbă într-una de insolență. După toate aparențele, decide să ridice miza.

— Sau aș putea s-o omor pe *ea*, spune el, îndreptând arma spre Wisty. Poate chiar m-aș alege cu o medalie.

Ba nu. Ar fi furioși că a distrus potențialul unei puteri atât de mari și l-ar executa pe loc, probabil. Dar nu spun asta; urmăresc concentrat cum își mișcă febril degetele pe trăgaci.

— Hei, nu-i cazul să ne ieșim din fire, îi zic, ridicând mâinile și încercând să adopt un ton cât mai potolit. Hai să rămânem calmi.

Soldat-puștan, cu creierul spălat. La vârsta când prima crimă pare încă un joc, când ai încă senzația că victima o să se ridice la sfârșit și o să te roage să mai jucați o tură.

Dar Wisty n-o să se ridice.

O liniște apăsătoare atârnă între noi, în timp ce puștiul duce o luptă interioară între conștiință și mândrie. Știu deja care va câștiga, care câștigă mereu.

Ochii i se îngustează privind prin cătare, degetul i se încleștează pe trăgaci. Încep să transpir, gata să sar în fața surorii mele.

Dar înainte să ajung atât de departe, pleoapele îi flutură și cade morman la pământ.

Răsuflu prelung. *Ce-a fost asta? Oare mi-a revenit subit puterea și s-a apucat să acționeze de capul ei? Să fi avut un spasm perfect țintit de vreun fel?*

Nu. Ceva l-a izbit în ceafă. Zăresc ceva rostogolindu-se și oprindu-se în apropiere. *Un glob de sticlă cu zăpada?*

La intrare, în spatele lui, se află fetița ursuză cu ochi mari care se uita la mine în piață. Are un aer feroce și gura-i micuță face o grimasă agasată.

Expresia ei îmi amintește într-un fel de Wisty, în momentele când o aduc la exasperare. De dincolo de ușă, fata îmi face semn să ies în stradă.

— Ai de gând să stai și să te holbezi la mine, vrăjitorule? Mai am și altele în sac, dacă te-apucă somnul cumva.

Capitolul 3

Whit

— POȚI SĂ ALEGI, declară micuța justițiară.

O privesc circumspect. Mi-e imposibil să-mi dau seama dacă suntem în aceeași tabără. S-au mai folosit în trecut de copii ca să ne prindă în capcană. Și, practic, n-au mai rămas rebeli în capitală. Sigur s-a pus o recompensă pe capul nostru. Poate că are motive obscure.

E murdară și slabă ca un țâr, dar degajă o stranie siguranță. Și — încă și mai bizar — poartă coarne.

Dintr-odată, pricep: Sărbătoarea.

În panica mea, probabil că mi-au scăpat detaliile. Deși Sărbătoarea este interzisă sub amenințarea cu moartea, acum văd semne ale ei pretutindeni, când arunc o privire pe fereastră: panglici prinse de steagurile Noului Ordin, lumânări licărind pe pervazurile ferestrelor și sculpturi de gheață de felul celor după care se dădeau în vânt Wisty și mama — doar că acestea sunt omagii sclipitoare aduse Unicului.

— Poți să alegi, repetă nerăbdătoare fetița. Decizia îți aparține în întregime.

Cu mâinile în șolduri, mă sfredelește cu ochii ei rotunzi, argintii, care-i împodobesc fața micuță. N-are mai mult de șapte sau opt ani, dar ochii ei par mult mai bătrâni, ca cei ai elfilor zbârciți despre care Wisty și cu mine citeam în seria „Regele Colierului", pe când ne dădeam în vânt după cărțile fantastice și nu știam că *și noi* avem puteri magice.

— Ori vii cu mine, ori o lași pe roșcată să moară. Mie mi-e totuna, declară mica fântână de bunăvoință, de parcă moartea nu mai e un secret pentru ea, ba chiar o plictisește. Ar trebui s-o lași baltă și să-ți salvezi pielea. O cercetează pe Wisty și se încruntă: Eu, una, așa aș face.

Capitolul 4

Whit

— PEARL MARIE NEEDERMAN, mârâie fata, fără să se ostenească să-mi strângă mâna. Locuiesc pe-aproape.

Deși mintea mea se împotrivește, o urmez pe puștoaică în spatele clădirii și pătrund pe o alee interzisă, pe sub o sfoară cu o plăcuță pe care scrie: ZONĂ ÎN CARANTINĂ. Dar, sincer, nici să-mi târâi sora muribundă înapoi prin piața împânzită de soldații Noului Ordin nu mi pare o soluție mai bună.

Pearl Marie e mică, dar iute ca fulgerul, cu toate că trage după ea un sac mare. Cu Wisty în brațe, mi-e greu să țin pasul cu ea, în timp ce se strecoară pe sub garduri și pe după cărucioare, cu coarnele săltându-i pe cap.

Nu e nimeni pe stradă, cu excepția celor atinși de boală, și, în drumul nostru, multe fețe bănuitoare trântesc ușa ori trag obloanele când ne apropiem. Aș lua-o, poate, ca pe-o jignire, dacă n-aș fi mânjit de voma surorii mele.

După mai puțin de-un kilometru, polițiștii sunt iar pe urmele noastre, izbind cu bastoanele în chioșcuri abandonate și aruncându-ne insulte. Dar victimele molimei sunt peste tot în cale, dornice de răzbunare. Întorc capul și văd o hoardă de bolnavi repezindu-se la doi soldați, ale căror urlete sunt înăbușite în momentul când sunt trași într-o groapă.

Țipete îngrozite răsună pe stradă, speriind porumbeii, și curând nu mai auzim bubuitul cizmelor pe asfalt. Mulți dintre polițiști fac cale întoarsă.

Sau sunt acum, la rândul lor, infectați.

Labirintul de străzi e ametitor și Wisty e din ce în ce mai grea. Deși, pentru moment, polițiștii ne-au pierdut urma, Pearl continuă să gonească, alergând parcă în cercuri, ca un ogar care vânează un iepure. Tocmai când sunt pe cale să protestez și s-o las baltă pe această puștoaică, se răsucește pe călcâie și spune:

— Aici.

Locul pe care mi-l arată pare un morman de moloz.

— Hm, mi-e greu să ți-o spun, Pearl Marie, dar se pare că bombele Noului Ordin au ajuns la tine acasă înaintea noastră.

Puștoaica oftează, de parcă aș fi dezamăgit-o total.

— Nu ești un vrăjitor de-adevăratelea, așa-i? E aici, prostuțule.

O urmez și o strecor pe Wisty prin îngusta intrare laterală care dă într-o locuință mohorâtă la subsol, cu o singură încăpere. Sunt nevoit să mă aplec ca să pătrund pe ușă. E aproape beznă în odaie și miroase a naftalină și a dezinfectant.

Pearl Marie își lasă sacul jos și face un gest larg, arătând spre tot ce ne înconjoară:

— Poți s-o lași pe vrăjitoare oriunde, zău, spune ea, ca și cum sora mea ar fi un palton sau o pereche de pantofi.

— Unde sunt... toți ceilalți?

Observ păturile și așternuturile jerpelite care acoperă podeaua. E limpede că aici locuiesc de ceva vreme o grămadă de oameni.

Pearl râde cu tristețe.

— O, sunt toți plecați să facă lucruri foarte importante. Știi tu... să caute cele de trebuință, lucruri care să ne salveze familia, în loc să șoptească „hocus-pocus" sau să-și agite degetele ca să țâșnească fulgere din ele.

Îmi îngustez ochii. Sunt conștient că nu sunt în cea mai bună formă pentru moment, dar, totuși, *cine* e fata asta?

— Uite ce e, putem să plecăm chiar acum...

— Nu, rămâneți, spune și fața i se îmblânzește. Curând vor fi toți acasă. Și vreau să-ți arăt ceva... ce-am adunat toată ziua. Mi-au dat cea mai importantă misiune dintre toate, adaugă ea, radiind.

Mă aștept să fie vorba de mâncare, pături sau bani pe care i-ar fi putut fura din portofelul vreunei slugi a Noului Ordin, ca să cumpere cu ei alifii ori să mituiască soldații. Dar Pearl deschide sacul cu atâta pioșenie încât, pentru o clipă, îmi imaginez că trebuie să fie ceva cu adevărat important — chiar mai important decât banii, precum un copilaș, un cățeluș sau așa ceva. Sunt...

Podoabe de sărbătoare? Mai bine zis podoabe de sărbătoare *sparte*.

Desigur. Acum pricep ce-a fost cu globul de zăpadă. Și ce-i cu coarnele.

— Așa-i că sunt... minunate? șoptește Pearl, cu venerație.

Încuviințez din cap. Trebuie să recunosc că într-un fel sunt frumoase: o mulțime de cioburi de sticlă scânteietoare și luminițe colorate sparte.

Totuși, încep să mă impacientez. Podoabele sunt frumoase, nu-i vorbă, dar puștoaica asta e culmea! Sora mea *moare* lângă noi. Wisty se zvârcolește pe podea, trăgând de pături, în chinuri cumplite, iar Pearl se holbează întruna la luminițele sparte de parcă ar deține puteri secrete. În cele din urmă, îmi observă nervozitatea și așază cu grijă sacul deoparte. Apoi pescuiește câteva cârpe mucegăite și le udă într-una din gălețile în care se adună scurgerile din tavan.

Pearl pune compresa pe fruntea surorii mele. Simt că-mi pierd mințile când Wisty geme:

— Mamă. Lasă-mă să mor. Te rog, vreau doar să mor.

— O, vei muri, șoptește Pearl Marie. Vei muri.

Capitolul 5

Whit

SUNT PE CALE S-O CERT pe Pearl Marie pentru afirmația ei crudă, când ușa se dă în lături. Instinctiv, îmi încordez trupul, luând o poziție ofensivă.

Dar detașamentul ăsta nu e N.O. E o familie. Cât ai clipi, Pearl dispare într-o mare de îmbrățișări. O mână vânjoasă mă apucă de umăr și mă răsucește.

Un bărbat mai în vârstă, grizonant, mă măsoară din cap până-n picioare și clatină din cap.

— Lui Mama May n-o să-i placă deloc individul ăsta, avertizează el, cu o mină serioasă, dar îmi dau seama că ochii lui sunt mai degrabă amuzați decât furioși. Înainte să apuc să întreb cine e Mama May, o zărește pe Wisty într-un colț, plină de sânge pe cămașă, și tresare: Aia-i prietena ta? Se simte rău, nu?

— *Sora* mea.

Mă mulțumesc să dau din cap, de teamă să nu-mi ies din fire în fața acestui bărbat dacă mai spun altceva.

— E o luptătoare.

Un lung moment de tăcere se instalează între noi, părând să confirme cât de jalnică e starea lui Wisty. Prea lung. Prea tăcut. Observ în partea opusă a odăii un grup de femei cu părul lins și negru, ca al lui Pearl. Toate mă privesc pieziș și șușotesc.

Ne urăsc, mă gândesc. *Așteaptă să moară Wisty, ca să se simtă iarăși un pic mai departe de pericol.*

Aproape că începe să mă irite omul ăsta, dar apoi îmi ia mâna și mi-o strânge cu toată puterea, uitându-se la mine insistent.

— Eu sunt Hewitt. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să ceri. Aruncând o privire către femeile care se holbează la noi, chicotește: Nu le lua în seamă. Sunt paranoice. Mama May o să pună lucrurile la punct.

Mama May, aflu curând, e mama lui Pearl Marie. În clipa în care intră în încăpere, se face mai cald. Umple spațiul. La propriu. Corpolența ei contrastează puternic cu constituția celorlalți membri ai familiei ei, toți cu picioare de spaghete, dar Mama May impresionează și prin personalitate. Râsul ei plin, generos, aproape că ar putea să mă facă să cred că nu suntem orfani într-o lume controlată de un psihopat care se consideră Dumnezeu. Aproape că ar putea să mă facă să cred că suntem *acasă.*

Dar Mama May aruncă o singură privire către Wisty și către mine și pălește. Se încruntă atât de tare încât seamănă cu un biban uriaș, dezaprobator.

— Pearl, scumpo, vino aici! Nu sunt sigură că-i cea mai bună idee... Mama May ridică o sprânceană în direcția lui

Wisty: Am pierdut deja atât de mulți din cauza Pestei și, având în vedere că sunt căutați și toate astea...

Pearl afișează o figură atât de inocentă și de rugătoare, încât ai zice că-i o mască. E o figură pe care doar mezinul unei familii o poate stăpâni.

— Mamă, te rog, lasă-i să rămână. Dacă ar fi fost să ne molipsim, s-ar fi întâmplat deja. Și uită-te la ea. Probabil că oricum o să moară în câteva minute.

Remarc că trece peste faptul că suntem niște fugari căutați de poliție.

Cu mâinile în șolduri, Pearl își privește mama cu ochi mari și rugători. E limpede că are trecere până și la Mama May. Sunt sigur că va ceda, chiar dinainte ca fiica ei să spună:

— E Sărbătoarea. Trebuie să facem ce e bine.

O jumătate de oră mai târziu, în ciuda faptului că Mama May e de partea noastră, majoritatea membrilor familiei lui Pearl, cam o duzină în total, continuă să-mi arunce priviri ostile și nervoase. Arată ca orice familie care a avut de suferit sub Noul Ordin: ridurile li s-au adâncit, după ce și-au văzut copiii târâți în închisorile disciplinare; au ochii încercănați, din pricina nopților de nesomn în așteptarea raidurilor; iar în absența muzicii, a picturii, a cuvântului scris, mușchii fețelor lor au uitat cum să zâmbească. Dar asta nu e totul: par de-a dreptul îngroziți.

Ochii sunt de vină. Acest gri argintiu e hipnotic și acuzator, iar eu nu-mi pot muta privirea. Sunt bântuiți. O trag pe Pearl deoparte și fac semn către cei care ne privesc.

— Hei, ce se petrece? o întreb. De ce se tem toți? Înțeleg, suntem niște criminali căutați de poliție, dar ei știu că nimeni nu ne-a urmărit până aici, nu?

Pearl se încruntă la mine:

— Cum adică, „de ce se tem toți"? De ce se tem toți cei din Lumea de Sus, după părerea ta? N-are legătură cu faptul că sunteți fugari. E din cauză că ați avut de-a face cu *el*.

— Te referi la Unicul? Dar de ce-ar...

Vreau să-i spun că Needermanii nu înseamnă nimic pentru Noul Ordin. Nu fac parte din Rezistență, oricum.

— Șșt! șuieră fata, cu o privire speriată. Nu pomenim *acel* nume în casa asta. Mă apucă de braț și mă trage într-un colț, cât mai departe de ceilalți, dar șușotelile se amplifică. N-a mai rămas aproape nimeni în afară de noi, spune ea, cu un aer grav.

Mă uit lung la ea, încercând să înțeleg, iar ea face agasată un gest larg, arătând spre tot ce ne înconjoară: lumânările, statuetele, semnele religiei lor.

— Suntem singurii care mai credem în Sărbătoare, continuă Pearl, și în tot ce reprezintă ea, singurii care încă mai păstrăm credința. Iar spionii lui sunt peste tot.

— Dar trebuie să mai existe și alții care încă... o practică, insist, gândindu-mă la podoabele ilegale prezente în piață, la indiciile evidente că există și alte familii religioase care păstrează Sărbătoarea.

Fetița clatină din cap:

— Acum toți cred doar în *el*. La început, ne adunam într-una dintre sălile de ceremonie. Credeam că vom fi în

siguranță acolo, că vor respecta sfințenia locului. În schimb, ne-am transformat într-o țintă uriașă. Și-a trimis o slugă să facă munca murdară în locul lui. (Pearl privește în gol, hipnotizată, de parcă ar urmări evenimentele derulându-se ca într-un film.) Unul dintre oamenii lui a deprins câte ceva din magia lui malefică. Voia să-și așeze mâinile pe creștetele noastre. Câțiva dintre copii au alergat la el, crezând că vor fi binecuvântați, așa cum se obișnuia în sala de ceremonii. Eu am rămas deoparte, dar nu și fratele meu. Nu și Zig. Ziggy era deștept, dar era mai credincios decât oricare dintre noi. (Pearl zâmbește, pierdută în amintire, dar apoi chipul i se întunecă din nou.) Iar omul cel rău... și-a pus mâinile pe fruntea lui Ziggy... zâmbind întruna. Ziggy zâmbea și el. Și... și pe urmă fața lui Ziggy... a început... (Pearl înghite, cu ochii în gol.) *Să se topească... să se scurgă* pur și simplu. (Trage aer în piept.) Am început să urlu după Ziggy, dar... cineva m-a înhățat. Și apoi toată lumea fugea. Asta-i tot ce-mi amintesc.

Sunt prea îngrozit ca să vorbesc. Pearl fixează un punct din fața ei, iar gura ei e doar o linie subțire.

— Dar acum ești aci, îi spun. Ești în siguranță.

Râde, și râsul ei e rece, strident.

— Da. În siguranță...

Privesc împrejur, la fețele îngrozite, la ochii speriați și, în sfârșit, înțeleg: Eu aparțin forțelor obscure, cu această putere teribilă pe care o dețin. Magia mea mă face să fiu *ca el*, indiferent cum o folosesc.

Hewitt se apropie și se uită la fețișoara furioasă a lui Pearl. Ridică o sprânceană spre mine, dar nu face niciun comentariu.

— Ține, îmi spune, întinzându-mi o lumânare amărâtă, făcută din nu știu ce fel de grăsime. Le aprindem în fiecare noapte, explică el. Pentru cei morți. Acuși începem.

Aș vrea să-i pun lui Pearl o mulțime de întrebări — despre Ziggy și, mai ales, despre înfiorătorul bărbat care topește fețele copiilor, cu zâmbetul pe buze. Dar se alătură deja familiei sale, într-un cerc mare. Și e limpede, judecând după acea expresie hotărâtă care-i strânge buzele ca într-un nod micuț, că nu va mai vorbi niciodată despre bietul Ziggy Neederman.

Capitolul 6

Wisty

AM SENZAȚIA CĂ ÎNOT. Părul meu lung și roșu plutește în jurul meu. Înot, numai că ochelarii mei de scafandru sunt cețoși, iar tubul de oxigen tocmai mi s-a golit. Plămânii îmi ard atât de tare, încât, preț de o clipă, am impresia că am luat foc și chiar *simt* asta pentru prima oară. Fata care poate să se aprindă sigură. Halal Dar!

Se pare că sunt înconjurată de o mulțime de oameni, dar niciunul dintre ei nu seamănă cu fratele meu. Unde-i Whit? Îmi amintesc vag cum mă căra în spate, dar ce s-a întâmplat de-atunci? O fi bolnav? Sau torturat, pe undeva, de răpitorii mei scheletici?

Doi copii stau aplecați deasupra mea și îmi împung brațul cu un băț. Cel mai mare, un pistruiat care-și dă aere, cu un dinte ciobit, răspunde la o întrebare pusă de celălalt.

— E vrăjitoarea cu părul roșu, prostovane. Nu se prea pricepe, ce zici?

În ciuda durerii, mă concentrez și îmi adun toată energia ca să-l fixez pe micul fanfaron cu o lungă privire ucigătoare. Spre deplina mea satisfacție, puștii o iau la sănătoasa, îngroziți. Mă cuprinde cumva un sentiment de imensă ușurare că încă mai pot să umplu de teroare inimile copiilor.

Epuizată, mă prăbușesc înapoi în brațele somnului.

Când deschid iarăși ochii, e întuneric și pretutindeni sunt lumânări. Toți cei din încăpere au un aer șocat, de parcă tocmai ar fi primit o veste îngrozitoare. Inima îmi gonește, până când îl văd pe fratele meu. Stă în capătul celălalt al odăii, lângă o fetiță murdară, și sunt atât de ușurată încât aproape că leșin din nou. Aș vrea să-i fac un semn, dar n-am puterea să mă mișc.

Un bărbat în vârstă, cu fața ofilită și părul împletit într-o coadă care-i cade pe spate, pare să conducă un fel de veghe. Oamenii aceștia, cine-or fi fiind, au pierdut pe cineva. Mă doare sufletul pentru ei. Știu și eu ce înseamnă asta.

Credeți-mă.

— Dar haideți să nu-i lăsăm încă să ne ia totul, spune bătrânul, privind pe rând fiecare față, cu ochi aprigi. Haideți să cântăm pentru familie. Haideți să cântăm pentru speranță.

Supraviețuitorii costelivi și murdari se țin de mâini. Abia încap în micul subsol. Odaia e scăldată în lumina lumânărilor, iar din tavan atârnă cioburi, scânteind.

Apoi se pornește un cântec.

Abia auzit, la început, dar, pe măsură ce noi glasuri se alătură, devine tot mai sonor, ca vibrațiile unui clopot sau ca ecoul trist stârnit de un deget trecut peste buza unui pahar. Îl simți înlăuntrul tău.

E atât de frumos, încât aproape că e greu de suportat.

Când îmi dau seama ce cântă, parcă mi se înfige o săgeată în piept.

— Încetișor, încetișor.

În ciuda durerii care mă copleșește, văd aievea chipul expresiv al tatălui meu, rostind cuvintele deasupra capetelor noastre, în Ajunul Sărbătorii, aud glasul dulce al mamei dănțuind odată cu versurile. Mi se pune un nod în gât, în timp ce fredonez și eu cunoscutul refren, cu lacrimi șiroindu-mi pe obraz.

Privirea mea întâlnește ochii lui Whit, în capătul opus al încăperii. Se uită la mine de parcă i s-ar frânge inima, de parcă și-ar lua adio. De la mine. Îmi scutur capul. *Nu.*

Nu.

Lumânările se încețoșează din nou. Mă înec în beznă.

Încetișor, încetișor.

Dar nu sunt gata să plec.

Nu încă.

Capitolul 7

Whit

MĂ TREZESC DEZORIENTAT în bezna rece și umedă, cu trupul măcinat de durere. N-o văd pe sora mea nicăieri. Sunt înconjurat de siluete întunecate, dar nu le pot distinge. Ceva mă înțeapă în coaste și sar în picioare, cu mușchii încordați, gata să atac. Cu o fracțiune de secundă înainte să mă năpustesc, aud un râs ca de hienă, subțire și batjocoritor.

— Oooo, mă șicanează o voce cunoscută de copil, cineva e *puuuțintel* nervos în dimineața asta. Haide, vrăjitorule, să mergem.

Deslușesc în întuneric chica încâlcită a lui Pearl Marie și ziua de ieri îmi năvălește în minte. Presupun că am leșinat pe un morman de zdrențe.

— Unde să mergem? mormăi eu. Afară-i încă întuneric.

Să fug de cea mai puternică ființă din univers, să retrăiesc execuția părinților noștri, să-mi car sora muribundă în spate printr-un labirint presărat cu victime ale molimei și lupi

dresați, toate astea m-au pus la grea încercare, fizic și emoțional. Aș putea dormi până la *următoarea* Sărbătoare.

— Gata cu smiorcăiala. E ora de sculare. Pearl Marie e deja ghemuită și scormonește printre zdrențe. Ești apt de muncă, nu?

Micul instructor militar începe să-mi arunce cu cârpe în cap.

— Păi, da, dar...

Un pulover mâncat de molii zboară prin aer.

— Tre' să... (pălărie de soare turtită în stomac) pui și tu umărul. Să te deghizezi cumva.

Mă aplec în timp ce o pătură deșirată pornește glonț spre nasul meu. Pearl se ridică în picioare, cu mâinile în șolduri.

— Toată lumea îți cunoaște fața aia stupidă.

— Dar cu Wisty cum rămâne? protestez. N-o pot abandona...

— Nicio problemă. Pearl ridică din umeri. Mama May mi-a zis să stau pe lângă casă și să am grijă de ea.

Mă înmoi puțin când aud de Mama May, amintindu-mi cât de mult riscă Needermanii primindu-ne în casa lor, cât de scump vor plăti dacă vor fi descoperiți. Le sunt dator.

Intru fără tragere de inimă în hainele asprite de murdărie. După un minut, mă ițesc de sub costumația mea formată dintr-o pătură mucegăită, pe post de togă, un fular pe jumătate deșirat, pe post de mască, și o pălărie de soare foarte mare.

— Mai semăn cu mine?

— Mușchi mari? Creier mic? Mda, îmi pot da seama că ești tu acolo, te asigur, răspunde Pearl, încruntată.

Eu oftez frustrat. Era atât de simplu înainte! Era suficient să mă metamorfozez puțin, într-un bătrân sau într-o pasăre, aproape în orice, după nevoie...

Ia stai puțin. Ceva s-a schimbat. Pearl se uită la mine uluită și simt cum mă transform: forma nasului, lungimea părului... și ce simt eu acolo, gropițe? Pearl îmi așază în față un ciob dintr-o podoabă spartă, ca să mă oglindesc în el.

Sunt stupefiat. După ce zile în șir am simțit că puterea mă părăsește, nu-mi vine să cred că a funcționat! *Cine are puterea? Vrăjitorul are puterea!*

Între timp, Pearl se strică de râs.

— Brandon Michael Hatfield? hohotește ea. *Serios?*

— Ce? răspund, nevenindu-mi să cred. Îl cunoști?

— *Brandon Michael Hatfield!* strigă Pearl și vocea ei urcă o octavă întreagă. Evident că-l cunosc! Era cel mai seducător băiat din Lumea Liberă de dinainte! Dar nu mi-am dat seama că ai mintea unei preadolescente!

Celebritățile au fost lichidate în regimul N.O. pentru că reprezentau idoli, alții decât Unicul. Ce rău fac dacă mă folosesc de înfățișarea unor staruri pop de mult dispărute? În plus, am fost imagine de afiș pentru oprobriul public destulă vreme. Poate că mi-ar plăcea să am și fața unuia pe care toată lumea îl *place*. N-aveți decât să mă dați în judecată.

— Prietena mea se dădea în vânt după muzica lui, zic, ridicând din umeri, pentru a mă preface că amintirea Celiei nu continuă să mă doară în adâncul sufletului.

Pearl clatină din cap, sceptică, iar eu adaug:

— Știi ce, de fapt e destul de greu să scoți din joben o identitate nouă! Uneori, știi, trebuie să *împrumuți* una. Brandon Cutărică mi s-a părut o opțiune la fel de bună ca oricare alta.

— Brandon Michael Hatfield, mă corectează ea, de parcă aș fi comis un sacrilegiu.

— Am priceput, zic și îmi dau ochii peste cap. Oricum, merge, nu?

Pearl dă aprobator din cap, continuând să chicotească, apoi mă împinge către ușă.

— Ai face bine să o iei din loc.

— Dar sora mea...

Zăresc trupul firav al lui Wisty în capătul celălalt al odăii, cu părul-i roșu încâlcit de agonia febrei. Adevărul e că arată mai rău astăzi.

— O să am grijă de ea în locul tău. O să-i vorbesc și o să-i pun comprese pe frunte. Ai încredere în mine. O să mă ocup de ea.

Pearl îmi mângâie mâna și ridică spre mine ochii ei mari și argintii, plini de jurăminte. Dau să-i zâmbesc recunoscător, dar apoi Pearl încheie:

— În orice caz, până moare.

Capitolul 8

Whit

GONESC PE STRĂZI, căutând cu disperare o scăpare din această lume sumbră și tragică. Și mi se pare o nebunie că încerc să ajung într-un loc unde morții continuă să umble. În Lumea de Jos. Pe Tărâmul Umbrelor. *La Celia,* iubirea vieții mele, captivă printre Cei Pierduți.

Nu-mi pot scoate din cap cuvintele lui Pearl: „până moare". Dacă aș reuși să ajung înapoi la Celia, știu că ea mi-ar putea spune ce să fac. A fost ucisă cu brutalitate de Noul Ordin, dar a mai venit uneori să mă viziteze. Ca spirit. Și ne-a ajutat de multe ori, pe Wisty și pe mine, înainte de asta.

Ea ar ști ce să spună. Nu-i așa?

Nu-mi pasă. Am nevoie de ea acum, orice-ar fi. Mirosul ei dulce, brațele ei mângâietoare, glasul ei încurajându-mă în șoaptă. Nu pot rămâne singur acum.

Cum am făcut de-atâtea ori, mă îndrept către un zid de beton de la capătul unei străduțe și îmi izbesc umărul în el,

cu toată puterea, sperând să găsesc un punct slab pe care nu-l pot vedea, o deformare cât de mică a betonului care s-o facă să cedeze pe următoarea.

Am mai folosit drumul ăsta, pe vremea când portalurile către Tărâmul Umbrelor erau parcă peste tot, dar, pe măsură ce puterea Unicului a crescut, multe portaluri au dispărut sau au fost blocate.

Ca acesta.

Nu reușesc decât să mă aleg cu o durere fulgerătoare și mă chircesc la pământ, învins, cuprins de dorul Celiei, al părinților mei, al copiilor care și-au dat viața pentru Rezistență. Am pierdut aproape tot și acum o să-mi pierd și sora.

Cuvintele îmi răsună în urechi, ca ecoul într-o scoică de mare: „până moare..."

Nu. Nu încă. Mă smulg din mizeria străzii.

N-o să-mi las sora să moară.

Capitolul 9

Whit

MĂ RIDIC ȘI MĂ SIMT cuprins de o nouă energie.

Mă gândesc la luptătorii Rezistenței, la Janine, la Margo și Emmet, copii care, deși au pierdut totul, n-ar fi abandonat vreodată pe unul de-al lor și care nu ne-au abandonat pe noi niciodată. Copii care au pierit de mult, dar a căror dârzenie o simt și acum.

Mă gândesc și la Byron, pe care Wisty l-a transformat, nu o dată, în dihor. Pe cât de aiurite erau o grămadă dintre teoriile lui, Byron avea dreptate, se pare, într-o privință: când puterea noastră trecea prin el, se amplifica, deși el însuși nu avea nicio putere magică. Făcusem testul și pe alți copii și părea să funcționeze. Așadar, poate — doar, poate — va funcționa și acum?

Mă întorc în goană la clădirea bombardată a Needermanilor, coborând scările spre subsol două câte două, și dau buzna în mica încăpere, căutând-o pe Pearl.

Nu e nicăieri de găsit. Ce mi-a promis? *O să am grijă de ea. Ai încredere în mine.*

Nu sunt sigur că mai știu ce înseamnă acest cuvânt.

Mă ghemuiesc lângă Wisty. Febra nu i-a scăzut și e semiconștientă. Are fața plină de murdărie.

— Nu mă abandona încă, Wisty. Am un plan. Nu te lăsa.

Încep să șterg fața surorii mele cu o cârpă murdară, când ușa se deschide și micuța haimana intră agale. Pearl îmi vede furia pe față și ridică din umeri.

— Mi s-a făcut foame și m-am gândit că vrăjitoarea n-o să-mi simtă lipsa, zice ea veselă. Nu mai are mult, oricum, mai devreme a scuipat un fel de mâzgă neagră și scârboasă.

Fără să mă gândesc ce fac, o lovesc pe Pearl peste mână și fărâmele de mâncare pe care le strânge în pumn cad pe jos. După care o târăsc până lângă sora mea.

— Hei! protestează ea. Nu-i vina mea că e...

— N-o să ai grijă de Wisty până moare. O să mă ajuți s-o vindec, îi poruncesc, cu glas de oțel. Acum!

Capitolul 10

Whit

PE PODEAUA DE CIMENT, în mohorâtul apartament subteran, Wisty se zvârcolește în așternuturile murdare, cu răsuflarea sacadată. Broboane de sudoare îi acoperă fruntea, dar dinții îi clănțăne în spatele buzelor pergamentoase.

Trebuie să funcționeze.

Pearl stă lângă mine cu umerii pleoștiți, mimând plictiseala, dar înhață hotărât mâna ei și mâna lui Wisty. Wisty e cuprinsă de un atac violent de tuse și în colțurile gurii îi apar picături roșii de sânge.

Îmi umezesc buzele și încerc să-mi înghit panica. Trebuie să acționez rapid, altfel o pierdem.

Las mâna lui Pearl și încep să-mi răsfoiesc jurnalul, căutând o formulă magică, dar ea îmi șterpelește caietul, cu degete agile de hoț exersat.

— *Poezii?*

Puștoaica pare sincer consternată.

— Dă-mi-l. Imediat, reușesc să spun.

Fac un efort imens să nu țip la ea.

— Bine, răspunde Pearl, aruncându-mi jurnalul în cap. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești acolo, sufocându-mă cu voma mea.

— *Exact* așta face sora mea muribundă acum, din cauza nepăsării tale.

Oftez adânc, plin de frustrare.

Aplecându-mă, dau la o parte părul roșu ca focul lipit de obrajii lui Wisty.

— Ascultă, Wist, spun încetișor, viața ta nu se oprește aici. Nici pomeneală. Mai ai de țopăit pe scenă, de izbucnit în flăcări ca o apucată, de bombănit când încerc să-ți dau un sfat. Ascultă cel mai bun sfat pe care fratele tău mai mare o să ți-l dea vreodată.

Mă năpădește plânsul, dar mă forțez să rostesc ultimele cuvinte, căci sora mea trebuie să le audă:

— Încă n-ai voie să mori, m-ai înțeles? Nu e spre binele tău.

Wisty nu se clintește și respirația ei continuă să fie precipitată. În schimb, fața lui Pearl se îndulcește și ochii ei mari se umplu de compasiune, de parcă e gata să izbucnească și ea în plâns.

— Vreau să spun ceva.

Șovăitoare, Pearl așază o mână pe umărul lui Wisty. Pare oarecum stânjenită. Mă holbez la ea, neștiind la ce să mă aștept, iar ea îmi aruncă o privire agasată:

— Închide ochii, Whit. E un fel de rugăciune, o să vezi.

Mă supun și o aud foindu-se lângă mine. Mă aștept să facă o remarcă răutăcioasă, dar când deschide gura, glasul ei e trist și sincer.

— Se pare că Whit ține tare mult la tine, începe ea. Am avut și eu un frate la care am ținut. Avea și el grijă de mine. După un moment de tăcere, Pearl continuă: Dar fratele meu nu mai e, și...

Vocea îi tremură și inima mi se zbate în piept.

— A fost cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat, așa că știu cum e. Pearl se oprește o clipă, de parcă s-ar gândi dacă să continue sau nu. Așa că... trezește-te odată. Amin.

Deschid ochii, dar fața palidă a lui Wisty e neclintită. Pearl mă apucă strâns de mână, de parcă ar fi fost ideea ei de la bun început.

— Bine, vrăjitorule, spune ea cu blândețe, *acum* recită-ți poezia stupidă.

Deschid o pagină goală a jurnalului și versurile lui Murry Robinson se materializează în fața ochilor mei:

— *„Arar se-ndură cruda Moarte*
De cei sortiți pieirii,
Dar azi pe noi nu ne desparte,
În numele iubirii." [1]

Închid ochii și mai strâns și mă străbate un fior când îmi imaginez Moartea, fantomatică, scheletică, arătând spre Wisty cu un deget fusiform și îndepărtându-se, apoi, înfrântă.

Seamănă mai degrabă cu Unicul, de fapt.

---

[1] *Death at the Window* („Moartea la fereastră") de Robert Fuller Murray.

Furia crește în mine, până când tremur, cuprins de toată mânia, durerea și frustrarea de a pierde tot ce am mai drag pe lume. Recit poezia, iar și iar, cu glas puternic și ferm. O aud pe Pearl îngânând o rugăciune, cu vorbele înecate de lacrimile pe care le varsă pentru Ziggy și pentru ceilalți pe care Moartea nu i-a ocolit.

Energia care ne inundă trece în trupul firav al lui Wisty. Singurul bec din odaie pâlpâie și se sparge. Degetele mă ard de scânteia puterii vindecătoare.

Când valul de energie se retrage, mă uit temător la Wisty. Îmi țin răsuflarea, așteptând să văd efectele puterii mele, culoarea năvălindu-i în obraji, eternul ei zâmbet ironic, emanația propriei sale magii. Trebuie să fi funcționat. Am *simțit-o.*

Dar Wisty nu se mișcă. Nici măcar nu sunt sigur că respiră.

Pulsul mi-o ia la goană. Parc-ar fi... moartă deja. Pearl mă privește cu ochi mari, neliniștiți. Dacă ritualul pe care l-am făcut a ucis-o pe Wisty, în loc s-o salveze?

Iar apoi, când sunt pe cale să abandonez orice speranță, pleoapele surorii mele tremură și se deschid.

Nu știu la ce mă așteptam — luciditate, poate? Magia nu i-a redat lui Wisty vigoarea și strălucirea. N-a vindecat-o complet, dar, totuși, ceva s-a schimbat. Ochii ei, năuci și febrili, mă sfredelesc.

Și nu mai au conturul roșu.

— Wisty! exclam, strângând-o prea tare, într-o îmbrățișare pe care n-o pot opri.

— Bună, Whit, tușește ea. Sunt... bine.

Lacrimi îi curg pe obraji. Îmi vine și mie să plâng, de ușurare. După acest mic efort, Wisty își pierde din nou cunoștința. Dar nimic nu poate altera bucuria pură care mă cuprinde. Știu deja că va birui.

Am puterea de a vindeca. Mă simt invincibil.

Capitolul 11

Wisty

E FRIG. FOARTE, FOARTE FRIG.

Sunt înfășurată în pături, dar sunt înghețată ca o bucată de carne într-un camion frigorific: până-n măduva oaselor. Aerul are un gust stătut și reciclat, dar nu pot să-mi înalț capul ca să cercetez încăperea.

Văd și acum ca prin ceață, dar devin brusc conștientă de o prezență lângă mine. Tresar. Adrenalina îmi năvălește în cap când trupul meu trimite semnalul de alarmă: Străin. Întuneric. Încăpere claustrofobă. Mulți oameni care mă vor moartă. Și unde-i fratele meu?

Mijesc ochii, încercând să-mi concentrez privirea.

E doar o fetiță, îmi dau seama ușurată. Stă cu ochii lipiți de mine și un zâmbet mic pe fața-i murdară. Are o frumusețe stranie și, preț de o clipă, îmi trece prin minte că ar putea fi un înger.

Apoi văd scânteierea cuțitului ei.

Încerc să mă feresc, dar trupul nu mă ascultă. Mă simt paralizată. Încerc să strig după ajutor, dar nu reușesc decât să scot un geamăt răgușit, gâlgâit. Copila ridică o sprânceană amuzată. *Sunt drogată,* mă gândesc. *M-a drogat și e pe cale să mă taie în bucăți.*

Înaintează spre mine. Neștiind ce altceva să fac, îmi încleștez pe pături degetele albite de panică. Un scâncet îmi scapă de pe buze.

— Caaalm, zice fata, apropiindu-și ochii rotunzi și cenușii de fața mea.

Sunt aproape hipnotici. Sunt încă speriată, dar mă liniștesc imediat. Fata stă lângă mine cu picioarele încrucișate și începe să cioplească așchii de lemn. Lumina palidă a singurei lumânări scânteiază pe lama cuțitului. Încerc să domolesc sângele care-mi bubuie în creier și, după un minut, copila ridică privirea.

— Așa, deci, te-ai trezit în sfârșit. Știi, lumea făcea pariuri că o să fii moartă înainte de răsăritul soarelui, zice ea cu nonșalanță.

Mă holbez la această fetiță morbidă, neștiind ce să cred despre ea.

— Când te-a adus aici, Whit a spus că nu știe cât o să mai trăiești. Dar datorită ajutorului *meu*, ți-ai revenit.

— De unde...? Tușesc, apoi o iau de la capăt: De unde îl cunoști pe fratele meu?

Corzile mele vocale sunt răgușite după atâta tăcere și glasul îmi sună mai mult scâncit decât amenințător, cum intenționasem.

E limpede că fata cu ochi mari nu pare speriată. Continuă să trăncănească la nesfârșit, înșirând tot ce știe despre mine și fratele meu — de pildă, cum sunt afișate fețele noastre pe toți pereții capitalei — dar nu reușesc să mă concentrez la ce spune.

Inima mi se strânge când pomenește despre moartea părinților noștri, dar sunt prea amorțită de frig ca să pot înțelege mult mai multe, iar descrierile ei însuflețite despre podoabe de Sărbătoare periculoase, despre poemul tămăduitor și sângele de pe străzi mă amețesc.

Mă simt golită, de parcă tot sângele, toată energia, toată puterea... toată *magia* mi-au fost stoarse. *Am mâinile albastre*, e singurul lucru la care mă gândesc întruna.

De-aș putea să fac o mică magie ca să mă încălzesc, aș putea pricepe toate astea.

— Vino puțin aici, articulez, cu glas dogit, întrerupând tirada fetei.

Probabil că par complet nebună, căci puștoaica are aerul că nici nu-i trece prin cap să se apropie de mine în clipa asta.

— Haide. Vrei să scuip niște sânge spre tine? Vino aici, o îndemn, și ajută-mă să mă ridic.

Se apropie șovăitoare și încearcă să împingă niște cârpe sub mine, cu vârfurile degetelor, ca să nu mă atingă.

În fine. Dacă o să mor, măcar să mă încălzesc nițel înainte.

Întind degetul spre șemineu și prind privirea sceptică a tovarășei mele. Simt căldura cunoscută a unui impuls de furie. Asta e suficient. Un foc strașnic trosnește în cămin și flăcările lui înalte de un metru încălzesc pe loc încăperea umedă.

— Da! las să-mi scape un mic strigăt de victorie.

N-oi fi eu vindecată de tot, dar puterea magică îmi revine.

Fata e vizibil impresionată.

— Uau! se minunează ea, făcându-mă să mă simt mult mai mândră decât ar fi cazul, pentru un simplu foculeț. Chiar ești vrăjitoare!

— Da, una înfricoșătoare, fetițo, îi răspund și zâmbesc satisfăcută, deși mă prăbușesc deja între zdrențe, epuizată. Norocul tău că n-ai încercat să folosești cuțitul ăla.

Fata zâmbește.

— E pentru tăiat vreascuri de foc. N-aveam de gând să te ciopârțesc.

Degetele ei dansează sarcastic pe mânerul armei.

— E Sărbătoarea, în definitiv, spune.

Capitolul 12

Whit

AZI-DIMINEAȚĂ AM PORNIT la drum, luând iarăși înfățișarea lui Brandon Michael Hatfield, încă entuziasmat de miracolul revenirii lui Wisty și încrezător că pot să-i păcălesc pe cetățenii bogați și risipitori din capitala Noului Ordin să-mi arunce niște mărunțiș, măcar cât să-mi arăt recunoștința față de Needermani. Dar, după trei ore într-o intersecție circulată din centrul de afaceri, doar cu o mână de monede drept recoltă, îmi pierd speranța.

Îmi dau seama că de fapt n-am prea văzut trecători de ceva vreme. Azi-dimineață, prin fața mea s-au perindat hoarde de oameni de afaceri (nu contează că ochii lor goi au privit direct prin mine), dar acum, în preajma prânzului, când micul meu colț ar trebui să fie luat cu asalt, nu trece aproape nimeni.

Rotindu-mi privirea, observ că, în afară de vânzătorii ambulanți plictisiți, sunt, de fapt, singura persoană din zona

asta. Un ziar zboară peste stradă, ca o frunză dusă de vânt. E atât de liniște, încât ai putea auzi greierii.

Mă ridic, neliniștit. Mă aflu în centrul celui mai agitat loc comercial din toată capitala. Oare am fost atât de cufundat în gândurile mele mohorâte încât n-am observat că pe-aici se întâmplă ceva ciudat?

Apoi aud râsete în josul străzii și, cu coada ochiului, observ doi bărbați veseli, elegant îmbrăcați, strecurându-se pe o stradă lăturalnică.

Mânat de curiozitate, pornesc agale după ei, lăsându-mi pancarta de carton în praf.

Dincolo de colțul străduței, dau peste ceva cu totul neașteptat.

Mirosul mă izbește primul.

Mirosul acela. O duhoare amețitoare de carne arsă și păr pârlit plutește în aer, împreună cu o dâră de fum negru.

Tușesc, cu ochii lăcrimând. E aproape insuportabil.

La început nu înțeleg de unde vine. Nu văd decât un grup mare de cetățeni ai Noului Ordin, majoritatea oameni de afaceri, îmbrăcați la patru ace și încălțați cu pantofi cu tocuri înalte, care strigă veseli, distrându-se, după toate aparențele, la un fel de întrunire în timpul pauzei de masă.

Apoi văd ce se află în centrul atenției tuturor. În mijloc, legat de o țepușă, e ceva ce pare a fi o halcă de carne, încă fumegând.

Masa de carne înnegrită de pe frigare nu-mi dă de gândit la început. Mintea mea nu poate face legătura între *asta* și o ființă umană, în carne și oase.

Și apoi văd un smoc de păr agățat de un scalp carbonizat și mă apucă amețeala.

Nu e o întrunire. E arderea unei vrăjitoare.

Gâtlejul mi se usucă și sunt paralizat de groază. Auzisem zvonurile, dar nu-mi imaginasem niciodată că ar putea exista asemenea oameni. Vreau să spun că bărbații și femeile care formează grupul din fața mea — gloata — arată atât de normal! Adepții Noului Ordin, da. Mai bogați decât majoritatea, cu siguranță. Dar, totuși, arată ca niște oameni obișnuiți pe care-i vezi în capitală zi de zi, oameni cu familii și slujbe. Oameni cu un strop de compasiune, negreșit.

Până când le observi ochii pustii.

Cine știe cine-a fost această femeie osândită sau dacă măcar a avut vreo putere magică? Noul Ordin, cu flamurile lui roșii care acoperă Lumea de Sus, se desfată cu sânge.

Aceștia sunt copiii lui.

În sfârșit, percep realitatea în lumina ei crudă. Inima îmi bubuie. Mă năpustesc, împleticindu-mă, spumegând de furie și de îndârjire.

— Încetați! strig și mi se pare incredibil de insuficient.

Dar ce mai e de spus?

Am ajuns prea târziu, desigur.

Apoi o spaimă profundă îmi strânge inima cu degete de gheață și îmi smulge răsuflarea din piept. Țipetele pe care le

aud acum nu sunt ale femeii; sunt țipetele oribile ale unei gloate dezlănțuite. Pentru că acum toți se întorc. Grupul înnebunit se întoarce de la rămășițele carbonizate ale bietului suflet legat de stâlp.

Și se îndreaptă spre *mine*.

Capitolul 13

Whit

TIMPUL SE OPREȘTE și fiecare mușchi al corpului mi se încordează, când năvălesc cu sutele asupra mea, ca niște piranha însetați de sânge, gata să mă ciugulească până la os.

— Nu cumva ești... Brandon Michael Hatfield? mă întreabă o femeie, cu o undă de venerație în glas.

Răsuflu prelung, încuviințând din cap. Uitasem de vrajă.

Însă ușurarea mea nu durează decât o secundă, căci următorul lucru pe care îl aud e un fluierat. Zăresc cu coada ochiului o camionetă care oprește, dar tocmai când să-mi dau seama ce înseamnă de fapt cuvintele vopsite pe ea — ECHIPA DE SALUBRIZARE A N.O., unde *salubrizare* înseamnă *eliminare*... adică unul dintre Detașamentele Morții aflate sub comanda Unicului, un baston de cauciuc mă izbește în tâmpla dreaptă.

Îmi recapăt vederea tocmai la timp ca să observ cum o cizmă cu vârf de oțel intră în contact cu abdomenul meu. Tot aerul îmi iese din plămâni și am senzația că-mi scuip un rinichi.

Sau toate intestinele groase și subțiri.

Mulțimea freamătă și se vânzolește în fața mea, în timp ce un bărbat cu o mustață neagră și unsuroasă și buze subțiri, liderul grupului, după toate aparențele, mă apucă de păr, apropiindu-și ochii săi reci de fața mea.

— Prin dispoziția Unicului, scuipă el, citind o hârtie cu aspect oficial, toate scursorile vor fi îndepărtate de pe aceste străzi ale Disciplinei, inclusiv cei care practică artele interzise, acei indivizi numiți înainte *celebrități* și toți cei care reprezintă o amenințare pentru Noul Ordin. Se încruntă, privindu-mi atent masca de Brandon Michael Hatfield, cu trăsături cizelate — aparent aproape la fel de ofensatoare ca adevărata mea identitate: Și aici te încadrezi și *tu*, lepădătură.

Reușesc să adun destulă flegmă ca să-l împroșc bine, drept răspuns, ceea ce voi regreta, probabil, în următoarele cinci secunde.

Ceilalți soldați ai Detașamentului Morții înaintează și acum începe adevărata distracție.

Unul îmi forțează mâinile la spate, în timp ce alți doi îmi frământă pe rând fața, ca pe-un aluat de pizza, stropit cu bulion din nasul meu. Lucrurile se succed prea repede ca să percep durerea fiecărei răni, dar, când mă răstoarnă pe spate, simt efectiv cum umărul mi-e dislocat. Mă străfulgeră o durere vie, ca o lamă de topor.

Aș putea încerca să arunc o vrajă ca să-i țin la distanță, dar ceva îmi spune că o să am o viață mult mai grea dacă află cine sunt cu adevărat. Încerc să-mi abat atenția de la potopul de pumni, dar privirea mea nu găsește decât gloata însetată de sânge, dincolo de cercul soldaților.

O femeie cu o etolă de nurcă, rujată strident, le strigă:

— Lichidați-l!

Și imaginea cadavrului vrăjitoarei îmi vine în minte.

Nu sunt pregătit să fiu „lichidat", deocamdată. Chiar dacă pe Tărâmul Umbrelor mă așteaptă Celia. Gândul la ea e ca o nouă lovitură în stomac, dar e de-ajuns să-mi imaginez zâmbetu-i dulce, căldura ei — și să-mi amintesc exact *cine* mi-a luat-o — ca să-mi vină în minte câteva formule magice de răzbunare.

Nu mai am altă șansă acum decât să mă bizui pe vrăji, ceea ce e destul de, mă rog, *stresant*, având în vedere că trucurile mele n-au prea funcționat în ultimul timp.

Celes, s-ar putea să te văd mai repede decât credeam.

Capitolul 14

Whit

NU SUNT DECÂT UN TERCI însângerat în clipa asta, dar arunc spre aceste brute fiecare fărâmă de magie care mi-a mai rămas. Bâigui incantații, blesteme și poeme, căznindu-mă să invoc toate forțele negative pe care le pot mobiliza.

Și e cam... înfricoșător.

Simt o energie negativă crescând în mine și devenind o forță care trebuie să iasă și să-și găsească o țintă. Termin cu un poem care mi s-a părut întotdeauna sinistru:

— *„S-au stins ochii scânteietori, glasul sonor, pasul sprințar;*
În locul lor, ochi înrobiți și glas și mâini și pași de sclav.
Abur de vin în răsuflare, obraz buhăit de nesaț, trup măcinat de pofte,
Plămâni în putrefacție, stomac mâncat de cancer și arsuri,
Oase reumatice, intestine colcăind de scârnăvie...”[1]

[1] *A Hand Mirror* („O oglindă”) de Walt Whitman.

Înainte să apuc să termin poezia lui Wallace Shipton, echipele Noului Ordin se apleacă și își vomită prânzul peste cizmele negre și lucioase, iar de pe buzele cetățenilor țâșnește sânge, pătându-le veșmintele de soi.

— Pesta Sanguină, bolborosesc, cu buzele tumefiate. Sunt toți contaminați!

Când înregistrează ce spun, cetățenii și oamenii Noului Ordin, cuprinși deopotrivă de panică, încep să se încaiere. Mă îndepărtez, șchiopătând, de acest haos, chiar înainte să înceapă bătaia. Soldații și oamenii de afaceri se bat ca niște câini, sărind unul la gâtul altuia.

Mă opresc o clipă la colț, ascultând țipetele venite dinspre uliță. Sunt măcinat de remușcări că am provocat și mai multă violență: nu asta era intenția Profețiilor, sunt sigur. Stau pe gânduri dacă să mă întorc să-i salvez pe toți.

Dar apoi mă gândesc la biata bucată de carne carbonizată legată de stâlp și inima mi se împietrește odată cu înțelegerea amară a lumii în care trăim. N-au decât să se omoare între ei.

Îmi lepăd masca în timpul mersului. Dar, cumva, tot nu mă simt eu însumi.

Capitolul 15

Wisty

AFARĂ, SOLDAȚII OCUPAȚIEI Noului Ordin continuă să brutalizeze poporul neputincios. Dar în bordeiul subteran al familiei Neederman, în lumina lumânărilor, spiritul Sărbătorii ne încălzește sufletele. De mult n-am mai simțit, Whit și cu mine, ceva care să semene cu căldura spirituală.

Mama May ne învăluie pe toți într-un zâmbet larg și bate într-o găleată, vestind că masa e gata. Un murmur agitat străbate încăperea.

— Haideți, haideți! Adunați-vă toți! strigă Mama May, emoționată. În seara asta avem un Ospăț foarte special. Ceva ce n-am mai mâncat de aproape o lună: carne.

Un strigăt de bucurie se înalță din grup și membrii flămânzi ai familiei Neederman se așază în cerc pe podea, privind în sus, nerăbdători.

Mama May scoate la iveală doi porumbei prost jumuliți, sfrijiți ca niște vrăbii. Parcă ar fi resturile de la masa altei familii. Mă uit la Whit cu înțeles.

— Arată delicios, mamă, spune Pearl apăsat și toată lumea murmură aprobator, de politețe.

Mama May își sărută fiica pe creștet și începe să taie carnea. Știu că ar trebui să fiu recunoscător și știu că ar trebui să le onorez tradiția, dar văd tristețe în toți acești ochi mari și argintii și foame pe aceste fețe supte, chinuite, și eu...

Nu pot. Să accept.

Dau să spun ceva, dar Whit îmi așază o mână pe braț și clatină din cap. Se poartă ciudat și e prost dispus de când s-a întors de la cerșit. Șchiopăta și sângera, dar n-a vrut să-mi spună de ce. De fapt, n-a adresat aproape nicio vorbă nimănui toată seara. Sunt pe cale să-i spun că strică atmosfera Sărbătorii, dar apoi... face un lucru minunat. Cu o mișcare din încheietură, avem chifle grase, cu unt din belșug, și cartofi piure plini de smântână. Un curcan uriaș tronează în mijlocul cercului, alături de o supă-cremă de porumb pe pat de fasole verde.

Și plăcintă! Mere, dovleac, arahide. Aș putea mânca numai plăcintă tot restul vieții.

Copiii încep să vorbească toți deodată și adulții au un aer năucit, de parcă nu le vine să creadă.

Îl privesc radioasă pe Whit, dar el nu zâmbește. Se uită la Pearl, care continuă să-și taie carnea tare de porumbel din farfurie, cu gura strânsă în acel mic nod, așa cum o văd adesea.

Nimeni nu se atinge de nimic, până nu dă Mama May semnalul, și îmi dau seama că Whit e la fel de neliniștit ca mine.

Dar fața rotundă a Mamei May strălucește, lumina lumânărilor îi joacă în ochi și zâmbetul ei larg mă liniștește.

— Nu vă pot spune ce mult înseamnă asta pentru familia noastră. Am pierdut atât de mult. Mama May privește împrejur, la fiecare copil cu obrajii supți, și trage aer adânc în piept: Vreau să știți toți că acesta este cel mai grozav Ospăț pe care l-am avut vreodată.

Mă gândesc la Sărbătorile trecute, cu mâncare pe care n-am gustat-o cu adevărat și cadouri pe care nici măcar nu mi le amintesc. La cum scurtam timpul petrecut cu familia, ca să fac una sau alta. Strâng mâna fratelui meu.

— Și pentru noi, șoptesc.

Capitolul 16

Wisty

DUPĂ CINĂ, WHIT insistă întruna să plecăm, să-i părăsim pe Needermani.

Mă uit la el cu gura căscată:

— *Acum?* Nu vorbești serios. E Sărbătoarea!

Își frământă buza.

— Wist, n-ai mai ieșit de multă vreme. Nu știi cum e. Situația e tot mai periculoasă.

Ceva e schimbat în glasul lui, dar nu-mi dau seama ce. Își ferește privirea, dar strânge deja lucrurile noastre.

— Păi, înseamnă că acum sunt mai mulți soldați N.O. ca oricând, nu? spun, arătând spre afară. În plus, nici nu m-am vindecat bine.

Încerc să par firavă. E o mică manipulare să fac apel la experiența mea extremă, dar ce spun e, oricum, adevărat.

Nu putem să ne bucurăm măcar încă un pic de această iluzie de Sărbătoare fericită? spun ochii mei rugători.

Whit pufnește și se îndepărtează cu pași mari, dar știu că am mai câștigat puțin timp.

Totuși, mai târziu, în vreme ce Needermanii fac schimb de cadouri, aproape că-mi doresc să fi plecat, ca să nu tulburăm intimitatea momentului lor de familie.

Whit și cu mine încercăm să-i lăsăm singuri, așa că stăm deoparte și spălăm vasele, dar e greu să nu ne holbăm la darurile pe care și le-au pregătit unul altuia: podoabe de metal pe care le-au dezgropat în timp ce căutau cele necesare traiului, pietre șlefuite, bețișoare de tobă, cioplite manual din resturi de lemn... Mi se strânge inima când îmi vine brusc în minte darul pe care mi l-a făcut mama cândva.

Tocmai atunci, Pearl Marie vine în fugă la noi, toată un ghem de emoții. Ne întinde fiecăruia câte un sac de gunoi legat cu sfoară. Îl iau pe-al meu, ridicând o sprânceană spre Whit.

— Ce mai așteptați? Căderea Noului Ordin? Deschideți-le odată! scâncește Pearl.

Pe fundul fiecărui sac uriaș de gunoi se află un singur fir de beteală argintie. Nu prea știu ce să fac cu ea, dar ochii lui Pearl sclipesc în așteptare și fața lui Whit se luminează. Nu l-am mai văzut zâmbind atât de larg de când... ei, bine, de dinainte să fim răpiți prima oară.

— Mersi, puștoaico. Înseamnă tare mult pentru mine, zău.

După felul în care se comportă Whit, e limpede cât de neprețuit este pentru Pearl acest obiect ciufulit și cât de greu trebuie să-i fi fost să renunțe la el.

— Da, păi, m-am gândit că ți-ar prinde bine puțin sclipici la mutra aia urâtă, zice Pearl, cu o mină serioasă.

— Vino aici, șmecherie! țipă Whit, ridicând-o și azvârlind-o în aer.

Pearl râde, cu râsul ei subțire ca un țipăt de hienă, și e aproape ca și cum am fi o familie. Dintr-odată, mi-e atât de dor de părinții mei încât aproape îi simt în încăpere cu mine. Eram împreună, nu demult, dar parcă a trecut deja o veșnicie de când nu le-am auzit vocile.

Voci pe care Unicul le-a amuțit pe veci.

Înainte să mă întorc cu spatele, Mama May zărește lacrimile fierbinți și sărate ce-mi curg pe obraji. Brațele ei puternice mă învăluie într-o strânsă îmbrățișare.

— Știu cum e, draga mea. Totul se schimbă, iar în timpul Sărbătorilor e cel mai greu. Atâtea tradiții pierdute, atâția oameni care au murit. Pe vremuri, era perioada când ne strângeam laolaltă, când eram buni cu vecinii. Îți vine să crezi că n-am putut găsi nici măcar un loc unde să ne putem întâlni să citim legendele Sărbătorii? E o rușine, asta e.

Își trece absentă degetele prin părul meu în timp ce vorbește, așa cum am văzut-o făcând cu copiii ei. În general urăsc să-mi atingă cineva părul, dar e neașteptat de liniștitor să-i simt mâinile puternice masându-mi scalpul. Mă simt în siguranță.

— Dar sala de ceremonii? Acolo mergea mereu familia mea să asculte legendele, spun, plimbându-mi mâna peste coada netedă pe care Mama May a reușit s-o facă din părul meu încâlcit.

— E mult mai rău în ultimul timp, explică Hewitt, apropiindu-se împreună cu Whit. Ne dă fiecăruia câte o farfurie încărcată de plăcintă. Oricine e prins că ar crede într-o putere mai mare ca a *lui*, e strivit. După execuția din piață de luna trecută, sala de ceremonii a rămas pustie.

Mama May clatină din cap și pune deoparte, neatinsă, bucata ei de plăcintă.

— În plus, spune ea, nu mai poți găsi pe nimeni care să ridice glasul împotriva *lui*, darămite oameni care vor să se roage pentru zile mai bune.

Ochii i se umplu de lacrimi. Pearl trage de rochia murdară a mamei sale:

— Nu plânge, mamă. Uite ce ne-a adus Dumnezeu, oricum... doar boală și moarte. Unicul e singura ființă care controlează lumea asta în vreun fel.

Mama May icnește de spaimă la auzul numelui interzis, dar Pearl continuă:

— Cine știe? Poate că Unicul *este* Dumnezeu.

Capitolul 17

— CE ZICI DE EA? îi spune Cel Care Este Unicul tânărului din spatele lui, cu ochii încă lipiți de micul monitor. În timp ce alții putrezesc măcinați de boală, ca șobolanii din canale, Darul încă triumfă.

Tânărul protejat al Unicului oftează și traversează camera cu pași mari. Cizmele lui soldățești lustruite răsună pe podeaua de metal. E destul de înalt, n-are mai mult de șaptesprezece ani, iar ținuta lui dreaptă și expresia ursuză a buzelor sale strânse indică o educație strictă, printre cei foarte bogați. Zâmbetul lui fermecător și dinții albi, perfecți, fac din el întruchiparea curățeniei și optimismului Noului Ordin. Cu părul de un blond aproape alb, pieptănat riguros pe spate, cu ochii azurii, aproape translucizi, și pomeții proeminenți, pare făcut din sticlă: tăios și incolor. Frumos, dar dur. Rece.

Numele lui e Pearce.

Pearce supraveghează șiruri peste șiruri de monitoare care se aprind în turnul de control, arătând fiecare colț al

complexului. Cu o apăsare de tastă, Unicul poate incinera pe oricare dintre copiii din imagine. Face asta adesea ca să se amuze, în după-amiezile plictisitoare.

Dar acum atenția Unicului se concentrează la alt monitor: unul care înfățișează o scenă de la marginea capitalei.

Pearce se uită peste umărul Unicului la grupul de indivizi murdari care-și trec din mână-n mână lumânări, într-o odăiță umedă și rece.

Fata e acolo, *aleasa* neprețuită a Unicului, în mijlocul lor.

Vie.

Pearce urmărește privirea Unicului către focul care trosnește într-un colț.

— E doar o scânteie, spune soldatul cu dispreț.

— Ah, dar puterea unei singure scântei! Unicul zâmbește amuzat. Nu ți s-a părut chiar așa de ușor, din câte-mi amintesc, punctează el. Văzând că Pearce tace ursuz, Unicul își drege glasul. Trebuie s-o spun: încep să-mi cam pierd răbdarea, declară el nonșalant, de parcă ar vorbi despre vreme sau despre bilanțul morților în rândul civililor. N-am fost destul de clar când am spus că vreau să fie capturată?

— Detașamentul și potăile sunt pe drum, răspunde Pearce, rece și sigur pe sine.

Unicul strânge din buze.

— A, deci trebuie să înțeleg că ai angajat în mod demonstrativ niște idioți incompetenți să facă treaba pentru care te-am adus *anume* aici?

Pearce își trece degetele prin păr, frustrat. Problema e că gândul de a se apropia de Wisty Allgood îi stârnește

emoții profund conflictuale — iar el nu prea e obișnuit să simtă emoții.

— N-am putea s-o omorâm, pur și simplu? sugerează Pearce.

Cuvintele îi țâșnesc de pe buze înainte să le poată opri. Unicul ridică o sprânceană și Pearce își dă seama de gafa sa grosolană.

— Ar fi mai ușor, mai rapid, se grăbește el să explice. În absența Darului, nu va mai exista nicio amenințare. Vom avea toată puterea din lume.

Unicul se ridică în picioare și îl privește de sus pe Pearce, de parcă l-ar vedea pentru prima oară. Gura i se strâmbă într-o grimasă amară. Apoi, fără un cuvânt, Unicul îi trage o palmă grea peste față. Băiatul face câțiva pași în spate, împleticindu-se, sub lovitura care lasă o rană adâncă în obrazul neted, acolo unde îl atinge inelul tăios al Unicului, cu însemnele Noului Ordin.

Stropii de sânge cad pe podea, ca niște exclamații vii și aprinse, dar Pearce nu scoate un sunet, iar maxilarul său rămâne încleștat, sfidător. În definitiv, în scurta lui viață a avut parte de tratamente mult mai rele.

— Ai început să te bâlbâi, băiete. Cred că vrei să spui că *eu* voi avea puterea, nu-i așa? punctează Unicul, cu glas monoton. Și nu văd o amenințare prea mare, zău. Mai degrabă un joc interesant pe care-l jucăm cu toții.

Unicul se întoarce cu spatele la Pearce, dându-i de înțeles că se poate retrage, și își îndreaptă din nou atenția spre monitor. Pearce simte o cunoscută furie încălzindu-i obrajii și urechile și coborându-i până în vârful degetelor.

Există pe lume o singură persoană pe care o urăște mai mult decât pe vrăjitoare.

Tânărul soldat întinde șovăielnic o mână spre Unicul. Dacă are destulă tărie, dacă e în stare, e cea mai bună ocazie. Încă un centimetru sau doi și poate să atingă țeasta aceea netedă, pleșuvă, poate să vadă cum pielea se desprinde de craniu și trupul se prăbușește.

Cu mâna tremurând, ezită.

Unicul se întoarce brusc și, în același timp, Pearce sare în sus, sufocat parcă de strânsoarea unei menghine invizibile.

— Ne cam pripim, nu-i așa? Unicul râde ca un maniac. Cauți deja finalul jocului?

Pearce e suspendat la câțiva centimetri deasupra podelei, cu picioarele atârnând. Fața îi devine curând stacojie și pătată.

— N-ați fi în stare, bolborosește el.

Ochii Tehnicolor ai Unicului sclipesc de răutate, în timp ce-l ține pe Pearce în aer, într-un șireang invizibil.

— După cum știi prea bine, dragă băiete, nu m-aș da în lături de la nimic ca să-i educ pe cei care nu-mi înțeleg pe deplin autoritatea.

Pearce privește peste umărul Unicului, gândindu-se că abia zărește crestele albe ale munților, batjocorindu-l din depărtare. Moșia Regelui Vrăjitor. N-ar fi trebuit să plece.

Chiar în clipa în care își pierde cunoștința, Pearce e brusc eliberat din strânsoare și se prăbușește pe podea.

— Așadar, zice domol și răspicat Unicul, aplecându-se deasupra lui. Adu-mi fata.

Ochii lui mocnesc de furie și scânteiază amenințători.

— Te rog.

Gâfâind de efort, Pearce se ridică în picioare. Venindu-și în fire, salută, se întoarce pe călcâie și se îndreaptă spre ușă cu pași mari, cât poate el mai siguri.

— Și, Pearce? spune Unicul când tânărul e cu un picior afară din încăpere.

Pearce se oprește în prag, cu nervii zbârnâind de încordare.

— Nu uita cine te-a făcut ceea ce ești. Dacă vrei să te duci înapoi în munți, pot să-ți iau fiecare fărâmă de putere pe care ți-am dat-o.

Trupul lui Pearce se crispează, dar nu se întoarce. Își atinge obrazul și îl găsește încă umed de sânge. Mușcându-și limba să nu țipe, își îndreaptă spatele, își șterge mâna de clanță și pleacă s-o caute pe Wisty Allgood.

Capitolul 18

Whit

SUNT UN FUGAR, cel mai căutat criminal. Chipul meu e lipit pe fiecare zid, pe fiecare stâlp de felinar din capitală. Să mă scol la cinci dimineața, să hoinăresc prin orașul plin de soldați, să folosesc o bucată mare din Magia mea ca să-mi transform brațul într-o secure, în văzul tuturor, și să dobor un pom în mijlocul Parcului Țării de Sus, într-o zi de Sărbătoare interzisă, este, probabil, unul dintre cele mai prostești și mai riscante lucruri pe care le-aș fi putut face, în situația de față.

Nici măcar nu-i un pom mare. E puțin cam rar în spate și foarte înclinat spre stânga, dar expresia de pe chipul surorii mele, în timp ce-i împodobește crengile cu beteală ciufulită, împreună cu Pearl, a meritat din plin efortul.

Pearl nu mi-a spus prea multe încă, dar ochii îi strălucesc de emoție. Se uită la Wisty și face semn cu bărbia în direcția șemineului:

— Strașnic foc ai mai aprins aici! Arde deja de aproape două zile.

Wisty zâmbește larg — venind de la Pearl, e un adevărat elogiu. Vreau să mă bucur de moment alături de ele, dar când aud de foc, îmi revine în minte acel cadavru carbonizat. Mă ia cu amețeală.

Wisty îmi observă grimasa și se uită nedumerită la mine. Oricât aș vrea să-i povestesc despre ce-am văzut, îmi doresc, mai mult ca orice, să uit și să-mi duc sora departe de capitală.

Wisty, pe de altă parte, vrea să profite cât mai mult de această Sărbătoare.

Ne face cu ochiul, mie și lui Pearl, și, într-o clipă, podoabele sparte, așezate de-a valma pe ramuri, se transformă într-un curcubeu de beculețe pâlpâitoare. Culorile lor strălucesc în odaia întunecată. Fluier apreciativ și ceilalți Needermani se adună, în exclamațiile de uimire ale copiilor.

Îi zâmbesc lui Pearl, dar fața ei micuță e o mască.

Mama May își drege glasul:

— Pearl Marie, nu mai știi să te porți? Cum spui?

Ochii mari și cenușii ai lui Pearl sunt solemni.

— E grozav, foarte frumos și așa mai departe. E minunat. Pearl Marie ne privește acuzator: Dar dacă sunteți cine susțineți, dacă ați venit să ne salvați, nu puteți să faceți *mai mult*?

— Pearl, intervine mama, cu o undă de furie în glas. Îmi pare rău, Wisty, e doar supărată. După moartea lui Ziggy și toate celelalte...

— Da, mamă, ne-au dat niște podoabe sclipitoare. Dar eu am muncit mult pentru bucățile alea de sticlă spartă. *Ea* pentru ce a muncit vreodată?

Wisty stă cu privirea pironită în podea. O cuprind cu brațul pe după umeri.

— Da, Ziua Ospățului a fost grozavă, continuă Pearl, dar mâine iar o să ne fie foame, și poimâine. Ne pot aduce tuturor căldură noaptea? Căldură și siguranță? întreabă fetița. În *fiecare* noapte?

Nimeni nu scoate o vorbă. Întreaga încăpere a amuțit. Ochii lui Pearl Marie ne sfredelesc, acuzatori.

În clipa următoare, pământul se cutremură ca de-o explozie și ușa de lemn se prăbușește în țăndări. Un număr amețitor de recruți ai Detașamentului Morții invadează spațiul, călcându-se pe picioare cu cizmele lor negre care mișună ca niște șobolani și îndreptându-și armele spre frunțile noastre.

Începusem să mă simt prea bine pentru o clipă. *Asta* seamănă mai mult cu viața mea.

Privesc înnebunit împrejur, căutând o armă sau o cale de scăpare, dar sunt prea mulți soldați, prea multe arme și prea mulți lupi cu colții dezgoliți și ochii însetați de sânge, duhnind a carne putredă.

Se lasă un moment de tăcere și nimeni nu se mișcă. E ca și cum Detașamentul Morții nu s-ar fi așteptat să meargă așa de ușor. Suntem niște animale prinse în capcană, privindu-ne moartea în față. Unde putem fugi? Mintea îmi gonește în ritm cu pulsul și o simt pe sora mea lângă mine, încordată, gata să țâșnească la un semn.

Pearl pare hipnotizată de lupi. Trupul ei micuț tremură din toate încheieturile.

— Du-te lângă Mama May și nu te dezlipi de ea, îi șoptesc. Nu privi înapoi, doar *du-te*!

— Din ordinul direct al Celui Care Este Unicul — citește un recrut bucălat dintr-un catastif — membrii acestei familii vor fi arestați pentru faptele abjecte de a ascunde fugari extrem de periculoși și de a se deda la acele acțiuni și lecturi interzise asociate cu ceea ce a fost cunoscut drept Sărbătoarea, și vor fi pedepsiți prin execuție în Piața Disciplinei.

Needermanii par resemnați, printre lacrimi. Știau că ziua aceasta avea să vină.

— Frumos pom, spune sec un soldat, rânjind. Lemn solid, pin. Ar trebui să fie numai bun de spânzurătoare.

Soldații fac un salt înainte și izbucnește haosul. Needermanii par să fi dispărut și, în locul lor, e un grup de șoareci care aleargă înnebuniți de colo-colo. Câțiva soldați încearcă să-i calce în picioare și un băiat fobic țipă îngrozit.

Wisty îmi face cu ochiul și, într-o clipă, îmi aduc aminte că atunci când vine vorba de transformări, rozătoarele sunt specialitatea ei.

În haosul creat, reușim să țâșnim pe lângă soldați și să urcăm scara șubredă către apartamentele distruse de deasupra, cu fiarele iadului pe urmele noastre. Înnebuniți, amețiți, urcăm în spirală, sus, tot mai sus. Nu m-am gândit ce facem când ajungem în vârf, dacă scara... se termină pur și simplu.

Următorul nivel e complet devastat de bombe și singurul lucru care ne desparte de fălcile însângerate, mârâitoare ale lupilor este un geam spart.

Unul dintre soldați râde când lupul lui trage de lanțuri.

— Ați ajuns la capăt. Unde să mai mergeți?

— Acum ar fi momentul pentru vraja vulturului, îi spun lui Wisty.

În mod obișnuit, acum ne-am metamorfoza lin în niște creaturi înaripate grațioase, luându-ne zborul și plutind deasupra orașului înroșit de flamuri, lăsându-ne departe urmăritorii, mici pete negre în peisajul de la picioarele noastre.

Totuși, iată-ne tot aici. Oameni.

Wisty oftează, frustrată.

— Mi se împuținează puterea sau așa ceva. De parcă ar funcționa asupra altora, dar nu și asupra noastră.

Lipsiți de orice vrajă, lipsiți de orice altă posibilitate, o înhață pe Wisty și împreună ne prăbușim de la fereastra etajului patru, căzând, căzând...

Și apoi, o bufnitură zguduitoare.

Capitolul 19

Wisty

NE RIDICĂM ÎN PICIOARE, tușind, gâfâind, ușor răniți, dar victorioși.

Mă holbez, uluită, la mormanul enorm de gunoi care ne-a amortizat căderea și o bătrână mă privește dând aprobator din cap, în timp ce se îndepărtează pe strada demolată, încercând să treacă neobservată. Un mic semn de sprijin și solidaritate. Nu suntem singurii care se războiesc cu acest sistem nedrept. Soldații se apleacă pe fereastră, răcnind înjurături, dar n-au cum să ne prindă.

Atunci de ce rânjesc? Ridic privirea spre fereastră, mijind ochii. Între soldați se zvârcolește o făptură mică și furioasă. Au pus mâna pe Pearl Marie. Se zbate, cu fețișoara aprigă și hotărâtă, dar bărbații râd, smucindu-i brațele în toate părțile.

— V-ați uitat jucărioara, ne ia unul peste picior. Am putea să v-o aruncăm — o ține pe Pearl, care țipă, atârnată dincolo de fereastră — dar cred că deocamdată o s-o păstrăm. Știți, ca să fie în siguranță.

— Pe ea n-ai transformat-o? îmi șoptește furios Whit.

— Credeam că i-am transformat pe toți, răspund, iritată. N-avea cum să-mi scape!

— Probabil că s-a strecurat afară chiar înainte, oftează Whit. Era îngrozită de lupi. I-am *spus* să nu se dezlipească de Mama May și să fugă. Va trebui s-o căutăm după ce ne recăpătăm energia și organizăm forțele de Rezistență.

Whit se întoarce, iar eu ridic privirea. Văd fața înnebunită a lui Pearl la fereastra spartă. Se zbate în ghearele atacatorilor.

— N-o s-o *părăsim*, declar apăsat.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Pe vremea Rezistenței, n-am fi abandonat pe nimeni.

— Ce putem face? mă întreabă Whit, cu glasul gâtuit de emoție. Știi că țin la puștoaică, Wist. Dar nu ești în siguranță aici... nu *suntem*. De-abia te-am recuperat și nu sunt pregătit să te pierd din nou. Whit ridică privirea spre Pearl Marie. Ne întoarcem după tine! strigă el. Promitem. Și noi ne ținem întotdeauna de cuvânt.

Apuc s-o văd încuviințând din cap, curajoasă, în timp ce gardienii o târăsc de-acolo... și coboară iute scările, spre noi, presupun.

Înciudată, țâșnesc în josul aleii de moloz, după fratele meu, cu șoarecii fugind în calea noastră. Gonim parcă de-o veșnicie, când mă întorc spre Whit, încă furioasă:

— Nu-i adevărat ce-ai spus.

Fratele meu se uită nedumerit la mine:

— Ce nu-i adevărat? N-am spus nimic.

— Ce i-ai spus lui Pearl Marie când am fugit ca niște lași, când am lăsat-o acolo, la mila gealaților, răspund cu amărăciune. Ai spus că ne ținem întotdeauna de cuvânt. Cui i-am făcut noi promisiuni, Whit? Celiei? Copiilor din Rezistență? Mamei și tatei?

Whit se îmbujorează, dar rămâne tăcut.

— De mare ajutor le-am mai fost, frățioare. N-ar trebui să facem promisiuni nimănui, niciunei singure persoane și mai ales nu acelei copile lovite de soartă.

Capitolul 20

Wisty

— TREBUIE... SĂ... MĂ... OPRESC. O... să... vomit, spun, horcăind.

Mă opresc lângă un mic fast-food, iar fratele meu, care a ajuns deja departe, aleargă înapoi la mine. Se lasă înserarea și nici măcar n-am ieșit din capitală, dar boala m-a slăbit mai mult decât vreau să recunosc.

Burgerul Unic pâlpâie într-o uriașă reclamă luminoasă: UNICUL E VEȘNIC. CONSUMAȚI FERICIȚI. Stau aplecată, ținându-mă de burtă, dar mă întorc să scuip în direcția lui.

Ochii lui Whit sunt plini de îngrijorare.

— Te simți bine, surioară? N-am nimic împotrivă să ne oprim și să înnoptăm. Arăți cam stoarsă.

Scutur din cap:

— O să-mi revin. Trebuie doar să-mi trag sufletul. Ar fi drăguț dacă am putea să zburăm sau ceva.

— Puterea ta continuă să facă pe nebuna? se încruntă Whit la mine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Știu, bine? A fost o prostie să-mi irosesc toată energia pe un foc nenorocit și pe luminițe colorate, chiar după ce am fost bolnavă, iar acum puterea mea e slabă și bla-bla-bla...

— Nu, nu asta vreau să spun. Nu cred că boala îți slăbește puterile. Acum mi se întâmplă și mie. Și am mai avut probleme cu vrăjile, pe când încă zăceai inconștientă. De vină e... aerul... de-aici sau ceva care le blochează.

— Uf! exclam, așezându-mă pe bordură, lângă o mașină neagră înfiorător de scumpă, cu ambalaje de Burger Unic împrăștiate pe banchete. Deci, suntem în mijlocul unei capitale care mișună de Detașamente ale Morții, Unicul a pus o recompensă pe capul nostru și *niciunul* dintre noi nu are strop de putere magică să ne scoată din încurcătură? Mi se pare mie, sau tocmai ai scos din joben un ospăț și ai tăiat un pom cu *brațul*?

Mimez gestul tăiatului și lovesc din greșeală mașina neagră. Alarma pornește și vaietul ei străbate aerul neclintit al nopții. Adrenalina îmi năvălește în sânge și alergăm să ne ascundem în spatele Tomberonului Burger Unic, dar nu e nimeni prin preajmă să reacționeze și curând urletul repetitiv se oprește.

Whit îmi aruncă o privire iritată și iese din spatele Tomberonului. Apoi reia direct conversația de dinainte.

— Simțeam că am putere în pivnița familiei Neederman și m-am descurcat cât timp am rămas relativ aproape, dar cu cât ne îndepărtăm mai mult de acea energie pozitivă... e ca și cum cineva ar fi apăsat pe un buton și am acum puterea unui țânțar.

— Se pare că singura noastră șansă e să ne luăm puterea de la alți oameni, zic.

— Ce vrei să spui?

Whit se uită la mine de parcă tocmai i-aș fi citit gândurile și nu prea e în largul lui din cauza asta. Lumina pâlpâitoare a reclamei Burger Unic dă chipului său o culoare stranie.

— Uniți suntem mai puternici, nu? Ating brațul lui Whit, gândind cu voce tare: Unicul poate fi învins doar de doi, de trei, de patru. Ai spus că o să ne întoarcem după Pearl, după ce refacem mișcarea de rezistență. Votez: încercăm să-i găsim pe Jamine, Emmet, Sasha, Jamilla — toți cei cărora putem să le dăm de urmă — ca să ne ajute.

Whit clatină din cap ca și cum ar fi pe cale să-mi dea o veste foarte proastă:

— Sunt toți pe lista de persoane dispărute. Hewitt mi-a arătat o copie de care a reușit să facă rost.

— Și? îl provoc.

Glasul meu sună mai furios decât intenționam.

— Și, asta înseamnă că nu mai există nicio Rezistență. Whit se scarpină la frunte, așa cum face când e frustrat și supărat. Se uită în ochii mei, cântărindu-și cuvintele: Înseamnă că probabil sunt morți cu toții, Wisty. Am mai rămas doar noi.

Fratele meu încearcă să-și controleze emoția, să se țină tare. Oricine altcineva l-ar considera calm, resemnat. Dar eu sunt sora lui, eu îi aud tremurul ușor din glas, îi văd mica zvâcnire a mușchilor din jurul gurii. Își amintește de ei.

Știu că se gândește la Janine și cum a preluat ea conducerea Rezistenței, cu nesfârșită compasiune și pricepere,

după ce Margo a fost ucisă, trimițând alte și alte echipe de salvare să scoată copiii din temnițe, deși ploua cu bombe. Sau poate că-și amintește cum se uita la el, privirea ei caldă și iubitoare, pe care el se prefăcea că n-o observă niciodată, dar pe care o vedeam cu toții, limpede ca lumina zilei.

Era sigurul care putea să treacă de carapacea ei. Dar poate că Noul Ordin a înfrânt-o, până la urmă.

Ca și mine, Whit se gândește probabil la Sasha, cu părul lui negru și cârlionțat, încăpățânat ca un catâr, dar mai plin de avânt revoluționar ca oricine.

Sau la bunul, cumpătatul Emmet, uriașul blând care-mi purta mereu de grijă când fratele meu nu era prin preajmă și care mi-a spus că arăt grozav chiar și când mi-am tăiat tot părul, ca să mă feresc de radar.

Îmi încrucișez brațele și fac câțiva pași, gândindu-mă la prietenii mei pierduți. Simt cum durerea mea crește și mi se pune ca un nod în gât. Apoi mă întorc. Le datorăm mai mult de-atât. Mai mult decât să-i dăm uitării.

— Unicul e stăpân peste lista aia, corect? întreb, iar Whit încuviințează. Sunt agitată, vorbesc mai repede și mă plimb de colo-colo, deși sunt moartă de oboseală după o zi întreagă de alergătură. Păi, doar pentru că *el* nu știe unde se află, asta nu înseamnă că nu sunt în viață.

Fruntea lui Whit se încrețește, în timp ce se gândește la această posibilitate. Fața i se zbate între speranță și înfrângere.

— Dar dacă Unicul nu-i poate găsi, cum să-i găsim noi? Ar putea fi deja oriunde.

Cuget un minut.

— Ultima oară când i-am văzut pe Emmet și Janine a fost în conducta de abur subterană, după ce au aruncat în aer magazinul Garfunkel. Înainte de-a ne despărți, da? Îl văd pe Whit cum ridică din umeri, dar pe chipul lui se așterne îndoiala. Așadar, continui, începem căutarea întorcându-ne acolo. Poate că au transformat locul în sediul noii Rezistențe.

Nu e foarte probabil, dar nici imposibil, nu?

— Bine, căpitane Wisteria. Dacă spui tu că-i găsim, presupun că o să-i găsim. Whit mă lovește cu pumnul în joacă, dar știu că încearcă să bagatelizeze importanța unei astfel de reușite. *Vive la Résistance!*

Face un tur energic în jurul parcării, gata să țâșnească spre conducta de abur chiar acum.

— Numai că, Whit?! strig după el.

— Da?

— Nu sunt chiar pregătită să călătoresc o noapte întreagă prin bârlogul Noului Ordin. Cred că accept propunerea ta să găsim mai întâi un loc unde să înnoptăm.

Whit ciocănește în Tomberon. Duhoarea bolnăvicioasă de carne stricată se răspândește împrejur. *O, nu, nici nu-mi trece prin cap să...*

— Ai o idee mai bună? mă întreabă atotștiutorul meu frate.

Se agață cu mâna și își saltă piciorul peste margine, într-o mișcare grațioasă pe care până și eu trebuie s-o admir. Whit a fost întotdeauna atletic, dar parcă, în săptămânile cât am fost despărțiți, s-ar fi antrenat singur non-stop. A făcut mușchi, nu glumă, cum ar spune Celia.

Mă cațăr după el. Oricât n-aș vrea să-mi odihnesc capul printre gunoaiele cetățenilor Noului Ordin, e ciudat de convenabil, la drept vorbind. Oarecum poetic.

Pe deasupra, e un adăpost bun. Și un loc ferit. Și, după cum a descoperit deja fratele meu, plin de mâncare. Mă rog, dacă poți să numești „mâncare" o bucățică de chiftea friptă în baie de ulei, compusă din o sută de animale diferite și care acum e aruncată într-un sac mototolit pe fundul unui Tomberon.

Whit îmi vede expresia și ridică din umeri.

— Eu mor de foame, spune el, mestecând o bucată de Burger Unic Mare mâncat pe jumătate.

Patru cuvinte: *Dez Gus Tă Tor.*

Stomacul meu protestează sonor și Whit zâmbește, întinzându-mi punga.

— Sărbători fericite, spune fratele meu, cu gura plină.

Fără tragere de inimă, vâr mâna în pungă. Dar singurul lucru pe care-l găsesc e figurina de plastic a unui copil: Unicul, cu capu-i pleșuv lucind în lumina palidă a Tomberonului.

Mă cuprinde furia și topesc în mână capul Unicului.

— Uau! face Whit. Mai ai ceva putere, până la urmă.

Clatin din cap:

— Asta nu-i putere. E doar ură curată.

Capitolul 21

Whit

— WHIT, DRAGULE? MĂ AUZI?

Mă trezesc — sau cred că mă trezesc — în sunetul celui mai dulce glas pe care l-am auzit vreodată.

Fața ei — fața ei frumoasă, perfectă — e la câțiva centimetri de a mea și jur că, dacă inima ar înceta să-mi bată în clipa asta, aș muri fericit. Buclele lungi și negre îi încadrează fața și se uită în ochii mei în felul acela calm, firesc care m-a ucis întotdeauna. Îmi țin răsuflarea și îi inhalez mirosul. Dacă e un vis, nu vreau să mă trezesc niciodată.

— Celes, ești tu cu adevărat? Îmi doresc atât de mult să fii tu!

Am mai intrat în belele alergând după imaginea Celiei și Wisty e convinsă că Unicul încearcă să mă manipuleze. Dacă e așa, trebuie să recunosc că folosește metoda potrivită. Celia este singura persoană pe care n-o pot refuza. Dacă mi-ar cere-o, aș fi în stare să mă năpustesc într-o haită de lupi zombi cu colții dezveliți.

Celia inspectează Tomberonul.

— Frumos bârlog ai aici, dragul meu. Puțin mai luxos decât Tărâmul Umbrelor, recunosc, dar, trebuie s-o spun, miroși mai rău decât o turmă de Rătăciți.

Celia strâmbă din nas, prefăcându-se dezgustată.

Zâmbesc larg. *Așa te vreau.*

Întind mâna, să-i ating pielea netedă și delicată a feței și ea întoarce obrazul, prefăcându-se că-mi sărută mâna, deși nu e decât aer. Mă doare inima. O simt mai reală ca oricând, dar astfel de momente nu durează prea mult.

— O, era să uit! Celia vâră mâna în buzunar. Ți-am adus un cadou, spune ea și zâmbește în felul acela al ei — cu sfială — care îmi aduce în minte un iureș de amintiri atât de puternice, încât mi-e greu să le fac față: prima oară când m-a atins, cu degetele-i subțiri și calde; chipul ei când am marcat golul câștigător; ziua când m-a prezentat prima oară drept prietenul ei; prima dată când am văzut-o, ca nălucă, după ce a dispărut.

Îmi pune obiectul în mână și pot să-l simt cu adevărat. E un stilou — suplu, strălucitor, perfect șlefuit — asemeni Celiei. N-am folosit niciodată așa ceva, dar abia aștept să-l încerc.

— Celia, e... e minunat, spun, răsucind stiloul în mâini.

Ea zâmbește, mulțumită.

— Nu-i chiar așa demodat cum pare. Zău. Poți scrie cu el oriunde, pe orice suprafață, și o să-ți înregistreze cuvintele la orice oră vrei. Poți să-ți scrii povestea, indiferent unde te forțează Unicul să fugi.

— O să scriu și povestea ta, îi jur.

Dar, dintr-odată, ochii Celiei privesc în gol, de parcă ar citi dintr-o scrisoare.

— Și, Whit? Mai am ceva pentru tine. Un mesaj. De la părinții tăi.

Inima îmi stă în loc. Dacă părinți mei ne pot contacta prin intermediul Celiei, dacă putem continua să comunicăm, e ca și cum n-ar fi morți cu-adevărat.

— Părinții mei? I-ai văzut? reușesc să articulez.

— Tatăl tău mi-a spus să-ți amintesc: tu și Wisty trebuie să vă împărtășiți Darurile, dacă vreți să ajungeți undeva. Iar mama ta spune să fii curajos și să nu te temi să te desprinzi de ei. Celia zâmbește cu tristețe. Dar știm amândoi că nu te prea pricepi la asta, nu-i așa, dragul meu?

Aerul din preajma ei e rece, mult mai rece decât ar trebui să fie.

Pleacă. Mereu pleacă.

Tresar din somn și dau cu capul de metalul Tomberonului. Mâna mea, întinsă peste margine după mâna Celiei, înghețată în aerul nopții.

Mă cuprinde disperarea. O iubesc atât de îngrozitor de mult — dar ce folos să iubești cu atâta ardoare pe cineva care a murit?

Strâng un obiect în mână, îl strâng din răsputeri.

Stiloul.

Trebuie să-l fi materializat din vis. Se pare că mai am, totuși, puțină putere.

Capitolul 22

Whit

— WHIT, AȘTEAPTĂ-MĂ! scâncește sora mea.

Suntem la periferia Orașului Progresului și gonesc în fața surorii mele, pe străzi unde locuințele clasei de mijloc, confiscate de Noul Ordin, se îngrămădesc printre clădiri dărăpănate, părăsite. Știu că nici Wisty, nici eu n-am putut dormi prea bine în spatele *Scârburgerului* Unic, dar uneori, când îți vine o idee, trebuie pur și simplu să acționezi.

Sunt puțini soldați înarmați prin locurile astea, dar încă aud în depărtare urletele stridente ale câinilor care ne caută. Sunt câini dresați cu mirosul nostru. Probabil că pe fiecare străduță pândesc grupuri de oameni dornici să ne facă scrum. Trebuie să mergem fără oprire și acum, că am o destinație în minte, vreau să ajungem acolo cât mai curând.

Wisty mărește pasul ca să mă prindă din urmă.

— Credeam că ne-am înțeles că o să ne ducem la conducta de abur, spune. Ai luat-o pe alt drum.

— Știu, dar mă gândeam să facem un mic ocol.

Wisty se oprește și-și încrucișează brațele, iar eu îmi dreg glasul:

— Un mic popas la clinica unde ai îngrijit copiii bolnavi, de exemplu?

Wisty nu spune nimic. Se gândește probabil la rănile ei încă nevindecate și la halucinațiile provocate de febră pe care le-a îndurat acum câteva zile, când *era să moară.*

N-o acuz. Doar că nu-mi pot scoate din cap acel „mesaj de la părinții noștri", adus de Celia, chiar dacă n-a fost decât un vis.

— Nu mă omorî! Ascultă, când mi-am folosit magia ca să te vindec, am simțit o ușurare fantastică să te am înapoi, dar a mai fost ceva. Am simțit că e *bine,* ca și cum menirea puterii mele ar fi tocmai vindecarea.

— Hm.

Wisty se sprijină de un gard de sârmă ruginit și își studiază bășica din călcâi. Înalță o privire nerăbdătoare, cu sprâncenele ridicate.

— Apoi am avut un vis ciudat și... încep să am sentimentul că ar trebui să facem mai mult. Și nu mi se pare un lucru așa de rău să ajut câțiva copii să se vindece și să continue lupta împotriva Unicului când vor crește mari.

Mă aștept ca Wisty să protesteze măcar puțin, dar ea încuviințează din cap, cu un aer gânditor.

— Da. După cele spuse de Pearl despre împlinirea Profeției, m-am întrebat și eu cum ne-am putea face folositori. Vreau să găsesc membrii Rezistenței, dacă există o șansă. Dar

probabil că zona conductei de abur e ori toxică, ori bine păzită. Ori amândouă. Cine știe? Poate că la clinică găsim pe cineva care a auzit ceva despre prietenii noștri.

— Excelent! spun, ușurat. Atunci, hai să mergem, melcule.

O iau din loc.

— Whit? strigă Wisty după mine.

— Da?

— E în direcția opusă.

Capitolul 23

Whit

PE MĂSURĂ CE NE APROPIEM de centrul orașului, parcă simt puterea crescând în mine. Prezența atâtor oameni necăjiți laolaltă pare să-mi redeschidă canalele magiei pe care influența Unicului le-a închis. Mă uit la sora mea și nu e nevoie s-o întreb nimic.

— Simt și eu, îmi spune. S-ar putea chiar să am destulă sevă ca să fac o transformare. Poate am fi mai feriți.

Deghizați în personal medical de vârstă mijlocie, intrăm în clinică — o fostă parcare de pe vremea când Noul Ordin nu limitase încă doar la oficialități folosirea autovehiculelor.

Wisty își leagănă niște bucle blonde și un bronz fals, iar eu arăt ca Mark Dark, un popular actor de comedie de odinioară, fleșcăit și cu ceafa lată. Îmi consemnez în minte să-mi fac exercițiile zilnice și după vârsta de patruzeci de ani. Burduhanul nu-i de mine.

Înăuntru, e mult mai rău decât mă așteptam și se pare că mult mai rău decât ultima oară când a fost Wisty aici. În primul rând, sunt doar copii.

Copii care gem, copii care sângerează, copii care mor. Prunci în paturi soioase ori pe saltele întinse pe jos, printre pete de ulei de mașină vechi de zeci de ani.

Wisty icnește și-și duce mâna la gură. Am văzut o mulțime de lucruri sub acest regim brutal, dar asta e... prea mult.

— E ultimul „program de epurare" al Unicului, spune o infirmieră din spatele nostru.

Îngrijorarea i-a săpat riduri pe față și arată de parcă n-ar fi dormit de săptămâni.

— Sau cel puțin așa se zvonește, continuă ea. Noul Ordin vrea să-și extindă reședințele luxoase în orașul vechi, iar tineretul din acel cartier pare deosebit de dificil de lămurit. Așa că, dacă epurarea poate să elimine pe parcurs câteva mii de potențiali disidenți, cu atât mai bine.

Îmi vine să bat pe cineva. Ba nu, nu vreau să bat pe oricine. Doar un *Unic* personaj. Vreau să-i turtesc capul pleșuv.

— Hai să ne vedem de treabă, spune cu amărăciune Wisty, și știu că doar încearcă să se îmbărbăteze.

N-a uitat drumul prin clinică și se îndreaptă către zona din capăt, cu cei mai mici copii, acolo unde începe panta spre nivelul următor.

O infirmieră tânără, pe nume Lenora, pe care Wisty o recunoaște, ne face semn cu capul, în timp ce luăm

bandaje. O ajutăm să mute pe paturile libere câțiva dintre copiii care delirează.

Sunt ușori ca niște păsărele speriate în brațele mele.

— N-avem niciodată destule paturi, pufnește Lenora, ștergându-și sudoarea de pe fruntea pistruiată. Încercăm să nu-i ținem pe jos pe cei mai bolnavi, dar molima pare să sufere mutații. Lenora scoate bandajele murdare ale unui bebeluș și îi acoperă rănile cu tifon nou, alintându-l când începe să plângă, apoi continuă: Înainte, unii aveau o șansă, cei mai puternici se salvau. Acum, se prăpădesc aproape toți, și asta repede. Copiii ăștia nu sunt bine, dar cei de colo se simt cel mai rău. Dacă puteți suporta, ce le-ar lipsi ar fi cineva care să-i țină de mână. Tot ce-și doresc e o mamă.

Ne îndreptăm spre locul pe care ni-l arată. E mai întuneric aici, mai liniște. Copiii nu vorbesc și nu plâng în această parte a parcării. Singurul sunet care se aude e respirația lor grea, chinuită. Wisty strânge din buze, palidă la față. Știu că i-ar ține pe fiecare de mână până și-ar da ultima suflare, dacă le-ar fi de folos, dar eu sper că putem face mai mult de-atât.

Primul pacient pe care-l vizităm e un băiețel cu pielea pământie și cunoscutele cruste pe față. Ochii lui mari și căprui ne privesc, încă lucizi, dar injectați de sânge. Nu scoate o vorbă când îmi așez mâinile pe umerii lui, doar își suge degetul mare și strânge din ochi de durere.

Nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat cu mama lui.

Îi fac lui Wisty semn cu capul și ea își așază palmele peste ale mele. La început, nu se întâmplă nimic și mă cuprinde îngrijorarea, dar apoi simt o vibrație de energie când puterea noastră năvălește în trupul băiețelului. Privim în extaz cum respirația i se domolește și roșeața i se retrage din ochi.

— Nu-mi vine să cred că a funcționat, spune Wisty, făcând ochii mari.

Ridic din umeri, stânjenit. Dar apoi băiatul îmi zâmbește și mă simt... ca Dumnezeu.

Wisty și cu mine punem pe roate un fel de sistem de vindecare pe bandă și, chiar dacă nu reușim să vindecăm pe toată lumea — boala unora e prea avansată —, în scurtă vreme jumătate din clinică e pe drumul cel bun.

Fiecare proces de vindecare mă consumă și simt cum mi se scurge energia, dar când îmi așez palmele pe umerii firavi ai acestor copii și simt magia revărsându-se în ei, e absolut incredibil. Degetele mi se încălzesc, la fel și inima, și simt un val de... nu știu cum să descriu senzația. Lumină, energie, căldură. *Dragoste.*

Creează dependență.

Suntem pe cale să ne concentrăm energia asupra unei fetițe de opt ani, vlăguite de boală, când sora mea ridică privirea, ieșind parcă dintr-o transă.

— Wisty! exclam, iritat.

Trebuie să continuăm dacă vrem să ajungem la toată lumea. Dar când îi văd fața, tac. Arată de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Cea de colo e... ?

Wisty mijește ochii și străbate cu pași mari spațiul întunecos. Îmi face semn s-o urmez spre capătul celălalt, unde un număr alarmant de paturi recent eliberate așteaptă să fie curățate. Sora mea stă lângă patul unei fete slabe, tuciurii, care pare să aibă vreo șaptesprezece ani.

— Whit, cred că e *Jamilla.*

Capitolul 24

Wisty

— NU POATE FI EA, șoptește fratele meu.

E limpede ce vrea să spună. Jamilla pe care o cunoșteam, vechea noastră prietenă din Rezistență, șaman de casă la Garfunkel, era o fată veselă, plină de viață, și avea bine peste nouăzeci de kilograme. Această biată victimă a pestei nu mai are nicio speranță și e atât de vlăguită de boală, încât nu sunt sigur nici măcar că oasele o pot susține.

Mă uit la fața fetei bolnave, la obrajii ei supți și la pielea pătată. Îi recunosc cârlionții. Ochii, deși injectați de sânge, au o adâncime pe care mi-o amintesc.

E o umbră a celei care-a fost, dar e Jamilla, fără doar și poate.

— Jamilla, șoptesc.

Privirea ei alunecă peste noi, în derivă.

— Ne-am schimbat înfățișarea, îmi reamintește Whit. Probabil nu ne recunoaște.

Mă aplec deasupra ei.

— Jamilla, mă auzi? Suntem noi, Whit și Wisty.

— Voi! spune ea cu glas răgușit și spaima i se furișează în ochi. *Voi* sunteți!

Whit se uită la mine, stingherit.

— Da, noi suntem, spun, încercând s-o liniștesc. Nu-ți facem niciun rău. Suntem aici să te ajutăm.

Scâncește și vreau să-i aduc alinare. E speriată. Foarte speriată.

Speriată de *noi*.

Dar mintea tulburată a Jamillei nu se poate concentra multă vreme la noi. Își dă ochii peste cap și iarăși deliriază, bălmăjind despre „pesta săracilor" și murmurând nume pe care le recunosc: Sasha, Janine, Emmet.

Vreau s-o întreb în special despre Emmet, căci am fost destul de apropiați, dar starea generală de spirit se schimbă într-un mod care mă alarmează.

Acum câteva minute, copiii pe care i-am vindecat stăteau liniștiți în pat, începând să-și revină. Acum, mulți dintre ei au ieșit din pat și stau grămadă, șușotind. O groază fără margini li se citește în priviri, de parcă însăși Moartea cu Coasa ar fi venit să-i răpească.

— E Pearce, negreșit, spune grav un băiat mai sănătos, furișându-se înapoi dinspre primul nivel.

O liniște de mormânt ia locul șoaptelor când vestea se face auzită.

— Ce spun? întreabă Whit, încercând să audă.

— Nu. Nu, nu el, nu..., scâncește Jamilla și respirația i se întețește, devenind un gâfâit. Ieșiți afară! scrâșnește ea.

Nu știu dacă vorbește cu noi sau cu ei.

Whit îi așază o compresă rece pe cap, încercând s-o calmeze, în timp ce eu mă uit pe după colț, să văd de ce-a intrat toată lumea în panică: doi soldați ai Noului Ordin se plimbă țanțoși printre paturi, cu aerul unor hiene care dau ocol unui vițel rănit.

Suntem deghizați, dar încep să respir precipitat. Reacția zecilor de copii la acești doi soldați îmi dă fiori. Nu sunt doar slugile obișnuite pe care le vedem fudulindu-se pe străzi în fiecare zi. Aceștia sunt profesioniști bine organizați.

Soldații par să facă o inspecție de rutină, croindu-și drum prin cameră, cu un clipboard. O femeie — infirmiera care ne-a întâmpinat la sosire — îi urmează, răsucindu-și agitată bluza în mâini. Nimeni altcineva nu se clintește, iar aerul e greu de mirosul fricii.

Unul dintre ei, deși nu pare a fi mai mare decât fratele meu, are un aer distinct de autoritate. E înalt, cu părul blond-deschis și trăsături aspre, colțuroase. Mă simt în mod ciudat atrasă de el. Ar fi chiar chipeș, dacă n-ar părea atât de lipsit de suflet.

Un zâmbet larg, aproape strident, îi joacă pe față când vine printre noi la doilea nivel și măsoară din priviri grupurile de copii muribunzi, iar când ochii lui albaștri, sfredelitori, se opresc asupra mea, am senzația că un șuvoi de apă rece ca gheața îmi inundă venele.

Îi arunc o privire lui Whit. Metamorfoza nu va dura la nesfârșit și sunt sigură că nu vreau să mă aflu într-o încăpere închisă care mișună de polițiști, o adevărată cursă

cu obstacole, când revin la înfățișarea mea obișnuită, izbitor de roșcată.

Încep să adun provizii în timp ce Whit șoptește la capul Jamillei formule magice de vindecare, dar tămăduirea atâtor copii i-a secătuit deja puterile.

Soldații selectează paturi care urmează să fie urcate într-un camion blindat.

— Nu! protestează infirmiera când încep să tragă după ei o fetiță plăpândă, care a început deja să se vindece.

Fetița geme și ochii i se umplu de lacrimi.

— N-aveți inimă deloc? spune infirmiera. Copiii ăștia sunt bolnavi, *pe moarte*. Nu puteți să-i înhățați ca pe niște șobolani ca să vă faceți „testele" pe ei!

— Cel Care Este Unicul cere supunere. Soldatul cu clipboardul ridică o sprânceană, cu fața-i tânără aprinsă de cruzime: Dacă nu cumva vrei să mergi în locul ei!

Infirmiera face un pas înapoi, îngrozită, iar soldatul râde, ascuțit și sinistru, amintindu-mi iarăși de o hienă.

— Mă gândeam eu că nu, adaugă soldatul.

Jamilla geme de durere.

— Whit, îl implor, nu poți să *faci* ceva? O pierdem.

Whit își așază din nou, cu blândețe, mâinile pe umerii Jamillei și se concentrează.

— N-are rost, suspină el adânc, după un minut. Nu se mai poate face nimic.

Soldații se apropie și timpul nostru e pe sfârșite.

— Jamilla, o implor pe fata muribundă. Știu că poți să reziști. O să scapi de-aici și o să-i revezi pe toți cei dragi. Emmet, Janine...

Ochii i se deschid brusc, sfredelindu-mă cu o înspăimântătoare intensitate. Mă strânge de braț cu fiecare fărâmă de putere rămasă în trupul ei firav.

— Janine..., spune ea cu glas răgușit. Janine... e pierdută...

— Cum adică *pierdută*? întreabă aspru Whit, iar eu îmi mușc buza.

— Whit, nu. Las-o în pace...

— *Pierdută*, adică moartă?

Glasul i se frânge.

— E pierdută..., șoptește Jamilla, după care strânsoarea ei pe brațul meu slăbește, iar ochii i se închid.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Încă o tragedie.

Whit o scutură, iar eu tresar.

— Ce vrei să spui? Unde e Janine? Haide...

Jur că mâinile încep să-mi pară mai tinere, să devină mai albe și curând părul roșu ca focul o să-mi cadă pe umeri. Nu acum. Te rog, nu acum.

— Whit, trebuie să plecăm.

Și apoi simt zâmbetul calm, rece al soldatului blond asupra mea. Aproape că flirtează cu mine și sunt copleșită de dorință, apoi de rușine. Dar, înainte să pot deslușì aceste stranii emoții, Whit mă înhață de braț și iarăși fugim, fugim, fugim.

Capitolul 25

Wisty

— JANINE, GÂFÂIE FRATELE MEU, în timp ce ne apropiem de portul cenușiu și înghețat. Ce-a spus Jamilla... *Pierdută.* Nu putem s-o dezamăgim..., adaugă Whit, luând-o la goană. Trebuie... s-o găsim.

În sfârșit ne îndreptăm spre conducta de abur, să vedem dacă putem afla, cu orice risc, indicii despre ce s-ar fi putut întâmpla cu Janine și ceilalți copii ai Rezistenței. Alergăm printr-o zonă de război acum inactivă, unde se afla cândva cartierul nostru general de la Garfunkel, trecând pe lângă gropile și craterele săpate de bombe pe străzi. Aproape am ajuns la gura de canal care coboară către locul unde ne-am văzut ultima oară prietenii.

Dar când văd furia și frustrarea de pe chipul lui Whit când se oprește, mi se pune un nod în stomac și îmi imaginez tot ce-i mai rău.

Realitatea e, însă, chiar mai crudă.

O spaimă rece mă oprește din drum, când zăresc în spațiul deschis o mulțime de oameni care înghiontesc două adolescente legate de stâlpi de lemn, batjocorindu-le. La picioarele lor sunt mormane peste mormane de lemne de foc.

Urmează să le ardă de vii.

— Nu, vă rog, îi imploră cea cu părul mai lung, printre suspine. Jur, nici măcar nu suntem vrăjitoare.

La acest cuvânt, gloata se dezlănțuie, năpustindu-se asupra lor cu țipete și ocări. Fata plânge disperată.

Cealaltă fată e cu vreo doi sau trei ani mai tânără. Fața ei micuță e neclintită: deznădăjduită și moartă, nereușind parcă să înțeleagă că toate astea se pot întâmpla cu adevărat.

Stomacul mi se agită, de parcă nici mie nu-mi vine să cred.

Cele două sunt surori, după toate aparențele, cu ochii lor negri migdalați și nasul subțire, imagini în oglindă. Cu veșmintele lor bizare, eclectice — acum sfâșiate —, se disting printre impecabilele uniforme roșii ale torționarilor lor, fapt ce le-a transformat, pesemne, în ținte.

— Iarăși. O, nu! șoptește fratele meu lângă mine, încercând să mă îndepărteze.

— Ai... ai mai văzut așa ceva? întreb, cu furie și neîncredere în glas.

Acuzația mea e clară: Cum a putut să nu-mi povestească despre ceva atât de grav?

— Știu, spune Whit. Are o față chinuită, rugătoare. De-aia am fost atât de înnebunit în casa Needermanilor. De-aia a trebuit să plecăm așa... chiar și fără Pearl...

Glasul i se stinge. Mi-o amintesc zbătându-se în brațele soldaților.

— Mi-a fost frică, Wist, continuă fratele meu. *Foarte* frică. Voiam doar să te scap de toate astea.

— Să mă *scapi*? Ridic glasul: Cum, ascunzându-mi adevărul...?

— N-am putut face, oricum, nimic data trecută! strigă Whit. Era prea târziu. Oftează adânc, cu ochii în pământ. Lasă asta, bine? Fetele nu mai au mult timp. Ce facem?

Are dreptate. Nu putem sta cu mâinile în sân. Mă uit la gloată. Nici nu sunt chiar așa de mulți, dar sunt total dezlănțuiți. Am putea să-i învingem ușor.

— Ce-ar fi să le arătăm o *adevărată* ardere a vrăjitoarelor? sugerez, cu o sprânceană ridicată.

Whit încuviințează din cap, înverșunat.

— Îmi place stilul tău, surioară.

Și o iau la goană nebunește, cum n-am mai făcut de săptămâni sau luni... năpustindu-mă cu toată viteza spre gloata care nu bănuiește nimic, rotindu-mi brațele și țipând de moarte. Desigur, din cap îmi saltă flăcări, într-o macabră aură de furie.

La început, gloata se adună, unduindu-se spre mine, într-un vacarm amenințător. Dar când mă apropii, oamenii încep să se împrăștie, cu ochii ieșiți din orbite de groază, convinși că ziua judecății lor a sosit și că această arătare îi va face să plătească pentru crimele lor.

Tocmai asta și intenționam.

Lași din fire, până la unul. Vor să ardă pe rug fiecare copil cu imaginație care le iese în cale, pe oricine e puțin

altfel și, deci, vulnerabil. O vrăjitoare adevărată este, firește, prea mult pentru ei.

În timp ce mă împleticesc spre masele înnebunite, cu focul vâjâind în jurul meu, Whit aleargă la fete și începe să le dezlege. În câteva minute, sunt libere și piața e curățată de fanaticii ucigași.

După ce totul se isprăvește, surorile stau lipite una de alta, mute și năucite în urma șocului. Tremură violent.

Whit le mângâie rănile deschise, săpate de funii în carne, vindecându-le, dar fetele tresar chiar și la atingerea lui.

— Gata. Sunteți în siguranță, șoptesc, masându-le umerii. S-a terminat. Suntem aici să vă ajutăm. Ne puteți spune cum vă cheamă?

— Eu sunt Dana, iar ea e Lisa, spune fata mai mare. Nu știu ce s-a întâmplat. Ne plimbam. Eu aveam o agrafă... o femeie mi-a smuls-o din păr și apoi ne-au înconjurat, împingându-ne și îmbrâncindu-ne, zgâriindu-ne cu agrafa, spunând că sângele nostru este otravă...

Îmi dau seama că ea e cea vorbăreață de obicei, dar acum vocea îi tremură și e limpede că se străduiește să nu se piardă complet cu firea.

— Adevărul e că nici măcar nu suntem vrăjitoare. Fata sughiță. Nu ca voi. Tresare, foindu-se neliniștită: Vreau să zic...

— Nu-i nicio problemă. Zâmbesc: Îmi place să fiu vrăjitoare.

— Mie doar îmi place să gătesc mâncăruri ciudate, iar Lisa cântă la ukulele. Știu că e ilegal, dar — lacrimi îi curg pe obraz — n-am fi crezut că lucrurile astea o să ne atragă moartea.

Lisa, cea mai mică, are ochi de căprioară, mari și speriați, sub bretonul des. Privește întruna spre stiva amenințătoare de lemne din spatele nostru. O strânge pe Dana de mână, liniștind-o, dar trupul ei rămâne încordat, gata parcă să țâșnească din loc. Doar dac-ar ști unde să fugă, unde ar putea să fie în siguranță.

— Veniți cu noi, fetelor, le propun. Încercăm să ne găsim prietenii și să refacem Rezistența.

Văd ochii Lisei tresărind de dorință pe fața ei tânără. Se uită la Dana și întrebarea plutește între ele. Dar Dana clatină din cap.

— Nu, suspină ea. Chiar trebuie să mergem acasă.

Dau aprobator din cap. Ideea de casă mi se pare dulce și tristă. Noi nu mai avem casă de mult.

Surorile se îndepărtează târșâindu-și picioarele pe străzile cenușii ale orașului nostru distrus, ținându-se pe după umeri și tremurând, după chinurile prin care au trecut.

Pocnesc din degete și mă uit cum se transformă în veverițe, furișându-se iute pe la marginea parcului. Vraja o să treacă în câteva ore, dar ar trebui să le ducă acasă fără necazuri, dacă-i pot ocoli pe nefericiții care bântuie pe străzi în căutare de hrană.

— Drum bun, șoptesc.

Capitolul 26

Wisty

PORNIM ÎN CEALALTĂ DIRECȚIE, în josul drumului, dar se pare că s-a răspândit deja vestea despre mica noastră operațiune de salvare. Spre noi se îndreaptă un alt grup, diferit de celălalt, și-mi dau seama de la distanță că sunt oficiali ai N.O. Măștile noastre de infirmieri de vârstă mijlocie au căzut și suntem descoperiți.

— Acum e-acum! spune Whit în spatele meu.

Când se apropie, îl văd pe soldatul blond de la clinică. Și nu e singur. Are cu el vreo două duzini de camarazi, cu toții niște *uriași* înfricoșători. Nu doar vânjoși, dar și înalți de peste doi metri, toți îmbrăcați în tricouri mult prea strâmte, cu însemnele N.O., care le scot în relief mușchii gigantici.

Ochii mei țâșnesc spre port. Am putea să sărim gardul și să ne aruncăm în apă. Ar fi o șansă de scăpare. Din zece pași în fugă am fi la gard și sunt mai rapidă decât uriașii ăștia, garantat.

Whit mă vede privind spre apă și clatină din cap. Iar îmi citește gândurile și acum i le citesc și eu. Spune: *Fie ce-o fi, Wisty.*

— Măi, măi, ce-avem noi aici, spune soldatul blond, cu un glas domol, care e catifelat și amenințător în același timp.

Își afișează din nou acel zâmbet superior, alb ca sideful. Expresia lui crudă e incredibil de sinistră. Presupun că tocmai suntem pe cale să aflăm de ce erau atât de speriați acei copii. Nu poate fi mult mai mare decât mine, dar are deja acea privire rece, calculată, a unuia mânat de lăcomie.

— Așadar, aceștia sunt celebrii Wisteria și Whitford Allgood, periculoșii vrăjitori, spune soldatul, cu prefăcut entuziasm. Am auzit că ați stricat o strașnică petrecere cu grătar. Sunt deosebit de onorat să vă cunosc, în ciuda tuturor... necazurilor... pe care le-ați pricinuit.

Ochii îi scânteiază, de parcă toți am gusta gluma.

Cuvintele sunt întotdeauna prima mea formă de apărare și melița îmi pornește înainte să știu măcar ce-i spun Blondinului.

— Regret că nu putem spune același lucru despre tine și despre tovarășii tăi de joacă XXL, i-o trântesc.

Nu reușesc să par atât de sigură pe mine pe cât speram, căci adevărul e că sunt foarte speriată de individul ăsta. Ceva din înfățișarea lui îmi sugerează că e... psihopat. Imprevizibil. Ca și cum ar putea să te sărute sau să-ți taie picioarele, simțind, probabil, aceeași satisfacție.

Soldatul râde și asta îmi dă fiori.

— Băieții ziceau că ești nostimă. Nu-i așa că-i nostimă, băieți?

Matahalele ne înconjoară și ne forțează mâinile la spate.

— Și ce minunat păr roșcat. Ca o flacără, spune căpetenia, apropiindu-se de mine.

Mângâie șuvițele ce-mi încadrează fața și eu tresar. Obrajii îmi ard, de rușine și vanitate. Îl simt pe Whit încordat lângă mine.

— Oricum, Cel Care Este Unicul va fi cât se poate de încântat că mergeți să-l vizitați, continuă ticălosul. De fapt, sunt bucuros să vă livrez personal. Fără taxe suplimentare. Pe cuvântul meu.

Soldatul blond zâmbește din nou.

— Cred că va trebui să-ți încalci promisiunea de data asta, spune ferm Whit. Eu și sora mea nu mergem nicăieri cu tine, amice.

— Pearce, spune soldatul, întinzând o mână albă, cu unghii îngrijite. Numele meu e Pearce.

Capitolul 27

Whit

PEARCE CHICOTEȘTE, retrăgându-și mâna.

— Regret nespus. Văd că ai mâinile ocupate.

Încerc să mă smulg din strânsoarea aghiotanților vânjoși ai acestui nemernic, care continuă să ne imobilizeze. Sunt deja destul de încordat, iar un obstacol în plus nu m-ajută deloc.

Fâșia îngustă de asfalt ce mărginește apa, unde ne aflăm acum, e aproape singura zonă din preajma vechii fortărețe a Rezistenței care n-a fost demolată și mi-e imposibil să mă uit la rănile pământului și să nu mă gândesc la prietenii noștri. Dacă sunt în viață — iar ăsta e un mare semn de întrebare — nu mai au mult timp, categoric.

Iar acum trebuie să-i facem față acestui pușlan egocentric.

— Pe loc repaus, băieți, spune el și imediat suntem eliberați.

Pearce arată ca un copil pe lângă acești găligani, dar e limpede că se tem de el. Am sentimentul că nu trebuie subestimat.

— Deci, *ăsta*-i faimosul vindecător, incomparabilul atlet, sensibilul poet.

Pearce se apropie de mine și mă privește în față, de parcă ar studia un specimen științific extrem de interesant. De unde știe toate astea despre mine? S-ar putea ca situația noastră să fie mai gravă decât credeam.

Îmi îndrept spatele, încercând să mă impun prin statura mea. Dacă Pearce are impresia c-o să mă fac mic în fața lui, se înșală.

— Și, Wisteria, păcat că n-avem timp să ne oferi un mic spectacol, spune el gânditor, întorcându-se spre sora mea.

Felul în care o spune — sugerând lucruri mult mai neplăcute pentru imaginația unui frate mai mare decât un simplu spectacol de flăcări — mă face să strâng pumnii. Dintr-un pas, mă postez în fața lui Wisty, iar Pearce îmi rânjește.

— Dinacompetenții sunt foarte rari în zilele noastre, spune el cu blândețe.

— Și așa de greu de prins, mormăie una dintre matahale, din spatele nostru.

Capul lui Pearce se întoarce brusc, să-i arunce lui gură-spartă o privire fioroasă. Sensibil subiect, se pare.

— N-am discutat asta dinainte, Fafner? îl întreabă Pearce pe uriaș, picurând venin în fiecare cuvânt.

E limpede că avem de-a face cu un individ obișnuit să poruncească.

— Că o să *taci* cât timp interacționez cu frații Allgood?

Slugoiul își apleacă creștetul și spune spăsit:

— Da, domnule.

În jurul lui se lărgește un cerc, în timp ce camarazii se îndepărtează, dezicându-se de infractor.

— Vino aici, spune Pearce, aproape în surdină.

Acum Fafner tremură și se face mic, iar Wisty se uită la mine cu coada ochiului, neștiind ce să creadă.

— Dar n-am vrut să...

— *Vino aici*, am spus! explodează Pearce.

Își strânge mantia neagră în jurul trupului, când vântul ce bate dinspre apă îi flutură părul bălai, și pentru prima oară observ că pe brațe am pielea de găină.

Șovăitor, Fafner se furișează către Pearce, ca un câine cu coada între picioare. Când ajunge destul de aproape, Pearce întinde mâna și atinge capul matahalei, ca într-un fel de binecuvântare.

Și apoi, se întâmplă cel mai dement lucru: pielea de pe fața uriașului pare pur și simplu să... *cadă*. Tot ce-a mai rămas e craniul lui gol în vârful unui trup imens, iar când Pearce îi dă drumul, corpul cade morman la pământ.

Capul se rostogolește și se oprește în fața noastră.

În timp ce Wisty și cu mine stăm acolo, cu ochii ieșiți din orbite și gurile căscate de mirare, câțiva dintre ceilalți băieți vânjoși trag trupul către mal, iar Pearce își șterge nonșalant mâna cu o batistă.

— Unde rămăseserăm? zice el, întorcându-se spre noi cu un zâmbet senin, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A, da, urma să mă însoțiți în vizită la Unicul.

Sunt speriat. Sunt oripilat. Sunt îngrozit de totala lipsă de autocontrol a acestui individ și uluit de puterea lui. Dar sunt

și furios. Indignat. Nu asta e lumea care ne-a fost promisă când eram copii și nimeni n-o să-l pedepsească pe omul ăsta dacă n-o fac eu chiar acum.

— Ce, nu te descurci singur cu noi? îl persiflez. (Știu cum funcționează orgoliul — nu trebuie decât să apeși butonul corect.) Probabil că nu ești nimic fără trucul tău penibil. Pun rămășag că aș putea să te bat, corp la corp.

Nu obișnuiesc să mă cobor la acest nivel, jur, dar am ajuns la capătul răbdării și n-am de gând să mă las învins fără să lupt. Astăzi, Celia mi-a alunecat iarăși printre degete. Astăzi, o bună prietenă a murit sub ochii mei. Astăzi, am aflat că Janine — Janine cea sobră, calmă și înțelegătoare, la care țin mai mult decât vreau să recunosc — e moartă, probabil. Sunt gata să fac pe cineva una cu pământul și, dacă a meritat-o cineva vreodată, acela e Pearce.

— O, haide, Whitford. Trebuie să recurgem mereu la violență?

Pearce ridică ironic spre mine o sprânceană conspirativă, de parcă mi-ar citi gândurile.

Îmi închid și-mi deschid pumnii, drept răspuns, și Pearce începe să râdă — hohote de râs adânci, rostogolindu-se, incredibil de neliniștitoare, dinspre fața aceea crudă, rigidă.

Noi, ceilalți, stăm încurcați, fără să înțelegem prea bine ce e atât de ilar, dar Pearce continuă să hohotească. Individul e țicnit rău.

— *Corp la corp,* fornăie el. Ce-ai zice de *vrajă la vrajă*?

Și apoi, din gura lui mare, căscată, năvălește o pală puternică de vânt.

În clipa următoare sunt la pământ, năucit, tușind și cu răsuflarea tăiată. M-a doborât de pe picioare. Ca pe un fir de iarbă.

În timp ce încerc să-mi recapăt suflul, Pearce devine serios.

— Magia ta nu mai funcționează așa de bine în oraș, nu-i așa, Băiatule de Aur? toarce el. Din nefericire pentru tine, a mea, da.

Capitolul 28

Wisty

— WHIT! STRIG, LUPTÂNDU-MĂ cu cele trei matahale care mi-au răsucit mâinile la spate.

Fratele meu ridică o mână, făcându-mi semn să mă calmez, ca și cum ar avea sub control această scenă de coșmar, dar e în genunchi, doborât. Sângele care-i curge din nas desenează pe asfalt oribile modele împurpurate.

Nu se poate aștepta să stau și să mă uit cum Pearce îi aplică și lui trucul cu fața topită, nu-i așa? După ce sub ochii mei mi-au murit părinții, prietena mea Margo și nenumărați copii nevinovați, trebuie acum să stau cu mâinile-n sân când fratele meu se luptă cu acest sociopat?

Pearce îmi zâmbește superior, cu aerul unuia căruia îi place să tortureze animalele mici, și ceva în mine se descătușează. Acum, că fascinația s-a stins, puterea îmi revine. Simt furnicături în degete, fața mi se înfierbântă, furia dă în clocot și apoi...

Pur și simplu... explodez.

Cei care mă imobilizează îmi dau drumul, sărind ca arși, și, dintr-odată, din trupul meu țâșnesc flăcări de un metru, incandescente și dezlănțuite.

Pornesc spre Pearce. Zidul meu de foc se întinde spre el, dar el nu se clintește.

Nici măcar nu pare speriat.

Din nefericire, înainte să pot pârjoli pe cineva într-o revărsare de splendoare, sunt înhățată de cel puțin zece dintre vlăjgani, care mă opresc, mă pun la pământ și se aruncă asupra mea.

Atât s-a ales din friptura de țicnit al Noului Ordin.

Capitolul 29

Whit

— BRAVO. BRA-VO! PEARCE BATE sacadat din palme, în semn de ironică apreciere, apoi își linge buzele și se învârte în cercuri mici în jurul lui Wisty, cu zâmbetul lui de animal de pradă pe față. Trebuie s-o spun, Wisteria, o persiflează el, cu buzele aproape lipite de urechea ei, dacă nu te-aș urî așa de mult, aș putea să te iubesc.

Wisty se încruntă, iar eu dau să mă reped la el, dar matahalele mă imobilizează imediat.

— Dacă pui mâna vreodată pe ea, o să...

Ochii glaciali ai lui Pearce sclipesc amuzați.

— O să... ce? O să scrii o poezie despre asta?

— Categoric. O s-o intitulez „Odă unei fețe zdrobite", încerc o glumă, ca să-mi ascund îngrijorarea.

— A, da. „Corp la corp", spune batjocoritor Pearce, trasând ghilimelele în aer cu un gest al mâinilor. După o scurtă pauză, adaugă: Ce zici, Whitford, mai ești gata de-o mică luptă pe viață și pe moarte?

— Ăăă..., mă bâlbâi.

O adiere de vânt aduce până la noi mirosul mării, dar nu mă pot gândi decât la craniul matahalei, rânjind din capătul portului, și mirosul îmi face greață.

Wisty îmi aruncă o privire alarmată și dezaprobatoare. Îmi displace și mie ideea, dar simt că n-am de ales. Și, cu toate că mi-e rușine s-o recunosc, există o minusculă, întunecată, bolnavă parte din mine care se întreabă dacă aș fi într-adevăr în stare.

Mă uit la Pearce și încuviințez din cap, neliniștit.

— Whit! protestează Wisty.

Încerc să-i transmit din ochi: *Ce altceva ar trebui să fac?* Privesc împrejur la decorul sinistru: clădirile demolate, drumul părăsit, valurile care se izbesc de țărm, iar și iar, așa cum fac de milioane de ani. În afară de bolnavii fără adăpost, ghemuiți în pragul clădirilor pe jumătate dărâmate, nu mai e nimeni prin preajmă. Niciun martor. Nimeni care să mă audă cerșind îndurare.

Poate că reușesc să-l las fără cunoștință atât cât să scăpăm de-aici.

— Minunat. Rency...?

Pearce se uită în spate.

Cea mai mare matahală din grup înaintează și dă din cap, pocnindu-și degetele, iar eu înghit în sec. *Doar n-are de gând...*

— Stai, vorbești *serios*? Voiam să spun *tu* împotriva *mea*, Pearce. Ce fel de laș pune un altul, de două ori cât el, să se bată în locul lui?

— O, dar aici nu-i vorba de curaj, Whit, nici pomeneală. E mult mai mult de-atât. Mă interesează să văd ce poți face. Un test, dacă vrei. Cum ar fi, să văd dacă poți *să nu mori*.

Capitolul 30

Whit

URIAȘUL ȘI CU MINE ne dăm târcoale, iar mintea îmi gonește în căutarea unui plan *să nu mor.*

Adevărul e că sorții nu sunt tocmai în favoarea mea.

Sunt un tip destul de solid și am ținut piept multor namile în timpul meciurilor de fotbal (adesea numit *tontbal*, după cum îl jucam noi, căci era o versiune atât de aiurită). Dar Rency e construit ca un buldozer, cu venele profilate ca niște funii pe brațele-i groase. Chiar și când stă pe vine, abia îi ajung la nivelul pieptului.

Rency are o sclipire în ochi. Își rotește privirea la amicii lui, care încep cu toții să râdă, și mi se pune un nod în stomac, repede înlocuit de un pumn din partea matahalei. Simt că mă sufoc și mă chircesc de durere.

Apoi, un genunchi mă izbește în bărbie, un pumn ca o măciucă mă învârte ca pe o sfârlează și un gust metalic îmi umple gura. Cu privirea încețoșată, abia disting fața chinuită a surorii mele.

Pearce, pe margine, pare dezamăgit, de parcă e pe cale să piardă un pariu.

Apoi se întâmplă un lucru pe care nu-l pot explica în întregime. Ceva se declanșează și o cunoaștere, o înțelegere, o *putere* se descătușează în mine.

Înaintez cu pas ușor, de parcă aș urma o coregrafie secretă, lovesc fulgerător cu pumnul stâng bărbia lui Rency, intervin oblic cu mâna dreaptă, ca să-l anihilez, apoi mă răsucesc și mă îndepărtez de uriaș.

Lovitură, parare, croșeu de stânga, rotire, lovitură joasă, răsucire, *bum!* Trupul mi se mișcă fără să-l controlez eu, anticipând fiecare mișcare a bărbatului și aplicând tehnici avansate de luptă corp la corp despre care sunt sigur că n-am habar. În timp ce pumnii mei se întâlnesc cu maxilarul lui, apoi cu tâmpla, cu rinichii, e ca și cum m-aș afla afară din trup.

Mă simt furios. Mă simt puternic. Mă simt *invincibil.*

Mă simt... scăpat de sub control.

Brațele mele sunt incredibile arme mortale de oțel pe care Rency n-are șansa să le pareze. Fața îi e practic strivită și brațul stâng îi atârnă din trup într-un unghi ciudat, dar nu mă pot opri.

Când mâna mea ca parul se întâlnește cu rotula lui uriașă, sunt ușurat să văd că Rency se prăbușește, în sfârșit, ca un bolovan, cu fața deformată într-o mască de durere.

Nu e mort, dar s-a sfârșit. Privesc în jos, la pumnii mei, fără să pot înțelege ce s-a întâmplat. Pearce pășește în cerc:

— Ratatule.

Se încruntă, punându-și palma pe capul de mamut al lui Rency, și uriașul se boțește. Cele două orbite goale ale craniului său se cască spre noi.

Mi se întoarce stomacul pe dos. N-o să mă obișnuiesc *niciodată* cu asta.

— Bravo, vrăjitorule, spune Pearce, recăpătându-și tonul jovial, iar eu mă crispez, înțelegând amenințarea din spatele vorbelor lui. Micul spectacol pe care ni l-ai oferit a fost cu siguranță amuzant. Din nefericire pentru tine, sora ta e singura Allgood de care Unicul are cu adevărat nevoie. Întrucât ea este Cea Care Are Darul, tu ești... care-i cuvântul? De prisos.

Pearce se apropie, ca o pisică, și, înainte să-mi pot îndrepta nou-descoperitele puteri spre el, mâinile lui criminale îmi apucă craniul, pârjolindu-mi tâmplele.

Lumea arde, strălucitoare, apoi se sfărâmă.

Viața se reorganizează în doar două cuvinte, care pâlpâie în culori luminoase prin mintea mea: *stop* și *durere*.

E... un supliciu. Ochii mi se rostogolesc în cap, dar se deschid brusc, să puncteze fiecare nouă zvâcnire de agonie care-mi pulsează prin trup. Văd unul dintre ochii albaștri, glaciali ai lui Pearce, întredeschis; vârful unui copac, cu crengile goale întinse spre cerul mohorât; degetele subțiri ale lui Wisty peste gura ei, înăbușind un țipăt; o lumină incandescentă, orbitoare.

Creierul mi-e un ou prăjit care pare să nu poată prelucra nimic, o masă de nervi scurtcircuitați care țipă, cerând ca această experiență să se sfârșească.

Dar continuă. Și continuă. Și continuă. *De ce nu se sfârșește?*

Privirea mi se limpezește, doar cât să reușesc să văd expresia șocată de pe chipul lui Pearce, după care trăsăturile i se aspresc iarăși, îndârjite.

Se apleacă și îmi strânge craniul și mai mult. Fălcile îmi sunt atât de încleștate, încât aș putea măcina oțel între dinți. Îi apuc degetele, încercând nebunește să le desprind, și simt cum picioarele mi se îndoaie și genunchii se lovesc de pământul tare. Mă întreb vag dacă și alte funcții ale corpului mi-au cedat, dar e un gând trecător și întreaga mea ființă e mistuită într-o nouă explozie de durere.

Înțeleg ca prin ceață că acel sunet îngrozitor — acel țipăt, acel urlet brutal, animalic, ce răsună lovindu-se de clădiri, înecând sunetul valurilor din port — trebuie să vină de la mine.

Cum de mai sunt în viață?

Odată cu această înțelegere, cu acest licăr de speranță, trec dincolo de durerea fizică, îmi amorțesc cumva simțurile și îmi concentrez fiecare efort spre a ține la distanță energia care se revarsă în mine, spre a îndepărta lumina orbitoare, spre a mă vindeca. Însă durerea continuă să pulseze și sunt extenuat. Simt cum viața se scurge din mine, cum toate funcțiile îmi sunt decuplate, când...

Brusc, încetează. Durerea. Moartea. Tot.

Pearce urlă, strângându-și capul în mâini, așa cum făcusem eu cu doar câteva momente mai devreme, și se retrage, cu pas împleticit, prăbușindu-se fără vlagă la pământ.

Mă cuprinde amețeala. Vomit și pete negre îmi dansează în fața ochilor. Când privirea mi se limpezește, îmi șterg gura și mă ridic, încercând să văd ce mă înconjoară.

Uriașii se retrag din fața mea, cu fețe năucite, îngrozite. Sora mea stă cu gura căscată, iar expresia ei e un amestec de uluire, îngrijorare și biruință. Lacrimile îi șiroiesc pe obraji.

Am cea mai îngrozitoare migrenă din istoria durerilor de cap, dar posed încă destulă materie cenușie ca să înțeleg acest adevăr simplu: probabil că e pentru prima oară când lui Pearce nu i-a reușit trucul cu craniul.

Ce înseamnă asta? mă întreb, chiar înainte de a-mi pierde cunoștința.

Capitolul 31

Wisty

— WHIT? TRĂIEȘTI? WHIT?

Scutur violent umerii fratelui meu, încercând să nu devin isterică, rămasă singură cu o duzină de uriași derutați și doi vrăjitori leșinați. *Whit n-a pățit nimic,* îmi spun. Părea teafăr, sau relativ teafăr, chiar înainte să-și dea ochii peste cap.

Trezește-te, trezește-te, trezește-te, îl îndemn în gând. *Trezește-te înainte să o facă Pearce.*

Arunc o privire spre chipeșul psihopat rășchirat pe pământ. Trăsăturile lui aspre par mai puțin aspre, aproape blânde, în starea sa de inconștiență.

În urma insistențelor mele telepatice sau nu, absolut ridicolul, iresponsabilul, dar, ce-i drept, nemaipomenitul meu frate mai mare se mișcă, în sfârșit, și deschide ochii. Nu știu dacă să-l îmbrățișez sau să-l pocnesc, dar oricum el nu-mi înregistrează șocul/uluirea/ușurarea. E preocupat de altceva.

— Aceea e...?

Mijește ochii, uitându-se peste umărul meu.

Mă întorc și o văd pe doamna Highsmith, vechea prietenă a părinților noștri, chiar în spatele meu, arătând formidabil, într-un impecabil costum sângeriu de mătase și o pălărie extravagantă.

Ultima oară când am văzut-o, era lipită de tavan, torturată de Unicul până când i-au ieșit ochii din cap. Cu toate astea, cumva, nu sunt surprinsă s-o văd acum — ăsta-i stilul ei.

— Copii nătărăi! Aici, fără *haine adecvate*! ne dojenește, aparent fără să observe că Whit e acoperit de sânge, că lângă el, pe jos, e un tip leșinat și că suntem înconjurați de niște matahale năucite.

Oare doar joacă rolul de bătrână vrăjitoare țăcănită? N-am habar. Îi place să ne lase să ghicim.

— Ce părere ar avea mama voastră? continuă ea. Și eu ar trebui să am grijă de voi!

Nu s-a prea ridicat la înălțimea misiunii până acum, în trista noastră poveste, dar, trebuie să recunosc, ne-a scos din vreo două încurcături cu o magie surprinzător de puternică și pun pariu că mai are câteva trucuri în mânecă.

Știți profesorii ăia pe care-i credeți total țăcăniți și ciudați, dar de la care de fapt învățați, până la urmă, cel mai mult? Ei, bine, sper că așa o să se întoarcă lucrurile și acum.

Doamna H. aruncă o privire către Pearce, care pare să-și recapete cunoștința.

— Țț-țț, face ea. Știam de la început că ăla e un măr putred. Ce temperament! Mă aștept să fie cam arțăgos când se

trezește, hm? Ne strânge mâinile, se întoarce brusc și poruncește: Mai bine *fugiți*!

Ne împletic după ea, dar chiar și cu tocuri bătrâna vrăjitoare e mult mai iute decât noi.

Capitolul 32

Wisty

CÂTEVA CLIPE MAI TÂRZIU, stăm în noua bucătărie a doamnei Highsmith, din noul ei apartament, căci ultimul ei apartament a fost lovit de o tornadă — o tornadă trimisă prin bunăvoința Celui Care Este Unicul.

Unde exact e noua ei locuință, mă întrebați? Nu sunt chiar sigură, dar, dintr-o privire aruncată pe fereastră, aș zice că, dacă doamna Highsmith încearcă să se amestece cu slugile Noului Ordin, face treabă bună.

Cum am ajuns aici? Nici nu vă pot spune exact. Tot ce știu e că doamna H. a luat-o înaintea noastră, lumea a părut să se surpe, legile fizicii s-au reconfigurat, m-am simțit total ametită și, în clipa următoare, stăteam pe un taburet înalt, iar doamna H. îmi cerea să-i dau alunul vrăjitoarei.

Mă simt de parcă m-aș fi jucat cu o priză și lui Whit parcă i-a explodat siguranța, dar când ridic privirea la doamna H., niciun fir din părul ei cărunt nu s-a clintit, costumul i-a

rămas perfect călcat, iar ea continuă să se învârtă țăcănind cu tocurile alea imposibil de înalte.

Tipic.

Doamna H. învârte într-o fiertură din cea mai urât mirositoare combinație pe care v-o puteți imagina — ca o căsătorie dintre sulf și apa din canal, care urmează să producă niște progenituri cu adevărat dezgustătoare. Mă retrag de lângă mocirla puturoasă și mă duc să scrutez împrejurimile alături de Whit.

Noul apartament al doamnei H. nu e cald și primitor, ca locul celălalt: presupun că trebuie să sacrifici din spațiu și stil ca să locuiești printre elitele N.O. Are un portar în costum roșu și o priveliște deprimantă, dar remarcabilă, asupra clădirii Capitoliului, de la balconul ei de la etajul cincisprezece.

A păstrat, totuși, câteva dintre obiectele-cheie din vechea ei locuință, iar acestea nu prea sporesc senzația de spațiu. Pereții sunt înțesați de artă interzisă, iar în pragul câtorva uși sunt proptite sculpturi, întocmai cum îmi aminteam. Și-a făcut cărări printre lucrurile împrăștiate de-a valma, dar podeaua e acoperită, oricum, de atâtea instrumente muzicale, încât cineva o să-și rupă o gleznă. Femeia are mania colecționării.

Și cărți. Mormane peste mormane de cărți, peste tot. Îngrămădite pe birouri, răsturnându-se pe măsuțe, stivuite pe podea, în munți gata să se prăbușească. Chiar dacă n-am avut la școală zece pe linie, mi-a plăcut întotdeauna să citesc, iar acum, când aproape toate cărțile au fost *interzise*, atracția e

și mai puternică. Privesc aceste tomuri aproape cu duioșie. Unicul ne-a luat puterea de-a învăța, de-a crește, de-a ne imagina și de-a evada prin cuvinte.

De ce nu ne-am luptat mai mult s-o păstrăm înainte de-a ne fi smulsă?

Iau cu grijă o carte și-i șterg coperta de praf.

— *Cartea cimitirului,* spune doamna H., peste umărul meu. Grozavă alegere. O mulțime de povețe găsești în ea.

— Da, cum ar fi? Râd: Cum să evit moartea? Pentru că ăsta e un sfat de care chiar aș avea nevoie.

— Păi, da, și că n-ar trebui să te temi de cei morți, spune ea, uitându-se straniu la fratele meu. Cei morți, ca noi toți, au și ei... limite.

O spune cu glasul acela ciudat pe care-l folosește ca să transmită Cunoașterea Superioară. Ridic ochii în tavan. Mama mi-ar trage o palmă, probabil, căci spunea că doamna Highsmith e aici ca să ne ajute pe noi și că aceea care poate să se lupte cu Cel Care Este Unicul și nu se dă bătută (sau, cel puțin, nu e ucisă pe loc) e o vrăjitoare straşnică. Totuși, pot măcar să spun că m-am săturat de adulții care vorbesc în șarade, făcând cu ochiul ca și cum ar zice: *Așteaptă până mai crești...* Adică, se presupune că suntem copiii Profeției care schimbă totul. Orice informație avansată ne-ar fi a naibii de utilă chiar acum.

Doamna Highsmith se întoarce spre mine:

— Și, Wisteria, ai face bine să-ți amintești că înțelepciunea, curajul și compasiunea sunt cheile supraviețuirii. Își rotește ochii scânteietori prin cameră: Și muzica.

Încuviințez din cap. Ei, *asta* chiar că pot înțelege.

La porunca doamnei H., o muzică rock se revarsă în apartament și bătrâna începe să se bâțâie în ritmul care pune stăpânire pe mișcările ei. Amestecă în oală în timp ce dansează și terciul se revarsă peste margini.

— Îmi amintesc fiecare cântec pe care l-am auzit vreodată, fiecare notă! strigă doamna H. peste muzică. Apoi se încruntă: Mă rog, aproape fiecare cântec. Desigur, există excepții notabile. De exemplu, orice au cântat The Cumin Girls *aleg* cumva să uit.

Când o veche baladă cunoscută răsună în cameră, mă alătur.

— O, da! țip. Dați sonorul mai tare!

Privesc împrejur, dar nu reușesc să identific locul de unde vine muzica.

Doamna H. ne aruncă un zâmbet sfios, își atinge ușor urechile și muzica răsună mai tare.

— Nu uitați, dragilor, muzica vine din interior.

Clatin din cap la auzul vechii zicale, dar nu pot să nu zâmbesc. Doamna H. e o vrăjitoare bătrână și excentrică, asta-i sigur, dar are dreptate. Întotdeauna a avut.

Dintr-odată, mă cuprinde un sentiment pe care l-am mai avut o singură dată, când am cântat pe scenă la Festivalul Muzical de la Stockwood, în fața a mii de susținători ai Rezistenței, amplificată de un zid de difuzoare create de propria-mi magie. Mă înfior. Într-o bună zi, mă voi întoarce acolo.

Poate că doamna Highsmith și cu mine avem mai multe în comun decât credeam.

Fratele meu o ia de mână și o învârte prin bucătărie, de parcă ar fi la un bal. După un minut, se întoarce să amestece în supă și Whit mă apucă de braț, râzând. Ne răsucim și ne rotim, în sunetele cunoscute ale melodiei și, când terminăm râzând, cu Whit înclinându-mă pe spate, ochii lui strălucesc.

— Ăsta era cântecul preferat al tatei, spune el, abia respirând.

— Da, oftez eu, privind melancolică una dintre chitarele doamnei H. Ce mult mi-aș fi dorit să mai trăiască și să mă vadă venindu-i de hac Noului Ordin.

— Să mai trăiască? Doamna Highsmith ridică o sprânceană: O, copii, doar n-ați crezut *cu adevărat* că sunt morți, nu-i așa?

Ochii mi se umplu de lacrimi instantaneu. Glugile. Mulțimea. Fumul.

Fumul îngrozitor.

— Ce vreți să spuneți? întreb. Susțineți că sunt... în viață?

— Ei, bine, sunt în viață deocamdată, spune bătrâna vrăjitoare. De-abia trăiesc. Adică trăiesc, luptându-se să inspire și să expire. Adică încă nu s-au stins, dacă vreți.

— Wisty, n-o crede, spune Whit, cu maxilarul încleștat. Am văzut totul cu ochii mei. I-am văzut... *executați*.

Doamna Highsmith râde, cu râsul ei muzical, și Whit arată de parcă ar fi în stare s-o strângă de gât.

— Dar, dragii mei, spune ea veselă, arătând spre suprafața lucioasă a oalei, convingeți-vă singuri.

Fratele meu rămâne pe loc, neîncrezător, dar eu nu pot să nu mă reped într-acolo. La început, nu văd nimic, prin lacrimile sărate, dar mă frec la ochi și acolo, pe capac, sunt două siluete cocârjate, cu ochii adânciți în orbite și obrajii supți, stând lângă o apă.

Mama și tata.

Vii!

Capitolul 33

Whit

UN MIC ȚIPĂT SCAPĂ de pe buzele lui Wisty și alerg lângă ea.

Părinții mei par să stea lângă un râu, așteptând împreună cu o mulțime de oameni. Sunt costelivi și albi la față ca hârtia.

— Mamă! strig. Tată!

Fețele lor se văluresc, asemenea unei imagini în ceață.

Wisty se uită la mine, cu ochi rugători.

— Ce fac acolo? Oamenii ăia nu par a fi soldați ai Noului Ordin...

— Tată, unde-i râul? Spune-ne unde ești! Nu răspunde, așa că mă întorc spre doamna H.: E în capitală? Știți cum să ajungem acolo?

— Cum vă putem găsi? întreabă Wisty, apucând marginile capacului.

Ochii blajini ai doamnei Highsmith se uită la Wisty, apoi la mine.

— Râul e pe Tărâmul Umbrelor, desigur, spune ea cu blândețe. Unde să fie, prostuților? Acolo a fost râul dintotdeauna, în locul unde oamenii trec pe cealaltă parte.

O apuc pe Wisty de braț, ignorând o clipă aiurelile eterice ale doamnei H.

— Putem ajunge acolo. Trebuie doar să găsim portalul către Tărâmul Umbrelor și-i putem aduce înapoi. Nu-mi pasă de riscuri, nici măcar nu... Wist?

Sora mea nu mă ascultă. Îi urmăresc privirea, la imaginea părinților noștri, și înțeleg de ce.

Mama se uită fix în ochii ei și scutură violent din cap: „Nu vă apropiați!" articulează buzele ei, pe fața-i suptă. „Promiteți-mi că nu veniți aici!" se tânguie ea. „Nu. Aveți. Voie. Să. Veniți."

Tata pășește în spatele ei și ridică o mână, făcând în aer un semn care spune „stop". Arată de o sută de ani și gestul pare să-i stoarcă ultimul strop de energie, dar ochii lui sunt aprigi când se uită la mine.

„Vă interzic", spune el și dintr-odată mă simt mic, de parcă aș avea din nou patru ani și i-aș cere voie să merg cu bicicleta vecinului.

Ochii tatei strălucesc, adânciți în fața lui pământie, și, în clipa când sunt pe cale să-i strig, părinți mei dispar.

— Nu! strig. Stați!

Dar imaginea a dispărut complet și, în locul ei, capacul oglindește fața mea îngrozită.

Glasul lui Wisty se aude șoptit:

— Sunt în viață. Și vor să nu facem *nimic*?

Îmi dau seama că e cât pe ce să-și piardă cumpătul.

— Doamnă Highsmith — mă întorc spre bătrâna vrăjitoare, dintr-odată furios pe ea că nu ne-a dat îndrumarea promisă — credeți că-mi pasă dacă au spus să nu ne apropiem? Evident că mergem acolo. Ne ajutați să găsim portalul sau suntem pe cont propriu?

Doamna H. are aerul că deține un milion de alte secrete pe care n-o să le dezvăluie niciodată.

— Va veni o vreme în viețile voastre, Whitford și Wisteria, când va trebui să luați singuri decizii, când va trebui să mergeți pe drumul vostru, când va trebui să nesocotiți poruncile părinților voștri. Ne privește în față, cu ochii strălucind: Sunt încântată că înțelegeți că momentul acela a sosit.

Capitolul 34

Wisty

— ACUM MÂNCAȚI, COPII, am un plan.

Doamna H. așază două castroane aburinde cu fiertura aia în fața noastră. Arată și miroase a mâncare de pisici, dar, în fine. Whit ia o lingură și apoi împinge castronul, încercând să nu se strâmbe. Eu cred că renunț la al meu. Oricum, n-am venit aici pentru mâncare.

— Ascultați cu mare atenție, dragilor. Dacă nu e urmat întocmai, planul ăsta ar putea foarte ușor să ducă la moartea voastră.

În regulă. Măcar e sinceră cu noi.

— Whitford, înțeleg că ai experiență pe Tărâmul Umbrelor.

Whit încuviințează și ochii doamnei H. îl sfredelesc.

— Privește în față, continuă ea. Ochii te vor sluji bine, tinere, în călătoria ta către acest loc respingător al spiritelor zbuciumate și înfometate. Labirintul te va păcăli, dar trebuie să navighezi prin adâncimile sufletului tău ca să-ți găsești

părinții. Mergi pe urma animalelor până la râu și dragostea te va întâmpina acolo.

Orice-o fi însemnând *asta*.

Whit are aerul că nu pricepe în totalitate șaradele despre suflet ale doamnei H., dar încuviințează solemn din cap.

Eu, pe de altă parte, încep deja să mă plictisesc. Părinții noștri sunt în cine știe ce genune a Tărâmului Umbrelor și, îmi pare rău, dar n-am timp acum să învăț despre sensul vieții, înainte să-i găsim.

Totuși, când doamna H. se întoarce spre mine, mă pomenesc ținându-mi răsuflarea.

— Iar tu, Wisteria, ai cea mai importantă misiune dintre toate. Mă tem că drumul tău va fi anevoios, misiunea ta gigantică și sorții copleșitor de potrivnici.

Doamna H. tace cu înțeles, iar eu mă aplec spre ea.

— Orice, spun. Am s-o fac.

Acum, că știu că mama și tata sunt în viață, fiecare fibră a ființei mele tânjește să-i vadă.

Doamna H. îmi zâmbește larg:

— Tu și numai tu ești cea care trebuie să te ocupi de Cel Care Este Unicul. Acum.

Stai așa, *ce*? Lingura îmi cade cu zgomot pe podea. Unicul, adică atotputernicul Unic, cel care încearcă de luni de zile să ne găsească și să ne pună pe frigare?

— Nu vorbiți serios.

Mă holbez la ea îngrozită, cu gura căscată ca un pește guppy. Doamna H. dă din cap, așteptând.

— Părinții noștri sunt la un pas de *moarte*, protestez, nevenindu-mi să cred. Și, în timp ce Whit cutreieră pe Tărâmul Umbrelor în căutarea lor — am și eu experiență la asta, apropo —, eu trebuie doar să... ce? Să bat la ușa celui mai puternic om din Lumea de Sus și apoi... să mă *„ocup"* de el?

Deja strig.

Doamna Highsmith mă cercetează cu o dezaprobare mută și apoi spune ceva total aiurit:

— Spune-mi, Wisteria, îți mai aduci aminte ceva, oricât de puțin, de la ora de biologie? Dar de la fizică? Chimie? Nu? Ar fi trebuit să mă aștept la asta de la o chiulangioaică.

Tremur involuntar la auzul cuvintelor cunoscute. Este practic *exact* același lucru pe care mi l-a spus Unicul acum o veșnicie, când trebuia să dovedesc că sunt vrăjitoare. Doamna Highsmith ridică o sprânceană, iar eu sunt fără grai.

Totuși, ce se petrece aici?

Mă uit furioasă la ea:

— Uitați ce e, dacă vreți să ne concentrăm asupra trecutului, bine. În trecut, l-am văzut pe Unicul stăpânind apa și aerul de pe pământ. L-am văzut golind oceane, înălțând tornade și despicând pământul cu o mișcare a degetului mic. Cum ar putea *cineva* să-i țină piept?

Doamna H. dă din cap și îmi cuprinde fața în palme, iar eu mă simt de parcă aș avea vreo cinci anișori.

— Dar ceea ce-i lipsește e focul tău, Wisty, energia ta, *electricitatea* ta. O fi stăpânind el pământul, dar nu controlează și oamenii. Cel puțin nu și gândurile lor. Nu încă. Dar dacă e adevărat ceea ce crede Unicul, dacă puterile tale se

extind la impulsurile electrice ale creierului, te va *folosi* ca să controleze nu doar guvernarea Noului Ordin, dar efectiv și *mintea* întregii umanități, în toate dimensiunile ei.

Mă încrunt, neștiind ce să pricep. Whit își masează fruntea cu degetele, adâncit în gânduri.

— Nu înțelegi implicațiile puterii tale, draga mea? Dacă Unicul izbândește, va fi sfârșitul ultimului strop de libertate care ne-a mai rămas oricăruia dintre noi. Va fi sfârșitul rezistenței, al creativității, al speranței, chiar. Va fi sfârșitul pentru... *tot.*

— Bine, oftez, cu senzația că tocmai mi-a fost atârnat de gât un lanț foarte greu. Dar ce trebuie să *fac,* de fapt, ca să-l înfrâng pe Unicul? Îmi simt așa-numitul Dar ca pe ceva care mă depășește, un lucru pe care nici măcar nu-l pot controla în totalitate și nici măcar nu sunt sigură la ce folosește.

Doamna H. își cântărește răspunsul:

— Cu certitudine, Darul nu trebuie folosit ca să *fii* Dumnezeu. Doar ca să-i împiedici pe alții să încerce să fie Dumnezeu.

Dau din cap, așteptând o indicație, dar doamna H. clatină din cap.

— Nu-ți pot spune exact cum poți să folosești aceste formidabile Daruri care ți-au fost date, spune ea pe un ton grav. Ca să crești și să înțelegi Profeția, trebuie să înveți să le stăpânești de una singură.

Oftez. Simt gravitatea situației ca pe un nod în stomac.

Trebuie să mă infiltrez într-un complex strașnic păzit și să mă iau la harță cu cea mai puternică ființă pe care-a văzut-o

vreodată fața pământului, iar Whit trebuie să bâjbâie pe Tărâmul Umbrelor, unde oamenii fie sunt mâncați de lacomii Pierduți, fie ajung să se piardă în ceață până când mintea li se face terci. Și toate astea din cauza unei Profeții pe care a văzut-o cineva scrisă pe-un perete. Pentru că, dintr-un anumit motiv, toată lumea crede în noi, o chiulangioaică și un mare fotbalist.

Mă uit la Whit, singura persoană pe care mă pot bizui oricând, cel care a fost cu mine în fiecare pierdere, fiecare bătălie, fiecare victorie. *Chiar o să facem asta?*

Whit încuviințează din cap, cu ochii strălucind de speranță, iar eu îi strâng mâna, înăbușindu-mi un sentiment de panică. *Firește că da.*

În afară de viețile noastre, ce mai avem de pierdut?

CARTEA A DOUA

UN OSPĂȚ AL SUFLETELOR

Capitolul 35

Whit

TĂRÂMUL UMBRELOR e un labirint al disperării. E un mănunchi de drumuri greșite, o pătură de ceață care-ți slăbește voința, o duhoare de suflete rătăcite care ar face orice să scape din acest purgatoriu. Tărâmul Umbrelor e gustul fricii în gură, îndemnându-te să mergi înainte, mai adânc în labirint, mai departe de orice legătură cu timpul, cu rațiunea sau cu cei vii.

Dar Tărâmul Umbrelor înseamnă și Celia, fata pe care am iubit-o și am pierdut-o, un suflet frumos, cunoscut în acest purgatoriu drept o *Semi-lumină*, fata a cărei viață a fost curmată prea devreme, pe care aș da orice s-o am înapoi. Iar acum Tărâmul Umbrelor înseamnă părinții mei, care mă așteaptă în adâncurile tainelor lui, lângă un râu.

Așadar, cu un amalgam de emoții curgând prin mine, mă îndrept în sfârșit într-acolo.

Dar mai întâi trebuie să găsesc portalul — singurul despre care doamna H. știe sigur că încă funcționează. Se află în

măruntaiele unei zone a capitalei prin care n-am mai trecut niciodată. Înaintez cu pas grăbit și, curând, elegantele clădiri albe de piatră lasă loc unui ținut ostil de beton, plin de fabrici bine păzite, care scuipă un abur alb și gros în aerul neclintit.

Cotesc pe o stradă îngustă și umbrele se mișcă în timp ce oameni înfofoliți în zdrențe se îndepărtează în întuneric din calea mea. Îmi îndrept spatele, încercând să-mi pun cât mai bine în valoare statura impunătoare.

Înaintez pe lângă zidul de beton, pe coama căruia, la patru metri înălțime, își arată colții un șir de sârmă ghimpată. Pe un panou roșu, fixat în cuie de zid, stă scris: UNITATE DE TESTARE — ACCESUL INTERZIS. Doi soldați cu aer istovit stau de pază, dar unul pare mai preocupat să-și ruleze o țigară. Măsurile de securitate par aproape ridicole, oricum, căci zvonurile despre ceea ce se petrece în laboratoarele experimentale ale Unicului sunt mai mult decât de-ajuns ca să-i țină pe curioși la distanță.

Cu excepția vrăjitorilor răzbunători, presupun.

Deși băieții ăștia par niște pierde-vară, văd insigna de onoare din bronz a T.E.P.N.O. pe uniformele soldaților, indicând că fac parte din Trupele de Elită pentru Portaluri ale Noului Ordin (a căror existență e negată vehement de N.O., desigur). Sunt Curbe, alese special ca să intre în Lumea de Jos și să se întoarcă raportând ce-au văzut, de vreme ce Unicul este oficial un Drept și Mărginit, care nu poate călători personal între lumi.

La picioarele soldaților T.E.P.N.O. mârâie lupi dresați, cu colții dezgoliți, gata să muște.

Îmi imaginez fețele palide ale părinților mei. Mâna tatei, făcând semnul „stop", și spaima din ochii mamei. Ceva se întâmpla acolo, lângă râu, ceva ce nu voiau ca eu să văd. Dar nimeni și nimic — nici tata, nici Unicul, nici măcar o haită de lupi — n-o să mă țină departe de Tărâmul Umbrelor.

E ultimul loc din univers în care și-ar dori cineva să ajungă, dar în acel ținut înspăimântător al memoriei furate și al vieților scurtate se află Celia, părinții mei și tot ce-am pierdut.

La bine și la rău, Tărâmul Umbrelor mi-e destinul.

Capitolul 36

Whit

CÂND EȘTI LA ÎNGHESUIALĂ, uneori singurul lucru de făcut e cel mai absurd lucru care ți-ar putea trece prin cap.

În acest sens, neavând la îndemână nici măcar o deghizare care să mă scoată din încurcătură, înaintez spre asasinii Noului Ordin,

„Încrederea în forțele proprii e cheia", spunea tata. „Poți face aproape orice, dacă ești convins că poți."

Și, la drept vorbind, chiar funcționează o clipă. Nu am un aer suspect și gardienii par să fi uitat că trebuie să *păzească* locul. Doar se uită la mine, cu fețe plictisite. Preț de un minut, am impresia că o să reușesc să scap trecând tacticos pe lângă ei, dar din nefericire lupii sunt ceva mai pe față.

Câinii morții mârâie și încep să tragă de lanțuri, cu boturile înspumate, flămânzi și plini de ură. Soldații intră în alertă, bâjbâind după arme și îndreptându-le spre mine.

Cel mai tânăr încearcă să fie autoritar:

— Nu intră și nu iese nimeni, flăcăule, spune el, țintind între ochii mei. Accesul e strict interzis.

— Am fost trimis de Cel Care Este Unicul, îmi aud glasul spunându-le cu calm, înainte să-mi dau seama ce vorbesc.

Cel mai vârstnic, pleșuv, se uită neîncrezător la mine și îi șoptește ceva tovarășului său, iar eu încerc să nu-mi las mâinile să tremure în fața animalelor iadului, care probabil au un detector de minciuni încorporat sau așa ceva.

— Am o scrisoare oficială, continui, cu îndrăzneală.

Unul dintre soldați clatină din cap și întinde o mână, așteptând. Grozav! N-am, de fapt, nicio scrisoare oficială. N-am decât o bucată mototolită de hârtie, cu indicațiile doamnei Highsmith despre traseul spre portal, dar scot, oricum, din buzunar jalnicul bilet și i-l arunc. Soldatul mai în vârstă ia așa-zisa scrisoare, o despăturește și apoi răcnește:

— Ce-i asta? E doar o bucată de hârtie cu nume de străzi. Aresta...

Înainte să termine cuvântul, o iau din loc. Pentru *asta* m-am antrenat. Pentru *asta* am fost făcut: să-mi salvez părinții. Picioarele mele zboară, mai repede decât au alergat vreodată, ducându-mă direct la ușa grea de lemn care străjuiește portalul.

Și, în timp ce aud lupii pocnindu-și fălcile în spatele meu, în timp ce aud soldații ochind, cu degetele tremurând pe trăgaci, mă rog, sper că încă sunt o Curbă, că trupul meu se va îndoi pătrunzând în cealaltă dimensiune, că mă voi topi și voi trece prin această ușă solidă și voi ajunge pe Tărâmul Umbrelor, în brațele Celiei și ale părinților mei și ale tuturor

celor care așteaptă de la mine să fiu erou pentru ultima oară. Mă rog să nu mă izbesc de ușa aia de stejar și să ajung să fiu arestat.

Pentru că, după câte am îndurat, după câte au îndurat mama și tata, asta ar fi nasol de tot.

Zbor, țopăi, fac un salt înainte, cu un ultim efort, ținându-mi răsuflarea, și ultimul lucru pe care îl simt e o *bubuitură* puternică, de parcă mi-ar exploda capul.

Capitolul 37

Whit

MĂI SĂ FIE, A FOST... INTENS.

Cu portalurile, fiecare experiență e diferită, dar nu e niciodată foarte distractiv. Uneori a semănat cu o trecere printr-o spălătorie de mașini, alteori m-am simțit de parcă aș fi fost „smuls din canalul nașterii" (cum spune Wisty), iar într-un episod notabil sunt sigur că arătam ca o roșie strivită de un perete când am ajuns în partea cealaltă.

Dar de data asta n-a semănat cu nimic din ce-am trăit până acum. După acel urât cucui inițial, am crezut că s-a sfârșit, dar apoi am simțit cea mai ciudată senzație, ca și cum celulele mi s-ar fi rearanjat sau ceva.

Acum sunt sigur pe Tărâmul Umbrelor, pentru că nu văd aproape nimic.

— Celia! strig, într-o doară. Mamă? Tată?

În timp ce mă împleticesc printr-un zid opac de ceață, mă sufocă un miros de canal putred — nu, de *carne* putredă — iar inima îmi tresare când îl recunosc.

Cei Pierduți.

Ființe nicidecum angelice, captive în labirintul Tărâmului Umbrelor de atâta vreme, încât înseși sufletele lor au putrezit, devenind o masă ce duhnește de stricăciune.

Monștri torturați de suferință și înnebuniți de foame.

Foame de carne de om.

Doamne, nu!

Aud țipete de oameni torturați, *devorați*. Soldați? Gărzile T.E.P.N.O., sărind după mine în portal și în fălcile canibalice ale Celor Pierduți? Tremur violent, dar, deși țipetele amuțesc, n-am unde să fug.

Dintr-odată, zeci de brațe descompuse ies din fum și se întind după mine, strecurându-se, cu carnea lor lipicioasă, pe după umerii mei, peste piept, peste gât. Țip, dar sunetul se pierde printre gemetele și nebunia din jur.

Îi împing și sar în lături, cuprins de oroare.

— Nu încerca să ne înfrunți, idiotule, îmi șoptește în ureche o voce dogită de femeie, plină de răutate. N-ai cum să câștigi. Nu-ți dai seama? Suntem morți deja.

Ceilalți râd înfundat, iar Fata Pierdută continuă:

— Nu ți-ai dori să fii mort?

Fata așază o mână lipicioasă pe obrazul meu și mă retrag îngrozit. Mă bucur că nu-i pot vedea fața putredă prin ceață.

— O să fii.

Râde și mi se întoarce stomacul pe dos, căci acum, când fața îi tremură și ochii îi dansează sub privirile mele, încep să disting o bucată de carne atoasă rămasă pe obrazul ei.

— Curând. Foarte curând, vei fi mort și tu, străin chipeș și idiot.

Capitolul 38

Wisty

AM FAȚA CURATĂ, părul pieptănat, strălucitor, revărsat pe spate ca o flacără, și sunt îmbrăcată într-o rochie verde, șic, pe care o păstra doamna Highsmith pe undeva. Bocăn pe străzile curate, cu pantofii mei prea strâmți, de parcă nici măcar nu mi-ar păsa că fiecare mișcare mi-e urmărită de camerele de supraveghere ale vilelor din împrejurimi — dotate, fără excepție, sunt sigură, cu câte un bot oribil de lup care mârâie în spatele porții. Dacă n-aș avea sclipirea din ochi, ai putea jura că sunt o Tânără a Noului Ordin, din cap până-n picioare.

După ce am alergat săptămâni în șir mânjită de sânge, noroi și cine mai știe ce, mă simt aproape ca și cum m-aș duce la un extravagant recital al N.O. Vechiul meu *dușmamic*, Byron Swain, mi-a povestit cândva despre acele așa-numite petreceri care culminează cu o recitare pompoasă a succeselor Unicului, cu membrii elitei N.O., îmbrăcați la patru ace,

bătându-se reciproc pe spate. Oricât de chinuitoare ar fi această experiență, aș prefera să merg acolo și nu în locul spre care am pornit... Confruntarea mea decisivă cu Unicul. Să salvez soarta lumii, poate, dar mai degrabă să mor.

Murmur ca pe o mantră îndemnul doamnei Highsmith — „minte, curaj, compasiune" — și sunt atât de tulburată, încât aproape că dau nas în nas cu un Detașament de Tineret, care-și face rondul.

Sunt două șiruri drepte de copii cu fețe împietrite, mărșăluind bățoși în uniforme albe, accentuate de un tiv roșu intens. Conducătorii sunt doar niște copii — probabil mai tineri decât mine —, dar au înfățișarea rece a unor soldați îndoctrinați, de cel mai înalt rang. Niciunul dintre ei n-ar ezita să-mi strivească țeasta.

Cu ei sunt și câțiva copii și mai mici, târâți în lanțuri, printre suspine.

Familii întregi și cupluri ale Noului Ordin pășesc alături, eleganți în hainele lor șic. Nu seamănă cu copiii în lanțuri, nici nu par să le audă plânsul.

Dar văd durerea și deznădejdea de pe chipurile acelor copii, le aud țipetele. Trec pe lângă strada căptușită de bannere care mă va duce la palat și la reședința Unicului. Mă pomenesc, în schimb, apropiindu-mă de acest detașament, deși e ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac. Dar nu pot să *nu* îi ajut.

Capitolul 39

Wisty

ÎN TIMP CE MĂ ÎNDREPT spre detașament, am brusc senzația stranie că se întâmplă ceva îngrozitor de rău. Aproape că simt niște mâini apăsându-mă, sufocându-mă. În ciuda rochiei subțiri și a vântului rece, încep să transpir.

Whit e la mare ananghie.

Cum să-l pot ajuta acum? Au rămas puține intrări spre Tărâmul Umbrelor, la mari distanțe unele de altele, și n-aș putea ajunge la portalul doamnei Highsmith destul de repede. Detașamentul Tinerilor e în poziție de drepți. M-au zărit deja, pășind agale spre ei. *Va trebui să mă rog ca Whit să scape singur din oribila încurcătură în care s-o fi aflând,* îmi spun, amintindu-mi fața ruinată a lui Rency.

Am nervii întinși la maximum, iar privirile reci ale tinerilor, în timp ce mă apropii, nu mă liniștesc deloc. Care tolomac se duce ață la niște criminali cu creierele spălate, fără să se deghizeze măcar?

Subsemnata.

Intru în panică și fac iute o strâmbătură, dar tinerii Noului Ordin se prăpădesc de râs când mă apropii.

Mă arată cu degetul și hohotesc, imitându-mă, și am dezolanta senzație că poate sunt puțin sașie. Și că am nasul într-o parte.

Puștiul din capul coloanei suflă tare într-un fluier, cerând disciplină. Nu-i văd fața, dar detașamentul se așază imediat în poziție de drepți.

— Doar glumeam, zic, forțând un râs plăpând și rearanjându-mi repede trăsăturile feței. Îl bat pe umăr pe ultimul copil din rând, iar el se întoarce, ignorând reproșul celui cu fluierul, aflat în față. Am... ăăă... am venit să mă alătur detașamentului. Vreau să ajung cândva soldat al Noului Ordin, spun repede. Sper să... distrug libertatea și imaginația...?

Câțiva copii icnesc și se întorc la auzul cuvintelor interzise. Perfect.

Un băiat cu părul negru ca tăciunele mă trage de breteaua rochiei.

— Zău? rânjește el. Nu prea corespunzi etichetei, cu ținuta asta.

O adolescentă ceva mai mare mă trage de părul blond-murdar pe care tocmai mi l-am creat. Părul îi e legat atât de strâns în coadă, încât îi întinde toată fața.

— Și nu ți-a spus nimeni? Toate posturile de fete urâte sunt ocupate.

Mi se strânge inima, deși știu adevărul: Sunt singura din lume cu destulă putere ca să rivalizeze cu Unicul. Totuși, o jignire bine plasată reușește să mă complexeze.

— Visul meu e să onorez Noul Ordin, insist, atentă ca în glas să nu mi se strecoare nicio urmă de ironie. Serios.

Capitolul 40

Wisty

— ADEVĂRATUL TINERET al Noului Ordin s-a înrolat la începuturile dominației, zice fata, în timp ce un băiat mai mare îmi sucește mâinile la spate.

— Ei au văzut lumina Celui Care Este Unicul. Au urmat calea către adevărata justiție, spune cu o detașare robotică un alt băiat, în timp ce primul îmi prinde cătușele în jurul încheieturilor.

— Toți ceilalți sunt impostori. Diletanți, intervine o fetiță încruntată, în timp ce sunt dusă în fața coloanei, lângă ceilalți prizonieri. Sunt un pericol. Sprijină cauza ticăloasă a Rezistenței. Trebuie opriți! scrâșnește vocea ei pițigăiată.

Băiatul cel brunet intervine, șoptindu-mi la ureche:

— Aici intervenim *noi*. La ordinele directe ale Măreției Sale, misiunea noastră e să-i facem pe acești barbari — pocnește din degete, rânjind cu viclenie — să „dispară".

Trag în piept o gură de aer. Un D.E.T. — Detașament de Exterminare al Tinerilor! Credeam că e doar un zvon sinistru.

Băiatul mă împinge între cele două șiruri și mă lipesc de doi dintre cei mai mici prizonieri, o fată și un băiat, cu obrajii murdari scăldați în lacrimi, care nu par să aibă mai mult de cinci ani.

Aud glasul doamnei Highsmith în cap: *Încrezătoare. Puternică.*

— N-aveți de ce vă teme, le șoptesc celor doi copii care tremură.

Decât de tortură și moarte, sau poate să fiți transformați în slugi fără minte pentru tot restul vieții, cum ar veni.

— Du-mă la liderul vostru, îi spun sarcastic tânărului brunet care mă privește chiorâș.

— O, haide, Roșcato, se aude un glas din față, un glas care știe cât de mult îmi displace porecla asta. Pentru o fată care vrea cu disperare să se alăture Noului Ordin, ai putea să pui mai mult *sentiment.*

Cunosc acel accent nazal, acel nechezat.

Băiatul cu fluierul se întoarce, scanându-mi fața de parcă nu m-ar recunoaște, de parcă n-ar fi încercat o veșnicie să-mi cucerească inima, de parcă nu l-aș fi transformat odată într-o dihor pentru că era un trădător nemernic. De parcă nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Mă apucă de braț cu brutalitate și mă târăște după el.

— Dorința ta mi-e poruncă. La lider ne ducem. Frumoasă rochie, apropo.

Comandantul fluierător al D.E.T. e nimeni altul decât Byron Swain!

Capitolul 41

Whit

SUNT ÎN LANȚURI, dar de vorbit pot să vorbesc. Și, cât timp voi fi în viață, am să încerc necontenit să obțin răspunsuri.

— Îi caut pe Benjamin și Eliza Allgood. E pe-aici o fată pe nume Celia? Dacă-mi spuneți unde-i râul... locul unde oamenii, ăăă... traversează apa — vă pot ajuta și pe voi să scăpați de-aici. Jur că vă ajut!

Glasul meu sună disperat, dar Cei Pierduți sunt prea ocupați în clipa asta ca să-mi răspundă la întrebări.

Sunt ocupați să facă același lucru pe care-l fac de ore în șir, de când am ajuns în tabăra lor, ori ascunzătoarea lor, ori ce-o fi fiind locul ăsta straniu, încărcat de mirosuri grele: mănâncă animale sălbatice.

De vii.

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Cred că n-o să mai mănânc carne niciodată.

Întorc capul de la dezgustătoarea scenă, dar mirosul metalic al sângelui îmi zgândăre nările. Cuvântul *abator* îmi răsare

în minte, întunecat și oribil. Nu-mi amintesc ce înseamnă, dar evocă imaginea unor ferăstraie și scene de groază. Carne smulsă de pe os și disperarea animalelor înnebunite, așteptând măcelul.

Am sentimentul că *eu urmez.*

Ceața nu e atât de deasă aici și pot distinge pădurile dimprejur. Însă încerc să nu mă uit într-acolo. Copacii nu sunt din lemn și frunziș, ci din *oase.* Norii de deasupra sunt roșii, amenințători, iar umbrele noastre par să aibă o viață proprie. Se târăsc pe pământ, ca niște șerpi, mimează acte de violență, dansează pe spatele tău. Îmi vine să fug, dar n-am unde. Dincolo de valea asta totul e numai ceață groasă, opacă.

Suntem în măruntaiele Tărâmului Umbrelor și n-am mai ajuns niciodată așa de departe. N-aveam habar că toate astea există, dar poate înseamnă că ajung, în sfârșit, undeva. Acolo unde există păduri și nori, trebuie să existe și un râu, nu?

Doamna Highsmith mi-a spus să urmăresc animalele. Să se fi referit, oare, la aceste jalnice creaturi sfârtecate?

Mijesc ochii prin ceață, încercând să zăresc în depărtare un fir de apă. N-am noroc, dar văd și alți Pierduți. Făpturile lor înaintează spre tabără ca niște zombi, iar duhoarea le e solie.

Trag după ei ceva legat de sfori. Parc-ar fi...

Copii?

Mai mulți copii ar putea însemna mai multe șanse să-i păcălesc pe acești strigoi și să evadez. Cercetez grupul, fără să recunosc la început pe nimeni — dar e încă foarte departe. Mulți sunt puști mai mari, printre care un băiat voinic, cam

de vârsta mea, un băiat cu o bandană legată peste frunte și vreo doi băieței. E și un animal cu ei — un câine mare și săltăreț, care seamănă îngrozitor de mult cu Feffer, cățeaua Curbă care a încercat odată să ne mănânce pe Wisty și pe mine, înainte s-o îmblânzim.

Stai așa, chiar este *Feffer!*

Asta înseamnă că sunt copii ai Rezistenței!

Mă cuprinde o stare de exaltare, pulsul mi se întețește.

Îmi vine să-mi strig camarazii, dar nu vreau să stârnesc o isterie în rândul Celor Pierduți.

Rămân pe loc și mă foiesc de nerăbdare, privindu-i cum se apropie, unul câte unul. Ochii îmi cad spre capătul șirului, asupra unei fete de vreo șaisprezece ani, cu părul sălbatic, cârlionțat, și ghete soldățești.

Aș recunoaște oriunde acest mers hotărât, ferm: *Janine*!

Capitolul 42

Whit

— WHIT!

Janine mă sufocă într-o energică îmbrățișare care-mi taie răsuflarea.

E legată și ceilalți copii bombăne, căci mâinile lor sunt legate de aceeași sfoară.

Inima mi s-a oprit parcă în loc. Îmi îngrop fața în părul ei întunecat și o strâng în brațe cu toată puterea. E puțin ciudat, în văzul tuturor, dar nu-mi pasă de nimic acum. *Slavă Domnului, trăiește!* Cumva — chiar și în acest loc îngrozitor, capturat de creaturi fără suflet — sunt în culmea fericirii. Și surprins să descopăr că singurul lucru pe care vreau cu adevărat să-l fac este... s-o sărut.

Janine a avut întotdeauna o fizionomie expresivă și se uită la mine cu nestăpânită emoție, ca și cum și-ar pune tot sufletul pe tavă.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată, Whit! Credeam...

Mă apucă strâns de brațe și inima îmi bate mai repede.

— Și eu credeam c-ai murit, îi mărturisesc cu răsuflarea tăiată, mângâindu-i obrazul.

O iubesc încă pe Celia și nu-mi dau seama exact ce simt pentru Janine, dar știu sigur că mi-a fost dor de ea mai mult decât credeam că e fizic posibil și că n-am înțeles asta până acum un minut. De fața ei serioasă, inteligentă, fără urmă de machiaj, dar mai frumoasă decât a oricărei stele de cinema. De mintea ei ascuțită. De puterea ei. Nu vreau să mă mai despart de ea niciodată.

— Jamilla spunea... credeam..., șoptesc, copleșit încă. Cum ai ajuns aici?

— Rezistența a încercat să evadeze pe Tărâmul Umbrelor, răspunde ea. V-am căutat, Whit. Am așteptat și am scotocit. Nu voiam să vă lăsăm în urmă, dar N.O. era *peste tot*, și era plin de afișe cu tine și Wisty, așa că am crezut că v-ați ascuns și...

— Șșt... nu-i nimic. Nici noi n-am știut cum să vă găsim. Totul s-a întors cu susu-n jos... Emmet și Sasha sunt și ei aici? întreb, căutându-le fețele din priviri. Au scăpat?

Ochii i se umplu de lacrimi. Și le șterge furioasă.

— Nu știu. Ne-am despărțit. Pusesem totul la punct! Plănuiam să trecem toți copiii prin alt portal, iar Emmet a luat-o înainte, să exploreze drumul...

Alte lacrimi îi țâșnesc din ochi și Janine se îmbujorează de frustrare, în timp ce continuă:

— Dar ne-am învârtit prin ceață și n-am putut scăpa de ei. Janine face semn cu capul către Cei Pierduți. Mi-am stors

creierii să-mi dau seama ce planuri au cu noi. Dar parcă sunt niște câini hămesiți care merg spre casă, urmărind un miros cunoscut. Ne plimbă legați cu sforile astea de zile în șir și cred că... Janine tresare, într-un mod neașteptat pentru ea, și ochii i se fac mai mari: Cred c-o să ne mănânce.

Arunc o privire spre strigoii care continuă să devoreze trupurile micilor animale și mă cutremur.

— Nu! Scutur din cap: Asta n-o să se... asta *nu poate* să se întâmple, Janine. N-o să îngădui...

Janine clatină din cap cu tristețe.

— Suntem prea departe. N-avem cale de scăpare.

Ochii ei verzi-gri, cândva pătrunzători și plini de viață, par resemnați.

— Uite ce e, spune, am obosit să lupt. Nu poți acum doar să... mă ții în brațe, Whit?

Dau din cap și o îmbrățișez, odihnindu-mi bărbia pe obrazul ei, cu trupul lipit de trupul ei cald.

S-ar putea să nu mai avem mult de trăit, dar deocamdată avem asta.

Capitolul 43

Wisty

O MÂNĂ MĂ TRAGE DE PĂR, funia mă strânge și cineva mă lovește întruna peste călcâie. Ca urmare a loviturilor menționate, am căzut de două ori, umplându-mi genunchiul stâng de sânge și clocotind de furie.

Copii experți în tortură. *Urăsc* Noul Ordin.

Detașamentul Tineretului, mai puțin Byron Swain — care a dispărut, lăsându-mă din nou să mă întreb înnebunită dacă lucrează de fapt pentru *ei* sau pentru *noi* — mă târăște prin curtea împânzită de soldați care se antrenează fără încetare. Trecem prin trei uși de metal, bine zăvorâte (care-mi amintesc de zilele mele de închisoare), și ajungem, în sfârșit, în biroul liderului, în interiorul complexului Noului Ordin.

— Am găsit-o cutreierând pe străzi, Domnule General, raportează fetița mucoasă, cu coadă de cal, luând poziție de drepți. Vrea să intre în Detașamentul Tineretului. Fata nu e în stare să-și stăpânească veninul din glas: Ne-am gândit că ați putea... să vă ocupați de ea.

— Mulțumesc, Genevieve. Generalul oftează din scaunul său așezat cu fața la fereastră, vizibil iritat de acest deranj. E un bărbat voinic cu părul negru, pieptănat pe spate, peste un început de chelie. Te poți retrage.

Genevieve pare dezamăgită că nu îi sunt apreciate meritele, dar salută din cap și părăsește încăperea, în urma celorlalți.

Ușa se închide cu un clic și rămânem în tăcere câteva momente, timp în care generalul continuă să stea cu fața spre fereastră. Studiez încăperea, cu toate obiectele aranjate într-o ordine obsesivă.

Pe rafturi se înșiră păpuși și ursuleți murdari, ca niște trofee împăiate. Îmi imaginez mâinile micuțe din care trebuie să fi fost smulse acele păpuși.

Apoi, brusc, generalul se răsucește și mă fixează îndelung. Are un ochi de sticlă, nemișcat, lucru extrem de deconcertant.

Se uită la părul meu ciufulit, la genunchiul plin de sânge și o expresie de vizibilă repulsie îi strâmbă fața.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Eu...

Înghit. Ce să-i spui unui criminal fascist puternic?

— Nu contează, zice, îndreptându-se cu pași mari spre fereastră și deschizând-o brusc. Nu-i nevoie să vorbim. Mă bucur doar să stau liniștit și să ascult sunetele dulci ale Disciplinei. Saltă și vibrează mai frumos decât muzica îngrozitor de deranjantă care ne înconjura înainte, nu ești de acord?

Fereastra biroului său dă atât spre terenul de antrenament, unde-i putem auzi pe Tinerii Noului Ordin făcând exerciții, cât și spre zona de detenție, de unde izbucnesc din

când în când hohote de plâns și țipete sfâșietoare, amplificând întreaga atmosferă sumbră.

Mă îngrozește acest om și totala lui lipsă de empatie. Mă îngrozește aplecarea lui spre tortură și plăcerea pe care i-o provoacă suferința. Mă îngrozește oricine rămâne impasibil în fața perspectivei genocidului.

Dar în acest moment trebuie să întruchipez Tineretul Noului Ordin, dornic să vestească o eră de moarte și distrugere. Însetat de teroare.

— Domnule, s-a făcut o enormă greșeală, îi vorbesc spatelui său, cu glas însuflețit și plin de convingere. Tot ce vreau — tot ce-am vrut vreodată — este să slujesc Noul Ordin cu onoare. M-am apropiat de Detașamentul Tineretului pentru că m-a animat convingerea lor, dar ei m-au confundat cu unul dintre acei detestabili luptători ai *Rezistenței*.

Se întoarce din nou și mă fixează cu ochiul său de sticlă, răsucindu-și capetele mustăților.

— Aș face *orice* ca să mă alătur Noului Ordin, domnule. Excelez în mod deosebit în tortură și în supunere față de autoritate.

Generalul se cocoață pe marginea biroului și înfige metodic vârful unui creion în ochiul unui ursuleț.

— Păstrează-ți minciunile pentru cine vrea să te asculte, spune el. Știu exact cine ești, Wisteria Allgood, și urmează să-ți petreci ultimele ore din viață într-un mod foarte *interesant*.

Înghit greu, imaginându-mi lucrurile înfiorătoare care pot fi realizate de o minte bolnavă și câteva instrumente foarte ascuțite, dar o minusculă parte din mine se întreabă de unde știe.

Oare m-a trădat Byron — *iarăși*?

Capitolul 44

Wisty

— DACĂ ȘTIȚI CINE SUNT — încerc să-mi păstrez glasul ferm, încerc să nu fiu rugătoare — știți cât de prețioasă sunt pentru Cel Care Este Unicul. E șeful dumneavoastră, nu? Adică, îi sunteți *subordonat*!

Mă urăsc pentru că folosesc drept scut un om pe care-l detest, dar mă văd prinsă în capcană.

Fără să scoată o vorbă, generalul scoate o bucată de hârtie albastră și începe calm să scrie.

— Dacă vă atingeți măcar de un fir de păr din capul meu, insist eu, o să-mi slăbească Darul. Poate chiar o să-l distrugeți. Nu puteți să-mi faceți niciun rău.

— Prizonieră de gradul cinci, citește el, cu stiloul suspendat deasupra hârtiei. Trădătoare de neam. Programată pentru mărturisirea crimelor sale împotriva Noului Ordin. Ridică privirea la mine și ochiul lui de sticlă mă fixează, neclintit; panica îmi strânge pieptul, ca un nod. Mărturisirea urmează a fi obținută prin *orice mijloace necesare*.

Știe cine sunt și nu-i e frică. Acestui om îi plac țipetele copilașilor. Oare *mie* ce mi-a pregătit?

— Nu p-p-puteți face asta, mă bâlbâi. Veți plăti pentru asta! Când o să afle Unicul ce-ați făcut cu Darul meu, o să...

Fața generalului e o mască, ochiul lui sănătos pare plictisit.

— Și, unde, mă rog, se află acum acest Dar al tău, domnișoară Allgood?

Încep să transpir și gâtul mi se usucă. Are dreptate. Unde e ghemul de foc? De ce nu izbucnesc în flăcări?

De ce mi se scurtcircuitează magia întruna, când am mai mare nevoie de ea?

Mă gândesc la ce-a spus doamna Highsmith despre potențialul meu de a controla în creier impulsuri electrice. Nu prea cred că e posibil, dar cu siguranță Unicul crede. Și, dacă o să ies vreodată din biroul ăsta, va trebui să-l înfrunt. Poate merită să aflu dacă *posed* măcar acest Dar la care râvnește cu atâta disperare.

Mă uit la general, la capul lui aplecat deasupra biroului, și îmi imaginez gândurile ticăloase care trec prin creierul lui bolnav, îmi imaginez faptele abominabile pe care le are în minte. Îmi imaginez acele gânduri disipându-se... evoluând... Îmi concentrez în acest efort fiecare fărâmă de putere pe care o pot aduna, ca un fascicul laser îndreptat spre vârful unui ac. Apoi simt o energie electrică incandescentă revărsând scântei prin trupul meu și, tocmai când am impresia că o să-mi explodeze creierul, generalul ridică privirea.

— Știi, Wisteria, spune el grav, cu fața senină și inocentă, ca a unui bebeluș. Cred că, de fapt, ai fi un câștig grozav pentru Detașamentul nostru de Tineret.

— Serios?

Mă uit la el cu gura căscată, deși mi l-am imaginat spunând exact aceste vorbe. Îmi atinge umărul și tresar. Încă nu sunt convinsă că acest psihopat nu-mi face o farsă.

— Insist să te gândești la asta. Haide, uită-te la ei.

Generalul flutură mâna în dreptul ferestrei, iar eu privesc copiii din curte. Lovesc fără milă o paiață și umplutura țâșnește din spatele ei. Mă înfior.

— Nu te vezi printre ei? continuă generalul, cu un zâmbet sinistru. *Îndrumându-i?*

— Păi, știu și eu, domnule, spun, amuzându-mă puțin. Nu sunt convinsă că Detașamentul de Tineret e cel mai bun loc pentru talentele mele.

— Te rog!

Răcnetul lui mă face să tresar. Generalul mă apucă de brațe și mă scutură frenetic, cu glasul frizând nebunia. Apoi începe să mă zgâlțâie atât de tare, încât am impresia că o să-mi frângă gâtul.

Re-concentrează-te, Wisty! îmi zic, dându-mi brusc seama că s-ar putea să conduc această nou-descoperită putere spre zone pe care nu le înțeleg și nu le pot controla.

— Nu trebuie decât să spui ce vrei. Voi... voi aranja să primești porții suplimentare de ciocolată! țipă el, cu ochii înnebuniți de disperare.

Încep instantaneu să salivez, amintindu-mi de ciocolata aceea divină, nepământeană, de pe vremuri, de la Centrul

Minunata Lume Nouă. Dar apoi mă adun și-mi amintesc ce dependență îngrozitoare provoca și cum o folosea Noul Ordin ca să controleze creierele. Ca să extragă toată energia și euforia din mințile tinere.

Mie aproape că mi-a întunecat mintea.

— Nu-i nevoie, domnule general. Dar mă înrolez, oricum, cedez eu, smulgându-mă din strânsoarea lui, în timp ce el clatină din cap, cu mustața tresăltând. Dar numai pentru că ați spus *te rog*.

Capitolul 45

Wisty

DACĂ E CEVA DUPĂ CARE se dau în vânt cei din Detașamentul Tinerilor, e să bată pas de defilare.

Cu uniforma impecabilă a Noului Ordin, în alb și roșu, și părul prins în două codițe strânse, învăț să ridic picioarele sus, să țin mâinile drepte și ochii morți, antrenament după antrenament.

— Acum — răcnește un băiat mai mare, cu față de cal, după ce facem asta de trei ore — vom repeta manevrele de capturare a tinerilor din Rezistență. Trece de-a lungul coloanei cu o cutie, împărțind echipamente, dar nu-mi dau seama încă despre ce e vorba. Nu uitați, continuă el, dușmanul se va fofila, va recurge la tertipuri, chiar vă va implora. Pentru a elimina acest pericol, puneți firul la gât și apăsați butonul.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește, dar în clipa următoare, ușa uneia dintre clădiri se deschide și o duzină de cățeluși ies săltând, cu limbile fluturând în aer. Mă

uit împrejur și niciunul dintre camarazii mei nu schițează un zâmbet măcar. Au aerul că înfruntă o invazie de lăcuste. Toate astea mă neliniștesc — N.O. obișnuiește să utilizeze câinii pe post de arme de distrugere — dar eu am o slăbiciune deosebită pentru toți câinii, așa că mă las pe vine și mângâi unul. Câinele o ia razna. Începe să-mi lingă mâinile și fața, dând din coadă cu o viteză năucitoare. Și apoi, *pac*! Cățelușul se prăbușește la pământ, leșinat. *Ce naiba...?*

Una dintre tovarășele mele, o fetiță cu codițe împletite, știrbă în față, se oprește în dreptul lui cu un fel de pistol cu electroșocuri, rânjind ca o piază-rea, după care se îndreaptă spre următoarea ei victimă. Îmi rotesc privirea și văd ceilalți câini scheunând, în timp ce copiii cu creiere spălate îi paralizează cu voioșie. Simt o căldură cunoscută inundându-mi trupul. Furia stă să dea în clocot. Dar *nu* e momentul să izbucnească. Sunt în mijlocul unei unități N.O. strașnic păzite și, cu puțin noroc, s-ar putea să-l văd pe Unicul. Dar, în încercarea de a-mi stăpâni furia, îmi iese efectiv fum pe urechi.

Încetează, Wisty. Potolește-te. Oprește-te. Pocnesc din degete, ca și cum aș vrea să sparg balonul de energie, să opresc izbucnirea flăcării și, dintr-odată...

Nimeni nu mai mișcă. Nimeni, în afară de mine.

Cățelușii încep să alerge și să latre veseli, dar tinerii Noului Ordin au devenit cu toții statui, cu pistoalele cu electroșocuri ridicate, cu fețele pietrificate într-o expresie de bucurie răutăcioasă.

Bun! Nu mă așteptam la asta, *dar e în regulă.*

E ocazia perfectă să arunc o privire prin complex, după Cel Care Este Unicul. Ultima oară când l-am văzut, a transformat

oceanul într-un tsunami de teroare — cu mine și Whit plutind pe creasta valului — chiar înainte să-i facă să dispară pe părinții mei.

Mă așez și mă sprijin de unul dintre copiii neclintiți, dându-mi seama de nebunia pe care sunt pe cale s-o fac. Nu sunt pregătită pentru asta.

Nu vreau decât să scap din locul ăsta și să gonesc până sunt liberă: să alerg în brațele mamei mele, să mă întorc în copilărie, într-un loc unde Noul Ordin n-a existat niciodată și unde n-am fost vrăjitoare, unde n-am fost cea pe care contează oamenii.

Dar nu e așa, și n-o să mai fie niciodată.

Așa că ignor fiecare țipăt de avertisment al trupului meu, fiecare răspuns pe care nervii mei alertați îl trimit.

În schimb, mă ridic în picioare. În schimb, pornesc să-mi împlinesc soarta cu fruntea sus. Am să-l găsesc pe cel mai puternic om din univers și, chiar dacă pare o sinucidere, am să-l înfrunt.

Pentru că sunt singura care poate.

Gonesc cățelușii și traversez curtea, furișându-mă. Nu sunt încă sigură dacă vraja mea i-a afectat pe toți sau doar pe copii și nu vreau să risc nimic.

Înaintez pas cu pas spre marginea clădirii și mă uit discret pe după colț.

Mă retrag imediat speriată și mă ghemuiesc.

Pentru că acolo, în capătul celălalt, înaintând către o clădire roșie, impunătoare, îl văd *pe el*. Pe Cel Care Este Unicul.

Norii se despart în fața lui și capu-i pleșuv strălucește în soare. Pășește țanțoș, alături de un tovarăș al Noului

Ordin, și *emană* putere — o cruzime care îmi zdruncină toată îndrăzneala.

Pe măsură ce se apropie, îl văd mai limpede: frumosul lui chip, înverșunat, ochii Tehnicolor, hipnotici.

Mi se taie răsuflarea când îmi dau seama cine îl însoțește: nimeni altul decât dihorul, Byron Swain. Mă uit la pietrișul din jurul picioarelor mele și mă gândesc să arunc o piatră în căpșorul lui de șobolan trădător.

Sau un fulger.

Capitolul 46

Whit

CEI PIERDUȚI SE PREGĂTESC de cină.

Valea freamătă de activitate, în timp ce morții vii cu ochi de zombi mișună prin pădure, adunând oase pentru foc.

Copiii Pierduți adaugă oscioare. Bărbații Pierduți, un morman de cranii. Oare oasele chiar ard? Se pare că da.

O Femeie Pierdută mai vârstnică scrâșnește din dinți către noi și așază o țepușă lungă, ascuțită la ambele capete, deasupra mormanului. O frigare.

Singurul lucru pe care mai trebuie să-l adauge este carnea.

Noi.

Janine e cu copiii Rezistenței, de cealaltă parte a gropii pentru foc, cu mâinile înfășurate strâns cu o porțiune din sfoară. Lacrimile îi șiroiesc pe obraz, dar nu se mai ostenește să le șteargă.

Copiii sunt paralizați de spaimă și nu-i condamn.

Cum te pregătești să fii mâncat de viu?

M-au despărțit de ceilalți și m-au legat de două ori mai bine, așa că nu pot decât să presupun că voi fi ars primul.

Feffer zace în fața mea, cu picioarele legate laolaltă, ridicate în aer. Cățeaua urlă și urletul ei e plin de disperare: a ghicit planurile Celor Pierduți cu mult înaintea noastră.

Niște strigăte din pădure sporesc hărmălaia și un alt lanț de copii e târât în tabără. Doi se zbat și trag de funii, cerând cu ardoare dreptate. Oftez, ușurat să văd că unul dintre ei e Sasha, urmat îndeaproape de Emmet. *Sunt vii...* Dar nu pentru multă vreme. Ușurarea mea e înlocuită imediat de o senzație copleșitoare de greață. Acesta va fi sfârșitul *întregii* Rezistențe.

— N-aveți de gând să ne mâncați cu adevărat, așa-i? întreb un Pierdut care pare cam de vârsta mea, în timp ce trece pe lângă mine.

În ciuda avertismentelor Celiei, în ciuda pregătirilor pentru ospăț, nu-mi vine să cred.

— Ba da, răspunde Pierdutul, lingându-și buzele uscate. De ce nu?

— Pentru că aceștia sunt *oameni*! țip, aproape isteric. Pentru că acești oameni au emoții. Și vieți. Nu puteți să-i *mâncați* pur și simplu!

— Nu? își ițește el capul, examinând vatra focului și prada, cu inocența unui copil.

E limpede că Pierduții n-au busolă morală.

— Aș vrea să urmezi tu, intervine Fetița Pierdută cu voce groasă și găunoasă, plimbându-și degetele în putrefacție de-a lungul brațului meu. Pari *delicios*.

— Vrei să spui că *nu* urmez eu? reușesc să articulez.

— Firește că nu, spune ea, ca și cum ar fi de la sine înțeles. Ești salvatorul nostru. De ce te-am mânca?

Capitolul 47

Whit

— EȘTI VINDECĂTORUL, nu-i așa, Whit? Fata Pierdută se uită la mine cu ochii ei adânciți în orbite și mă cutremur când îmi atinge fața și îi văd carnea brațelor desprinsă de pe oase. Poți să mă vindeci? Să ne faci bine pe toți? Ne poți elibera de pe Tărâmul Umbrelor?

Bietele creaturi, gândesc, în ciuda repulsiei. Aceste monstruoase ființe în descompunere cred că le pot ajuta.

Dar... dacă pot? Dacă de-asta am fost trimis aici?

Vorbele doamnei Highsmith îmi răsună în minte: *Nu trebuie să te temi de cei morți.* Oare asta a vrut să spună?

Fata îmi ghicește șovăiala și insistă:

— Ajută-mă, Whit. Eliberează-mă, geme ea, nerăbdătoare.

Ceilalți Pierduți, simțind că fetița ar putea primi ceva ce vor și ei, se îngrămădesc lacomi. Fiecare mă roagă să fie primul salvat și toți întind mâinile spre fața mea și spre brațele-mi încă legate. Duhoarea mă împresoară și, încolțit, îmi vine să vomit.

— Nu știu cum să vă ajut! strig, cu panică în glas.

O Femeie Pierdută, cu părul sârmos, rărit pe frunte, și ochi galbeni, bântuiți, îi dă pe ceilalți la o parte. Mă înșfacă de umeri, scuturându-mă.

— Dacă ești copilul Profeției, trebuie să mă vindeci! îmi poruncește ea. Nu așa ne-a fost înțelegerea!

— Nu-i asculta, Whit! strigă Sasha, peste mulțime, și îmi amintesc că are mult mai multă experiență cu aceste creaturi decât mine. De ce crezi că au ajuns aici? Nu merită mila ta!

— Cum adică *Nu așa ne-a fost înțelegerea*?

Mă întorc spre Femeia Pierdută, continuând să mă întreb cum au ajuns, ea și ceilalți, aici.

— Pentru că am strangulat copii, trebuia să trăiesc veșnic, îmi răspunde, cu detașare. Vreau ceea ce mi se cuvine.

— Copii? I-ai *ucis*? șoptesc, cu gândul la Celia.

— N-am făcut decât să urmez ordinele Unicului. Femeia zâmbește, dezvelindu-și dinții negri, ciobiți, cu vârfuri ascuțite. Dar promit să n-o mai fac.

— Și crezi c-o să te vindec, c-o să te trimit înapoi în lume? întreb, cu amărăciune în glas.

Auzind că se vorbește despre vindecare, ceilalți Pierduți se apropie grăbiți, târșâindu-și picioarele.

— Nu pricepeți? le strig. Asta meritați. Nu doar carnea vă putrezește, ci și *sufletele*, pentru ceea ce ați făcut. Toți. Nu v-aș elibera nici sub tortură, nici dacă mi-ați smulge membrele, unul câte unul.

— Putem rezolva asta, spune femeia, pe un ton amenințător.

Mă oțelesc pentru atac, dar atacul nu vine. În schimb, Cei Pierduți se năpustesc asupra copiilor Rezistenței, trăgându-i cu forța în picioare pe Emmet, Sasha și pe ceilalți.

Sasha se împotrivește cu furie, cu părul biciuindu-i fața, revoluționar până la capăt. Dar Emmet, de obicei un ursuleț uriaș de pluș, se uită la mine cu ochi reci, strângând din dinți cu hotărâre. Scutură o singură dată din cap, vrând parcă să spună: *Fără compromisuri. Nu ceda. Orice-ar fi.*

— Whit! strigă Janine, în timp ce e înhățată.

— Janine!

Numele ei îmi sfâșie inima.

Janine scutură din cap.

— Stai liniștit. Vei supraviețui și Rezistența va trăi prin tine.

Încearcă să fie foarte, foarte puternică, dar brațele ei se întind în aer, protestând, iar în ochi îi licărește spaima.

Nu pot să mă prefac că o să se sfârșească bine.

Cei Pierduți târăsc copiii într-un țarc din fața mea și le dezleagă mâinile. Chiar *vor* ca prada lor să se miște — ceva legat de frăgezirea cărnii —, iar plasa aspră de metal care îi înconjoară îi va împiedica să evadeze.

Cei Pierduți aleg primul copil — un băiat de vreo doisprezece ani, cu părul blond, foarte murdar — și îl trag lângă groapă. Băiatul se luptă din răsputeri, însă aceste creaturi îl doboară cu ușurință și îl leagă de frigarea pe care am văzut-o mai devreme.

Copiii din țarc, cuprinși de panică, devin isterici și se năpustesc spre gard, plângând să fie eliberați, întinzând mâinile

către prietenul lor legat de țepușă, a cărui soartă îngrozitoare ne așteaptă pe toți. Dar Cei Pierduți le răspund doar cu urlete — o oribilă, zgomotoasă cacofonie de durere care-mi sparge timpanele.

Dacă nu-i vindec, Cei Pierduți mă vor obliga să aud fiecare țipăt, să miros duhoarea sulfuroasă, să *simt* tot sinistrul eveniment, în timp ce prietenii mei sunt cuprinși, rând pe rând, de flăcări. În timp ce întreaga Rezistență e nimicită într-un cumplit masacru.

Trupul mi-e zdruncinat de durere și inima-mi frântă cedează.

— Nu! răcnesc.

N-am de gând să îngădui asta. Mă zbat și funiile îmi sapă în încheieturi. Îmi adun toate forțele și mă smucesc nebunește, dar nu se întâmplă nimic. N-am altceva de făcut decât să urmăresc oribilul spectacol.

Capul îmi atârnă. Mă cuprinde disperarea și tocmai când aveam impresia că nimic mai înfiorător nu se poate întâmpla, Fata Pierdută care mi-a vorbit mai devreme își face din nou apariția, aducând o găleată. Și apoi, cu un zâmbet sinistru lipit pe fața-i scheletică, aruncă sos și condimente peste prietenii mei cei mai dragi.

Îi *marinează*.

Capitolul 48

Whit

CEAȚA ROȘIE COBOARĂ PESTE NOI, provocându-mi o senzație de claustrofobie și, dincolo de ea, oasele pădurii se înalță ca niște brațe care încearcă să iasă din iad. Cei Pierduți mișună în jurul nostru și mirosul de păr ars al pieilor de animal aruncate în foc îmi întoarce stomacul pe jos.

Îmi doresc cu disperare o vrajă, o cale de scăpare, dar puterea mea pare să nu funcționeze asupra morților. Groapa de foc se încinge și speranța e doar o nălucire.

— Whit? șoptește Janine din țarcul ei, la câțiva pași distanță, iar eu îmi desprind ochii de la macabrele pregătiri și mă uit la fața ei minunată, ciudat de calmă.

— Da? murmur.

— E bine.

Se agață de plasa de sârmă și încheieturile degetelor i se albesc de efort. Simte nevoia să creadă că e, într-adevăr, bine. Dar eu nu pot. De aici văd groapa și cum îl leagă pe bietul băiat tot mai strâns de țepușă.

— Ce vrei să spui? întreb, cu disperare în glas. Janine, uită-te unde suntem. Nu-i bine *nimic*.

— Dar o să fie. Chiar dacă nu supraviețuim, spune ea și acea expresie puternică, hotărâtă, care mi-e atât de cunoscută, îi revine în ochi. Vom câștiga oricum. Pentru că nu vom fi niciodată *așa*, explică ea, rotindu-și privirea.

O aprob, cu o mișcare a capului:

— Ai dreptate. Nu vom fi niciodată ca ei.

— Dar înainte să... ne ia... — glasul i se frânge — vreau să-ți spun ceva. Trage adânc aer în piept: Cred că ești un prost. Și nebun. Și nebun de prost.

Știu că încearcă cu disperare să mă facă să zâmbesc, de parcă ar vrea ca asta să fie ultima ei imagine cu mine, înainte de un sfârșit tragic.

— Și n-am să te iert niciodată că ai venit iarăși aici, după ce mi-ai promis acum un milion de ani că o să ocolești locul ăsta blestemat. Ce nătărău încearcă să înfrunte nu doar conducătorul Lumii de Sus, putred până-n măduva oaselor, dar, pe deasupra, și tot răul de pe Tărâmul Umbrelor?

Chicotesc, abia auzit. Asta vrea Janine să fac.

— Dar probabil sunt și eu nebună de proastă, continuă ea, pentru că chiar cred că poți s-o faci. Pentru că m-ai făcut întotdeauna să cred în tine în cele mai grele împrejurări.

Se uită la mine prin gard și fața ei e sinceră. Mărturisirea atârnă între noi, în timp ce glasul răgușit al lui Sasha urlă ocări la adresa Celor Pierduți, de dincolo de țarc, acoperind orice alt sunet.

— Nu ești nici proastă, nici nebună, spun. Ești uimitoare și tu...

— Și tu o să scapi de-aici, știi, mă întrerupe Janine. Și apoi ai face bine să nu renunți la luptă, pentru că acesta *nu* e sfârșitul și...

— *Amândoi* o să scăpăm de-aici, spun cu încăpățânare, deși e limpede că-i o minciună. Și, orice s-ar întâmpla, nu te purta de parcă ai fi doar un infanterist pierdut pe drum. *Ești* cauza noastră, Janine. Ești creierul și pasiunea din spatele ei. Dacă nu erai tu, Unicul ar fi ras de mult Rezistența de pe fața pământului.

Janine se uită în jos, iar eu înghit cu greu.

— Și ești așa de frumoasă, spun, înainte să mă pot opri, întipărindu-mi în minte trăsăturile ei.

— Frumoasă, da, exact. Janine râde cu autoironie, privindu-și trupul de sus în jos. Ghetele astea murdare și părul ăsta nespălat... Și acum, ultima imagine pe care o ai e cu mine unsă cu sos.

— Ești frumoasă, șoptesc, cu toată sinceritatea.

Tace, așa că încerc tonul mai vesel pe care spera să-l obțină de la mine:

— Cine mai poate afișa un astfel de șarm apocaliptic?

— Whit..., murmură și o lacrimă îi alunecă pe obraz. Cred că te iubesc, șoptește, privindu-mă direct în ochi, cu ochii ei mari și verzi.

Inima mi se strânge.

— Janine, eu...

Dar, înainte să apuc să mai spun ceva, ochii i se îngustează, uitându-se la ceva din spatele meu.

O, nu. Doamne, dă să nu fi sosit deja clipa!

Capitolul 49

Whit

— CE-I? ÎNTREB. JANINE?

Arunc o privire peste umăr și văd o Pierdută apropiindu-se de noi, prin ceața roșie: o fată cu o aură de bucle negre, sălbatice, o fată oarecum drăguță, care trebuie să fi fost frumoasă pe când era vie.

Sau poate că nici nu e o Pierdută...?

Bun, acum pricep. Iată cum o să decurgă lucrurile: fata este Îngerul Morții, venit să ne ducă din acest loc sinistru, venit să ne ajute să trecem dincolo. Cred că are sens. De ce am crezut, chiar și pentru o clipă, că vom reuși să ieșim vreodată din labirint?

Gura mi-e amară și simt că întreaga mea ființă abandonează în sfârșit lupta. Trebuia să joc un rol într-o Profeție epică, dar n-a fost decât o minciună. Totul e o minciună în lumea asta blestemată. Nu sunt diferit, nu sunt deloc mai special decât oricine altcineva.

Mă gândesc la familia mea, cu durere. Cum va afla Wisty? Oare va crede că am abandonat-o? Și ce vor face părinții mei, acum, că le-am înșelat așteptările?

Dacă eram sortit să mor, dacă Profeția n-a fost decât o farsă, mi-aș dori să fi ieșit din scenă împreună cu părinții mei, atunci când au fost executați. Ca un erou.

Ca un bărbat. În loc să iau parte la un mizerabil, barbar, *jalnic* act de bestialitate.

Închid ochii și îngerul îmi șoptește numele. Tresar. Adevărul e că încă nu sunt pregătit. Nu, nu sunt deloc pregătit pentru asta.

Dar glasul e dulce, mângâietor. Îmi sună cunoscut, de fapt, de parcă l-aș aștepta de-o viață. Această înțelegere mă izbește ca un baros în piept. Sunt un mare idiot. *Firește că a venit.*

— Celia! strig.

Văd fața lui Janine inundată de durere și tresar.

După izbucnirea mea, arunc o privire neliniștită spre Cei Pierduți, dar par prea concentrați ca s-o fi observat pe Celia sau altceva.

Sau poate că nici măcar nu e aici, poate doar halucinez.

Emmet e pe un stâlp, mai departe de mine și de Janine, și văd cum ochii i se fac mari văzând această tremurătoare arătare. Încă nu mi-am pierdut mințile de tot, cel puțin.

Celia pare mai palidă decât înainte și e pâlpâitoare. Aduce mai mult cu o fantomă decât cu un înger, la drept vorbind.

— Nu ești... *Pierdută*, așa-i? șoptesc.

Face un pas în spate, cu o expresie de dezgust pe față.

— Nici vorbă, Whit. Nu sunt o ucigașă, am fost ucisă.

Oftez ușurat și apoi îmi dau seama că acesta ar putea fi biletul nostru de ieșire.

— Mă bucur să te văd aici. Nu mai avem mult timp și...

— Nici eu, Whit, mă întrerupe Celia. Îmi pare rău, dar de data asta nu te pot scăpa. Lumina mea pălește deja.

Mă uit la un Pierdut, cu orbitele goale căscate și pustii. Își linge carnea crudă aflată în locul unde ar trebui să-i fie buzele și mă cuprinde panica.

Doar n-are de gând Celia să ne lase aici, nu?

Celia îmi mângâie obrazul. Atingerea ei e mai ușoară ca aerul. Mi-aș dori să pot s-o simt. Apoi mâna îi cade brusc.

— Sunt sigură c-o să te descurci, Whit, spune ea, aruncând o privire spre Janine. Tu și prietena ta.

Glasul ei e detașat, lipsit de obișnuita dulceață, iar vorbele mi se înfig în inimă ca un pumnal.

— Celia, stai!

Apoi lumina se stinge complet. Celia dispare din nou și, împreună cu ea, toate speranțele mele.

Capitolul 50

Wisty

CU PERIUȚA DE DINȚI în mână, alături de colegii mei din Detașamentul de Tineret al Noului Ordin, frecăm cazărmile centimetru cu centimetru. Deși sunt deja fără pată. Deși le-am frecat câte patru ore ieri și alaltăieri.

Tovarășele mele, cu uniformele lor impecabile și părul prins cu panglici, sunt mult mai sociabile decât aș fi crezut. Contrar idealurilor Noului Ordin, în timpul misiunii de curățenie sunt extrem de vorbărețe. Multe dintre fete s-au apropiat în mod special de mine, acum, că sunt una de-a lor, chiar un fel de soră mai mare, și încep să descopăr că în interiorul fiecărei mașini de ucis programate a Tineretului Noului Ordin se află un copil speriat, manipulat, spălat pe creier ca să se supună.

Kathy turuie despre cum a flirtat Joseph cu Naomi după antrenamentele de ieri și chicotim cu toatele când ușa cazărmii se dă în lături pe balamalele ei de metal și lemnul tare se lovește de perete.

Ni se taie brusc răsuflarea, aproape audibil, când Pearce păşeşte ţanţoş înăuntru, cu părul-i blond, aproape alb, pieptănat lins pe spate şi o expresie imposibil de sinistră pe chip.

— Ei! trâmbiţează Pearce, bătând sonor din palme, ca un supraveghetor de tabără mulţumit, iar fata de lângă mine tresare la auzul sunetului. E ziua preferată a tuturor! Ziua evaluării! Cum merge curăţenia?

Are un zâmbet pervers când se uită prin colţuri şi pe după stâlpii paturilor, căutând orice urmă de murdărie care să ne încrimineze.

Unul dintre copiii mai mici scânceşte, dar toţi ceilalţi tac, cu privirile neclintite, cu umerii lăsaţi... încercând să treacă neobservaţi.

Devin încordată, cu un ţiuit în urechi şi pielea de găină pe braţe. Stau cu capul plecat şi aştept să fiu demascată. În sfârşit m-a reclamat cineva. Dar, până la urmă, această acţiune nu pare să aibă legătură cu mine. Pearce cercetează pe îndelete încăperile, apoi se lasă pe vine lângă unul dintre băieţi, examinându-i munca.

— Ţi-a scăpat o pată, spune el şi îi arată, cu un zâmbet, iar băiatul pare să tremure din tot corpul.

Lustruieşte furios zona incriminată cu periuţa lui de dinţi, dar văd cum pe turul pantalonilor săi imaculaţi de uniformă se formează o pată galbenă, udă.

— Haide, haide, gângureşte Pearce. Nu-i cazul să dramatizăm. Ăsta se numeşte un exemplu. Faci un lucru foarte onorabil, îţi dai seama.

Băiatul ştie ce urmează. Ştim cu toţii. Îi tremură buza şi ameninţă să se înece în lacrimi.

Când Pearce se apleacă spre el, văd aievea fața uriașului, smulsă de pe craniu și...

— Nu! icnesc, ridicându-mă în picioare.

Kathy mă avertizează clătinând din cap, cu o privire alarmată, dar nu mă pot opri:

— Lasă-l în pace. Te rog...

Pearce se întoarce pe călcâie, cruțându-l pe puști. Furia îi străbate fața, dar e repede înlocuită de încântare: un păianjen care a găsit o muscă prinsă în plasa lui.

Un păianjen vorace.

— Ce-avem noi aici? toarce Pearce, apropiindu-se de mine. Un nou recrut?

Ochii lui reci mă țintuiesc în loc, provocându-mă, și observ din nou cât de atrăgător ar fi dacă zâmbetul lui strălucitor n-ar emana atâta răutate.

Privesc în podea în vreme ce străbate cu pași mari încăperea slab luminată. Obrajii mi se aprind sub masca de fată blondă. Oare știe cine sunt? E cea mai lungă perioadă în care am rămas sub efectul vrăjii, dar încă mă tem că răzbate ceva din Wisty.

Îmi dă ocol, ca un uliu care se apropie de pradă, și se oprește în spatele meu. Mă pregătesc să primesc lovitura, cu dinții clănțănind.

În schimb, aproape sar în sus când îi simt mâna pe umăr, mișcându-se amenințător pe gâtul meu, coborând pe brațe. E cel mai nefiresc, mai *nepotrivit* lucru pe care l-am simțit vreodată.

— Pe-aici avem anumite reguli pe care noii recruți trebuie să le urmeze, anumite... inițieri, spune el, aproape plictisit.

Tot trupul îmi tremură de frică și de adrenalină și de ură la atingerea lui.

Aș putea să te anihilez, gândesc. *Aș putea să arunc un ghem de foc, să te prefac în cenușă, dacă nu-ți iei labele slinoase de pe mine.*

Dar nu și le ia, iar eu nu fac nimic. Pentru că nu mă pot deconspira. Pentru că nu-mi pot irosi puterea deocamdată și pentru că — deși mă străduiesc să nu fiu — sunt îngrozită, de-a dreptul îngrozită de monstrul ăsta.

Așa că mâinile lui se odihnesc pe brațele mele, declarându-și tăcut victoria. Mă trec fiorii.

— Bănuiesc că e o provocare să te adaptezi la viața de cazarmă, hm? îmi șoptește, aproape tandru. Îmi imaginez cât de greu trebuie să fie când toată lumea se uită la tine tot timpul, catalogându-ți fiecare mișcare.

Degetele lui desenează cercuri în jurul pistruilor mei și mă crispez.

— Unicul cere să-i raportez imediat pe toți cei care ne fac necazuri, fără excepție. E foarte important pentru el să menținem ordinea. Dar tu n-o să ne faci niciun necaz, nu-i așa? îmi șoptește răgușit în ureche și simt cum mă cuprinde furia.

Mă întorc cu fața la el și-l privesc în ochi.

— Mă dezgușți, îi scuip și glasul nu-mi tremură.

Ochii lui de gheață scânteiază:

— *Eu* te dezgust, copilă? Care dintre noi freacă podele?

Apoi se apleacă, cu gura strâmbată într-un rânjet, și... mă sărută.

Nu, ăsta-i un eufemism pentru ceea ce face. Pearce își lipește buzele de ale mele, apucându-mă sălbatic de ceafă, și

își vâră limba în gura mea. E cel mai respingător lucru pe care l-am trăit vreodată. Pearce rânjește, retrăgându-se, cu un dezgustător zâmbet afectat pe față.

— Așa-i c-a fost cumva... *excitant*?

Șocată și scârbită, rămân fără grai.

— Nu, nu cred c-o să ne faci necazuri deloc, adaugă el, zâmbind satisfăcut.

Îmi vine să-mi spăl gura cu leșie. Sau, și mai bine, să-l transform pe Pearce într-un burete. Un burete slinos, murdar, plin de bacterii. Dar îmi amintesc ce efort a făcut fratele meu doar ca să țină vraja lui Pearce la distanță, iar eu n-am atâta energie de irosit.

În schimb, scuip pe jos și mă întorc la frecatul pardoselii cu periuța de dinți. Ceilalți copii continuă să se holbeze cu gura căscată. Pearce iese cu pas hotărât, stricând cu cizmele lui negre și lucioase lustrul podelei mele curate.

În momentul de față, mă preocupă cineva mai important, dar ajung și la tine, Pearce.

Jur.

Capitolul 51

Wisty

MĂ SIMT PROFUND VIOLATĂ și nu pot să scap de gustul buzelor scârboase, pergamentoase ale lui Pearce, dar încerc să-mi scot întâmplarea din minte, în timp ce mă strecor prin curte. Nu mai e timp de pierdut. Trebuie să ajung la Unicul, și asta repede, înainte ca Pearce să devină o problemă mai mare decât este deja.

Am nevoie de ajutor. Și, din nefericire, asta înseamnă că am nevoie de Byron Turti-Ți-Aș-Fața Swain, un puști căruia n-aș prea vrea să-i fiu îndatorată, căci individul e în stare să scoată apă și din piatră seacă, dacă asta înseamnă că îi iese și lui ceva.

După ce Byron își termină antrenamentul de zi cu zi, mă iau după el către magazia din spatele cazărmii, cu grijă să nu mă vadă nimeni. Mi-aș dori să pot găsi un loc mai ferit, dar cred că mai bine de-atât nu se poate, pe un teritoriu care mișună de gărzi înarmate. Și s-ar putea să nu mai am ocazia să-l găsesc singur.

Când mă strecor pe ușă, Byron stă sprijinit de un raft, pozând cu stângăcie nonșalanța. Are același aer afectat dintotdeauna, cu uniforma lui impecabilă și expresia slugarnică. Oare... mă aștepta?

— Wisty.

Mă salută, cu o înclinare a capului, fără să trădeze nimic, și iarăși mă pomenesc punând sub semnul întrebării adevăratele motive ale lui Byron. Știam că m-a recunoscut când m-au adus, dar nici măcar n-a încercat să mă contacteze de atunci. Și iată-l aici, părând total *ne*-surprins că mă furișez după el într-un loc unde am putea fi omorâți amândoi.

Mă uit în spatele meu. Poate că Byron are și el spionii lui.

— Vrei să vorbești cu mine? mă îmboldește.

Byron nu se schimbă niciodată, nu-i așa? Am încercat să-l învăț să vorbească precum o persoană normală, pe când era membru al Rezistenței, dar se pare că eforturile mele au fost zadarnice.

De când a devenit spion al Noului Ordin, nu sunt niciodată sigură pentru cine lucrează de fapt — dar de data asta o să-mi asum riscul. Dacă nu colaborează, aș putea să încerc puțină manipulare, dar având în vedere că a petrecut o veșnicie făcându-mi avansuri, presupun că treaba e ca rezolvată.

— Bună, B., ce faci? spun, pe un ton cât mai degajat posibil. Uite care-i treaba. Acum, că ești iarăși în interior, vreau să mă transferi la curățenia palatului. Sunt prea vlăguită ca să fac toate antrenamentele alea și, sincer, aș prefera să frec niște toalete decât să fac rău unor cățeluși. (Probabil e cel mai bine

să nu-i pun pe masă adevăratele mele motive, în caz că Swain a trecut pe bune în echipa N.O.) Deci, tragi niște sfori... ne-am înțeles?

Am observat că Byron reacționează cel mai bine când nu las prea mult loc de discuții.

— Sunt conștient că mica rutină zilnică a antrenamentelor a început să te plictisească. Vrei să te apropii de Cel Care Este Unicul și de conducerea de elită, nu-i așa? Și chiar crezi c-o să supraviețuiești?

Mă foiesc, stânjenită. Sunt chiar așa de previzibilă?

— Mă ajuți sau nu?

Mă privește lung, cu un aer serios, apoi chicotește. Ca de obicei, îmi vine să-i trag un pumn.

— E posibil oare ca Alteța Sa, Aleasa, să ceară din nou ajutor de la un om de rând ca mine? Râde pe înfundate: Imaginează-ți cât sunt de surprins. Poate vrei să spui *te rog*, Wisty, și să-ți amintești de toate favorurile pe care ți le-am făcut în trecut.

Îmi mușc limba și îl examinez. Un singur bec atârnă din tavan și am senzația că mă aflu într-o cameră de interogatoriu. Poate că a pus pe-aici microfoane. Cine știe pentru cine lucrează. Poate că e o capcană...

Trag adânc aer în piept. Trebuie să ai încredere în cineva, Wisty. Ar putea fi ultima ta șansă.

— Uite, Byron, spun calm, rațional. Știu că nu ne-am înțeles întotdeauna foarte bine, dar acum e ceva important. E momentul cel mare. Până acum, totul a fost doar antrenamentul care a pregătit terenul pentru acest moment. O să-i

vin de hac de data asta. O să-l înfrâng pe cel mai lacom, cel mai ticălos tiran care a existat vreodată. Îmi așez mâna pe mâna lui Byron și apelez la tonul meu revoluționar: Nu vrei să fii părtaș la asta?

Se așază pe masa din colț și își încrucișează brațele, nepăsător. Își țuguie buzele, de parcă ar aștepta o ofertă mai bună. Răbdarea mea? A zburat pe fereastră.

E timpul pentru o abordare diferită.

— Ai vrea să fii o rozătoare, Swain? îl întreb. Pentru că a trecut cam mult de când te-am transformat înapoi din dihor și, sincer, cred că te prindea. Se potrivea cu personalitatea ta.

Byron scoate un dispozitiv sofisticat și îl flutură amenințător:

— Iar *tu* ai vrea să-i chem pe oficialii Noului Ordin chiar acum și să ajungi înapoi după gratii? Nu trebuie decât să apăs un buton. Uiți că aici eu sunt cel care are puterea, Wisty. Că *tu* mă rogi *pe mine* să te ajut.

Ridic ochii în tavan.

— Nu te-ai plictisit de jocul ăsta? *Alo!* Încerc să mă *apropii* de Unicul. Unicul, cel care urma să se descotorosească de tine după ce ți-ai terminat treaba. Și o să... ce? O să treci iar de partea trădătorilor și-o să trimiți trupele?

Byron ridică din umeri, ambiguu, ca de obicei.

— Omul trebuie să facă ce are de făcut.

Ceva e în neregulă, chiar și pentru slugarnicul de Byron.

— De ce te porți așa de ciudat? îl întreb. Păreai aproape, mă rog, *normal*, ultima oară când te-am văzut, iar acum ai

luat-o de la capăt cu jocul ăsta pasiv-agresiv. Ce se întâmplă? Te simți bine?

Byron ridică din umeri, tăcut. E clar că se întâmplă ceva, dacă dihorul nu ripostează zgomotos.

— Byron?

— Te porți de parcă ți-ar păsa de binele meu, scâncește el.

Oftez. E atât de ușor să uiți că dihorul are emoții omenești.

— Îmi pare rău. Doar că nu prea avem timp. Iartă-mă dacă nu sunt la fel de caldă și drăgăstoasă ca de obicei.

Îmi dau ochii peste cap, ca să subliniez ironia.

Tăcere.

— Haide, B., noi doi am fost împreună până-n iad și înapoi. Știi că-mi pasă.

Un nor îi trece peste față.

— Am auzit de mica ta lecție de sărut pasional cu Pearce, mormăie Byron.

— Când m-a *agresat* șarpele ăla, vrei să spui? (Nu-mi vine să-mi cred urechilor.) Da, Swain, chiar sunt înnebunită după ucigașul ăla de copii și înfiorătoarele lui mâini reci. M-a *atacat*, dar văd că partea asta de bârfă n-a ajuns până la tine.

Byron nu răspunde, ceea ce mă scoate din minți.

— Dar ce-ți pasă ție, oricum? îl provoc.

— Presupun că aveam impresia că e ceva între noi, Wisty, spune el încet, cu mândria rănită.

O! *Asta.*

— Aici e vorba de *viață* și de *moarte*, Byron, și tu-mi spui că ești *gelos?*

Fața lui Byron se închide imediat. Se îndreaptă cu pași mari către rafturi și înhață un morman de arme cu electroșocuri, niște funii și un megafon pentru următoarele antrenamente.

Păstrez distanța, în celălalt capăt al micii încăperi, urmărindu-i mișcările agitate, smucite, cu un sentiment de vinovăție. Nu vreau să-l rănesc pe Byron, dar nu vreau nici să-mi placă. Sincer, încă mă sperie legătura aceea intensă pe care am avut-o cântând împreună pe scenă, la Festivalul Muzical de la Stockwood.

— Byron, n-o lua personal, eu doar...

— În fine, spune el, redevenind soldatul repezit al Noului Ordin.

Se întoarce să plece.

— Hei! strig după el. Doar adu-mă în palat, bine?

— Am să văd ce pot face, răspunde, fără să se angajeze în niciun fel. Apoi se întoarce cu fața la mine: Și, Wisty...?

Fața lui Byron e dintr-odată gravă și groaza îmi sapă o groapă în stomac.

— Ce?

Glasul îmi sună pițigăiat și subțire.

Byron își mestecă buza, de parcă ar lua o decizie, și îmi vine să-l scutur.

— Trebuie să acționezi repede. Am informații că Whit are mari necazuri pe Tărâmul Umbrelor. N-ai mult timp să te ocupi de Unicul, dacă vrei să-l salvezi.

Capitolul 52

Whit

TORȚELE PÂLPÂIE, ÎNCEȚOȘATE, în zona periferică a câmpului meu vizual. Flăcările saltă în amurgul sângeriu. Focul ne împresoară, atingându-ne pielea și luminându-ne fețele îngrozite, iar duhoarea Celor Pierduți, a cărnii lor putrede și a intențiilor lor întunecate e insuportabilă.

Intensitatea stridentă a cântecelor lor sporește în ritm cu bătăile grăbite ale inimii mele.

Brațele mă dor de greutatea propriului trup și mă feresc din calea mâinilor morții, întinse spre mine. Sunt legat pe un fel de roată masivă, un vechi instrument de tortură care îmi ține brațele și picioarele depărtate și corpul expus, astfel ca putredele creaturi să mă poată învârti și atinge pentru a se vindeca.

Sub mine, se montează o scenă pentru un ospăț sinistru, iar copiii Rezistenței sunt legați de un cerc de țepușe. Sasha urlă imnuri de luptă, amestecate cu obscenități la adresa

Celor Pierduți, într-o nesfârșită bolboroseală de protest, iar Emmet are un aer sfâșietor de trist, dar pare hotărât să nu facă o scenă. Dacă Rezistența va cădea, va cădea cu onoare, în măsura în care asta depinde de el. Majoritatea celorlalți plâng nestăpânit, dar Janine e resemnată. Fața ei puternică e o mască.

Refuză să mă privească în ochi.

O mare de mâini mă acoperă și bătrâna roată se întoarce, învârtindu-mă spre stânga, apoi spre dreapta, așa că trebuie să-mi țin gâtul încordat ca să pot vedea ceva. Inima îmi dă ghes să lupt, să nu mă dau bătut, până la ultima suflare, dar sunt foarte slăbit și amețit, iar ei sunt atât de mulți și atât de înnebuniți!

Cum e posibil ca acesta să fie sfârșitul? Grozav copil al Profeției m-am dovedit a fi!

Cei Pierduți dau din picioare, devenind nerăbdători. Îngrozitorul cântec atinge paroxismul, noaptea e sfâșiată de urlete lacome, dar țipetele celui mai mic copil acoperă orice sunet când îl târăsc către groapă ca să fie fript de viu.

S-a terminat cu noi.

Capitolul 53

Wisty

EI, TREBUIE SĂ-I RECUNOSC lui Byron meritele: am cerut și el mi-a dat. Am primit exact ce-am vrut: un post la curățenie în apartamentele de elită ale palatului. Dar parcă nu sunt chiar așa de bucuroasă să frec toalete, cum credeam c-o să fiu.

Complexul e o clădire solidă de cărămidă, parțial cetate, parțial palat, și îmi ia două zile să intru prin porțile strașnic păzite, trecând pe sub detectoarele de metale și așteptând în celula cu gratii de oțel, înainte ca un coleg să-mi împrumute o cheie ca să trec prin intrarea laterală care duce direct în zona rezervată elitelor.

Coridoarele înalte, răsunătoare, sunt exact așa cum te-ai aștepta de la Noul Ordin, cu linoleum curat pe jos și suprafețe ultra-igienice.

Apartamentele private, pe de altă parte, sunt o cu totul altă poveste.

Cei din eșaloanele superioare ale societății or fi ei meticuloși, dar în locuințele lor nu sunt întotdeauna cei mai igienici — v-o spune cineva care știe. *Ai grijă ce* insufli, *presupun.*

Dar totul merită, până la urmă, pentru că, după ce frec, igienizez și lustruiesc a cincisprezecea toaletă, mi se încredințează proverbiala oală de aur: baia *lui* personală.

Stau în pragul ușii cel puțin zece minute, ascultând. E șansa mea să găsesc o slăbiciune, un punct vulnerabil, să scotocesc prin cele mai personale, mai tainice lucruri ale Unicului, dar la început nu pot nici măcar să mă mișc de frică să nu fiu prinsă.

Apartamentul Unicului e șocant de modest, aproape gol. N-are mobilă aproape deloc, iar câtă se găsește, e o mobilă masivă, simplă și neagră. Zugrăveala roșie, claustrofobă, care vibrează pe pereți, e sângerie ca scena unei crime sau ca o rană deschisă. Singurele lucruri de remarcat sunt oglinzile: cu rame de aur, câte una pe fiecare perete. Probabil au fost amplasate așa pentru ca Pleșuvimea Sa să aibă mereu unde să se admire cu adorație, însă creează cumva senzația că Unicul se uită *din* ele, pândind, în loc să se uită *în* ele.

Un pat îngust e singurul obiect din dormitorul fără ferestre. Întind mâna spre el, șovăitoare, ca spre un monstru adormit, gata să-mi înșface mâna.

Deși pare tare, patul e surprinzător de moale, cedând la atingerea mea. Iar așternuturile sunt calde sau doar îmi imaginez? Mi-e imposibil să mi-l închipui dormind aici. Sau dormind în general.

Podeaua scârțâie sub picioarele mele, iar inima îmi saltă în piept. Mă concentrez să aud glasuri apropiindu-se, dar nu aud decât sângele care-mi năvălește în urechi. Caut camere de filmat ascunse prin colțuri și mă aștept să calc pe o mină la fiecare mișcare. N-am fost în viața mea atât de stresată.

Știu că trebuie să prind curaj, să mă adun și să fac ce-am venit să fac, dar nu mă pot gândi decât că Unicul torturează copii pentru infracțiuni minore și aruncă peste mii de oameni năpasta rănilor deschise, sângerânde. La ce fel de orori se poate aștepta cineva prins cotrobăind prin lucrurile lui personale?

Din oglinda din baie (enormă, cu ramă de aur), o fată speriată, pierdută, se uită la mine, gata s-o ia la goană, dar văd acolo și fețele părinților mei, rugătoare și pline de speranță. Îmi cufund fața în apa rece ca gheața din chiuveta de inox, îmi înghit frica și deschid cu grijă un dulăpior.

E ciudat, dar nu-ți imaginezi că oamenii răi au obiecte personale. Mi-e imposibil să-mi închipui ce-ar fi putut depozita Unicul în aceste sertare de baie, ce suveniruri înfiorătoare, dintr-o viață de cruzime. Dar lucrurile pe care le găsesc — inclusiv proteze dentare și lentile de contact Tehnicolor — sunt bizar de lumești și aproape nostime, prin cochetăria pe care o sugerează.

Scormonesc fascinată printre aceste obiecte banale, când o scândură din podeaua holului scârțâie. Nu îndrăznesc să respir, în timp ce pașii se aud din ce în ce mai tare, aproape lângă mine... și apoi răsună în josul coridorului, către alt apartament. Oftez, întorcându-mă la treaba mea.

Uitându-mă din nou în dulăpior, observ o cutiuță care mi-a scăpat adineaori, iar înăuntru, o cheie de argint. Mi se pare imposibil să pot identifica ușa sau seiful pe care îl deschide această cheiță, dar îmi amintesc un birou lângă intrare, iar când traversez apartamentul și strecor cheia în broasca sertarului, se întoarce cu un *clic* mulțumitor.

Expresia „prea ușor" la asta se referă.

Înăuntru e o colecție ciudată de amintiri, niciuna care să te dea gata, dar aparent importante pentru Unicul. Sunt speciale. Personale. *Umane,* oricât de greu ar fi de crezut.

O distincție pentru aptitudini extraordinare de la un concurs științific, o fotografie cu Unicul tânăr și zâmbitor, împreună cu o fetiță (poate sora lui?) și un certificat de recunoaștere a tânărului talent artistic. Îngropat mai adânc, găsesc și un raport cu privire la dificultățile întâmpinate în dezvoltarea socială, un bilet scris de mână de la un profesor, despre „manifestări perturbatoare" care au speriat alți elevi, și o scrisoare de exmatriculare.

Vreau să mai caut, vreau să aflu mai multe despre băiatul care avea să devină cea mai lacomă, cea mai puternică ființă din Lumea de Sus. Dar timpul trece și încă n-am făcut curat deloc.

Pun cu grijă la loc toate documentele, dar, când dau să închid sertarul, zăresc marginea îngălbenită a unei fotografii, agățate într-o parte. Îmi mușc buza, uitându-mă la ceas. E riscant, dar o ultimă privire nu poate să strice.

Trec multe minute până scot poza din crăpătura în care a intrat, iar când reușesc, trag adânc aer în piept. Mă sprijin de birou, fascinată.

Se pare că e tot o fotografie de familie. De data aceasta, făcută mai târziu, când Unicul era ceva mai mare, dar tot copil. În poză e și un bărbat mai în vârstă, cu pomeți proeminenți și spatele drept. Bărbatul zâmbește — larg, dar total lipsit de emoție, ca și cum cineva i-ar fi lipit un rânjet pe față.

Bărbatul stă cu mâna pe umărul copilului, aproape de gât, ținându-l de haină și împingându-l în față, să îndrepte spatele.

Băiatul din fotografie — Unicul, lucru care încă mi se pare ciudat — nu zâmbește. Deloc. Ochii lui sunt altfel decât în cealaltă poză, cea cu fetița. Înțeleg mai multe. Ochii aceia au văzut lucruri îngrozitoare.

Dar iată partea cea mai înfiorătoare: ochii și nasul bărbatului au fost mâzgăliți cu un stilou negru, astfel că pare un schelet care se uită la mine, cu un rânjet grotesc care-i ascunde toate secretele.

Cu mâinile tremurând, vâr poza înapoi în crăpătură și apoi frec în grabă toaleta oricum strălucitoare. Mă strecor afară din apartament, năucită de descoperirea că Unicul a fost cândva copil, că a avut cândva prieteni și familie, că a zâmbit cândva, a suferit și a *simțit* diferite lucruri, printre care și respingere.

Și a avut cândva un tată, al cărui zâmbet nu era deloc zâmbet.

Sunt atât de adâncită în gândurile mele, încât nici măcar nu-l observ pe Răceala Sa venind pe coridor, până când nu dau nas în nas cu el.

Capitolul 54

Wisty

COVORUL DE PE CORIDORUL complexului de elită e sângeriu și are un model repetitiv, cu cercuri, care mă amețește, provocându-mi greață. Ghetele mele, cândva albe și imaculate, sunt murdare și dezgustătoare. Stau cu degetele de la picioare ușor strânse, lucru care până acum nu m-a deranjat.

Știu că probabil n-ar trebui să mă intereseze atât de mult asemenea amănunte. Am venit aici să mă ocup de Unicul, să-mi folosesc puterea pentru a scăpa lumea de acest rău, dar adevărul e că încremenesc când ridic privirea spre El.

Oare aerul din jurul lui a fost mereu atât de rece? Oare a părut mereu atât de înalt și amenințător? Oare poartă tot timpul costumele alea negre, atât de perfect călcate? Ar putea oricând să-mi absoarbă tot aerul din plămâni?

E atât de *rece*, atât de malefic și așteaptă în liniște, înalt și neclintit. Am impresia că vom continua așa la nesfârșit, dar, în cele din urmă, rupe vraja cu glasu-i calm, condescendent:

— Nu te teme, copilă. Ar trebui să fii mândră că ai obținut un post atât de important, la vârsta ta. Mulți tineri nu vor avea niciodată marea onoare de a intra în reședința mea privată, cu atât mai puțin să-mi curețe toaleta.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Să obțin un post atât de important? Să curăț toalete? Nu spune că vrea să mă distrugă sau să-mi folosească Darul sau că sunt o mare dezamăgire?

Înainte să scâncesc un răspuns, Unicul se întoarce pe călcâie și se îndepărtează, fluierând nepăsător imnul național al N.O., în timp ce intră în apartamentul său.

Las să-mi scape un oftat prelung. Nu-mi dădusem seama că mi-am ținut răsuflarea.

Ar trebui să mă simt ușurată că nu m-a recunoscut, sau...

Sunt chiar atât de ușor de uitat?

Capitolul 55

Wisty

MĂ ÎNVÂRT PRIN CAZARMĂ, furioasă pe mine însămi. Sunt un elastic, întins la maximum, de energie acumulată, gata să plesnească.

Păşesc pe podeaua acoperită cu linoleum, ocărându-mă că sunt exact aşa cum m-a categorisit fiecare amărât de profesor, inclusiv Unicul: o fată care nu duce nimic la bun sfârşit. Dacă în viaţă trebuia să termin un singur lucru, acesta era. L-am avut în faţa mea, exact acolo unde voiam: şansa vieţii mele! Şi ce-am făcut eu? *Mi-am studiat picioarele.*

Halal copil al Profeţiei m-am dovedit a fi! Simt că sunt pe cale să iau foc şi, ca să descătuşez furia, mă răsucesc, lovesc cu piciorul un pat din lemn masiv şi mă chircesc la pământ, înăbuşindu-mi un urlet de durere.

E din ce în ce mai bine, nu-i aşa?

Mă rostogolesc pe-o parte şi respir rar, ca să mă liniştesc. Chipul Unicului apare în faţa mea şi mă scutur de teamă ca

de-o peliculă de apă. Văd dincolo de masca lui, văd protezele dentare și lentilele de contact colorate, văd că e doar fața unui om care îmbătrânește, incapabil să oprească timpul. O minusculă, insignifiantă pată asupra umanității, care se va ofili și va muri și fără puterea *mea,* fără magia *mea* — ceva la care nu voi renunța niciodată.

Îi cuprind obrajii în palme, aproape tandru, și teroarea îi sclipește în ochi. Vede schimbarea din mine, controlul. Un fulger de energie luminează întreaga încăpere.

Pătrund în gândurile lui, ca un fascicul laser, dar nici măcar nu-i nevoie să-mi irosesc energia ca să le modific. Știe că am câștigat, că nu există vrăjitoare mai mare pe lume, că pentru a trăi trebuie să-și îndrepte ticăloșiile.

Își lasă capul în mâini, copleșit de rușine. Chiar plânge. *Oare putem să-l iertăm vreodată?* întreabă. N-a avut nevoie decât de puțină lingușire și acum lucrurile pot redeveni cum au fost înainte...

Un suspin îmi curmă reveria și clipesc, alungând imaginea Unicului înfrânt. Un strigăt străpunge aerul — țipătul speriat, deznădăjduit al unui copil care a pierdut orice speranță. Mă ridic în picioare, tresărind din pricina degetului rănit, și mă uit dincolo de ferestrele zăbrelite ale cazărmii, la agitația din curte. Vederea mi-e parțial stânjenită de un turn de veghe, dar tot îl văd.

Pearce. Clocotind de furie, îmi încleștez mâinile pe gratii până mi se albesc încheieturile degetelor.

Șarpele dezgustător se înalță deasupra unui băiețel și ține în mână o carte de cotor, cu dezgust. Puștiul stă cu ochii în

pământ, așteptând, evident, ce-i mai rău, iar ceilalți copii asistă cu ochi mari, încremeniți, ca în ziua când Pearce a intrat în cazarmă.

Mi se strânge inima de milă. Cum să-i învinuiesc pe acești tineri ai Noului Ordin pentru ticăloșiile lor, pentru supunerea față de ordinele Unicului, când atmosfera de teroare îi ține atât de strict sub control?

— Ce-avem noi aici? ciripește Pearce voios, dar destul de sonor ca să fie auzit de tot complexul. *Noul Ordin, 1,2,3: Calea Soldatului.* Interesantă alegere. Păcat că tot materialul de studiu e strict *interzis* pentru recruții de nivelul întâi, spune el, cu o undă amenințătoare în glas.

— D-d-dar e pentru *dumneavoastră*! protestează puștiul, bâlbâindu-se. Pentru dumneavoastră și pentru Unicul! Doar studiam, doar... doar voiam să fiu cel mai exemplar tânăr al Noului Ordin, domnule!

Pearce pufnește batjocoritor, ieșind din câmpul meu vizual.

— Cititul ofilește creierul, mă tem. Iar Noul Ordin n-are nevoie de minți ofilite. Trebuie să luăm măsuri. Va trebui să le demonstrăm celorlalți tineri, care respectă regulamentele, care sunt consecințele nesupunerii.

Îmi întind gâtul printre zăbrele, tocmai la timp să-l văd pe Pearce apropiindu-se de băiat și apucându-l de tâmple.

— Nu! țip, cu flăcări țâșnindu-mi prin vârfurile degetelor, însă doar cât să topească gratiile.

Pearce își rotește aspru privirea, dar e prea târziu. Băiatul își dă ochii peste cap și în mai puțin de-o secundă fața lui e

doar scrum. Ceilalți tineri icnesc. E limpede că sunt noi recruți care n-au mai văzut până acum cu ochii lor această cruzime năprasnică.

Sunt convinsă că niciunul nu va uita această lecție.

Nici eu. Un copil. Era doar un copil.

Mă retrag năucită din fața ferestrei pârjolite. Mi se zbate stomacul, dându-mi seama de ce sunt capabili Unicul și sluga lui ticăloasă. Scena contrastează izbitor cu reveria mea de adineauri, dar, în același timp, îmi întărește convingerea.

Trebuie să mă ocup de Unicul, pentru că asemenea fărădelegi, asemenea crime au loc zi de zi în această mișeleasca lume nouă. Și, dacă e adevărat ce se spune, dacă sunt Cea Care Are Darul, Cea Care-L Poate Opri pe Unicul, nu pot să mă mai amăgesc că lucrurile se vor schimba în bine! Când mor copii, ce drept am eu să mă tem?

De data asta, *mă duc să-l înfrunt.*

Capitolul 56

Wisty

TRESAR DIN SOMN și o senzație de pericol îmi țiuie în creier.

Am uitat să înapoiez cheile palatului după ce am făcut curat în apartamentele elitei, ieri după-amiază.

Și nimeni n-a observat.

În jurul meu, în cazarmă, camaradele mele dorm în paturile lor, cu fețe incredibil de inocente. E foarte târziu — două-trei noaptea — și probabil că ar trebui să mă culc la loc și să visez o nouă zi plină de toalete, ar trebui să mă odihnesc puțin înainte de pedeapsa de dimineață, când își vor da seama că n-am predat cheile.

Dar sunt prea agitată. Simt furnicături în vârfurile degetelor — îmi simt puterea magică crescând. Un șuvoi de energie îmi străbate trupul și trebuie să-i dau curs. În sfârșit sunt pregătită să-l înfrunt pe Unicul și nu există moment mai bun decât În Clipa Asta.

Mă îmbrac pe întuneric și trec tiptil pe lângă soldații-copii adormiți, strecurându-mă afară din cazarmă, în noaptea fără stele. Mă furișez pe lângă clădirile de cărămidă, încremenind ca o statuie și lipindu-mă de zid când conul de lumină al reflectorului trece peste mine.

În curte se află un grup gălăgios de gardieni ai Noului Ordin. Voioșia și mersul lor împleticit sugerează alcool și activități interzise. Privesc din umbră cum un soldat îmbrâncește un altul și ceilalți se prăpădesc de râs. Dacă sunt prinsă într-o zonă interzisă, pedeapsa este expulzarea, iar surprinderea unor gărzi în flagrant delict mi-ar atrage probabil o pedeapsă mult mai aspră.

Aș putea să-i omor, îmi spun, șocată să-mi dau seama că aș fi în stare de *orice* ca să ajung la Unicul fără întârziere. Mai mult de-atât: am puterea să fac orice.

Dar nu mă observă și ajung la poarta laterală. Frica nu-și are locul când scot repede cheile palatului de pe gaica de la brâu și descui ușa, sub imboldul adrenalinei și al visului meu să-l înfrâng pe Unicul.

Urc scările tiptil către apartamentul imperial, repetându-mi necontenit în minte ce voi spune, cum voi deschide ușa încet, pe furiș, cum nu voi ezita să-l dobor la pământ cu un fulger.

În schimb, sunt luată total pe nepregătite când ajung la ușa Unicului și-l găsesc acolo, întruchiparea nonșalanței reci, sprijinit în prag.

Așteptându-mă.

Face o mică plecăciune, cu un zâmbet amuzat jucându-i pe buze, și spune:

— Sunt foarte mândru de cât de bine cureți toalete, Wisteria Allgood. E un pas pe drumul cel bun, oricum. La fel și uniforma Noului Ordin. Îți stă nemaipomenit. Zău.

— Dar..., mă bâlbâi. Adică... știați că sunt eu?

Unicul rânjește, reușind să arate în același timp furios și amuzat.

— Bineînțeles că am știut că ești tu. N-am vrut să te forțez, dacă nu erai încă pregătită să mi te alături. Își studiază absent unghiile îngrijite, înfiorător de lungi: Nu eram dispus să mai aștept mult, așa că sunt încântat că m-ai căutat, în sfârșit. Așadar, acum ești pregătită să mi te alături, Wisteria?

Capitolul 57

Whit

STAU CU OCHII STRÂNȘI, să nu văd atrocitățile care vor urma, dar când cântecul sălbatic al Celor Pierduți încetează brusc, mă forțez să-i deschid.

Sasha și Emmet se holbează la ceva în depărtare și le urmăresc privirea, cu un amestec de speranță și teamă.

Ceea ce văd îmi taie răsuflarea.

O lumină fantastică sporește la orizont, răzbătând prin ceața mohorâtă. Închid ochii pe jumătate, să mă feresc de strălucire, și o văd pe Celia în toată splendoarea ei, alergând spre noi de dincolo de dealuri, în fruntea unei armate de Semi-lumini.

Cei Pierduți încremenesc, cu fețe chinuite, și se lasă o lungă tăcere. Nimeni nu se clintește, în timp ce lumina se apropie, pulsând.

După care se dezlănțuie iadul.

Cei Pierduți se pun în mișcare, clătinându-se năuci, atrași de acest străvechi dușman, ca fluturii de noapte de o flacără.

Semi-luminile se grăbesc să-i întâmpine și forțele luminii și ale întunericului se ciocnesc într-o orbitoare masă fremătătoare. O explozie de energie se descătușează, ca un soare ce reapare după o eclipsă, prea dureros de strălucitoare ca s-o poți privi.

Se stinge într-o clipă.

Apoi Cei Pierduți pornesc în goana mare, cu zbierăte înnebunite, bătătorind o cărare a prăpădului prin pădurea de oase. Înfrânți.

Semi-luminile iau tabăra în stăpânire și se pun pe treabă, dezlegând copiii de pe frigări și stingând focurile năvalnice. Sasha cântă deja cântece de victorie, adunând în jurul lui Rezistența salvată, dar îi văd obrajii uzi de lacrimi.

Iar Celia, Celia mea, aleargă lângă mine, trecându-și iute degetele agile peste trupul meu, deși nu le prea pot simți, dezlegând sforile și desfăcând pârghiile. E o Semi-lumină, aproape imaterială, dar se pare că pe Tărâmul Umbrelor atingerea ei are mai multă greutate: poate mișca aceste lucruri construite de alte creaturi ale Lumii de Jos.

— Celes, cum ai...? De ce-au...?

Mă bâlbâi, ușurat, incapabil să articulez ceva coerent.

— Balanța s-a schimbat, murmură ea, muncind să mă elibereze, cu gura într-o grimasă de concentrare. Ridică privirea spre mine: Pe Tărâmul Umbrelor, ce e bun devine mai pur cu trecerea timpului și ce e rău putrezește, măcinat de propriul venin.

— Așadar, puterea voastră sporește atunci când a lor slăbește?

Celia încuviințează:

— Când suntem toți împreună, așa — arată către Semi-lumini —, lumina învinge.

Curând, stau față în față cu ea și mă simt... *reîntregit*. Și, în sfârșit, am înțeles ceva.

— Ai fost tot tu și înainte, nu-i așa? La execuția părinților noștri, când Wisty și cu mine trebuia să ne ducem cu ei. A venit lumina aceea orbitoare, dureroasă, și Unicul a căzut în genunchi, urlând. Eu și sora mea am căzut. Ca și cum ne-am fi prăbușit în moarte, dar lumina ne-a prins. Tu ai fost. Tu și celelalte Semi-lumini.

— Oarecum. A fost puțin mai complicat, dar... nu mai contează acum. Își lipește mâna de buzele mele și acel zâmbet al ei, dulce, minunat, îi luminează toată fața. Deci, n-ai de gând să-mi spui că te bucuri să mă vezi?

Mă uit în ochii ei, care mă tachinează, și îi cuprind fața în palme.

— Celia, mă bucur mult, *foarte* mult să te văd.

Mă topesc în ochii ei.

— Îmi pare rău, Whit, că mai devreme a trebuit să te părăsesc...

— Nu-i nimic. Știu că toate au un sens în lumea asta nebună, chiar dacă eu nu-l înțeleg. Tot ce contează este că... te *simt* din nou.

Sasha vine în spatele meu, strigând, cu cea mai siropoasă, mai iritantă voce posibilă:

— Ooooo!

Mă împunge între coaste. Emmet se apropie și el, cu un aer stânjenit, dar mișcă din sprâncene aprobator.

Janine își face apariția în spatele lor, zâmbind, dar nu cu ochii.

Îmi rotesc privirea prin tabără: rămășițele focului, oasele de animal, pădurea amenințătoare de dincolo. Scena e fantomatică sub pâcla roșie a cerului Lumii de Jos, dar strălucirea răspândită de Semi-luminile care se mișcă de colo-colo, asigurându-se că toți copiii sunt teferi, face ca totul să pară aproape... sigur. Ca atunci când aprinzi lumina și descoperi că monstrul din cameră e doar rodul imaginației tale.

Aproape ca și cum nu ne-am afla pe tărâmul celor morți.

Capitolul 58

Whit

SUB PRETEXT CĂ NE DUCEM să căutăm un drum, Celia și cu mine ne îndepărtăm de grup, ținându-ne de mână. Cu ea alături, aproape că pot să uit de părinții mei pe care trebuie să-i găsesc, de Wisty, care-și riscă viața ca să-l înfrângă pe Unicul, de momentul când era să fim fripți de vii, de Janine. Pot să mă conving singur că suntem doar noi, doi adolescenți îndrăgostiți, lipsiți de griji, care se plimbă în sălbăticie.

Ne oprim la marginea pădurii și Celia ridică privirea spre mine, cu ochii înecați în lacrimi. Mai am atâtea să-i spun, dar ea se uită la mine de parcă ar ști deja tot ce simt, tot ce am îndurat, așa că, deocamdată, vreau doar să savurez momentul.

Celia își înalță bărbia și îi inhalez parfumul, îmbătat de iubire și de dorință. Îmi apropii ușor buzele de buzele ei, dar abia pot s-o simt: e doar aer. Și apoi Celia se lipește de mine și facem ceva la care mă gândesc, la care visez de când am

văzut-o ultima oară: ne *contopim* într-un singur suflet, într-o singură ființă.

Și asta îmi taie răsuflarea. Nu m-am mai simțit niciodată atât de aproape de cineva, atât de *împlinit*, de parcă inima mi s-ar umfla și ar fi strivită în același timp.

O simt *pe ea.*

Pretutindeni.

Capitolul 59

Whit

AȘ VREA SĂ STAU AȘA o veșnicie, învăluit în căldura Celiei, ocrotit în coconul de lumină, dar nu trec decât câteva secunde și o simt îndepărtându-se din nou. Celulele ni se rearanjează în trupuri diferite.

— O, Doamne, e... pur și simplu... incredibil, gâfâi în părul ei răvășit, când, în cele din urmă, ne dezlipim unul de altul.

— Cel mai grozav lucru cu putință, se arată Celia de acord. Cei vii nici nu știu ce pierd. Râde, dar apoi își ia seama: nu mai e atât de amuzant când își aduce aminte de care parte a liniei de demarcație sunt eu. Crezi că, poate...

Ochii ei mă cercetează, nesiguri:

— Nu crezi că ar fi timpul să mergem mai departe?

— *Unde* să mergem mai departe? întreb, încercând să nu las durerea să mi se strecoare în glas. Celia, tu nu poți pleca de-aici, nu-i așa? Eu nu mă mai întorc fără tine. Vreau să fiu cu tine... pentru totdeauna.

În timp ce rostesc aceste vorbe, o observ pe Janine, care, cu dinții strânși și ochi care înțeleg totul, ne privește cum ne întoarcem.

Celia devine încordată și își întrețese degetele printre ale mele. Nu spune nimic, o clipă, și știu că trece în revistă toate posibilitățile. Îi strâng mâna, cât pot de tare, dar apoi se desprinde și se întoarce spre mine:

— Nu crezi că vreau și eu același lucru? Dar nu e ceva ce poți *decide*, Whit. N-ai cum să supraviețuiești aici!

— Dar îi poți distruge pe Cei Pierduți, nu? spun cu glas rugător. Putem trăi aici în siguranță. Împreună.

Celia scutură din cap.

— Nu așa merg lucrurile, dragul meu. Fără întunecimea lor, Tărâmul Umbrelor își pierde echilibrul. Binele nu există în absența răului... aici e cheia. Fără ei, canalele dintre lumi încep să se închidă. Se închid deja.

— Celes, nu pricep nimic, jur...

— Gândește-te așa, Whit: avem nevoie ca ei să continue să existe, pentru ca lumina noastră să nu se stingă complet.

Mi se oprește răsuflarea.

— N-o să se stingă niciodată, Celia, spun cu glas gâtuit. N-aș putea suporta.

Celia zâmbește, dar zâmbetul ei e trist, plin de dorință și taine nerostite.

— O să ne ocupăm de asta, când vine vremea, șoptește ea. Dar acum, sunt lucruri pe care trebuie să le vezi pe Tărâmul Umbrelor. Lucruri pe care trebuie să le vedeți cu toții,

spune Celia, când ne apropiem de copiii Rezistenței. Pot veni și ceilalți. Și tu, Janine, adaugă ea, ca un gând întârziat.

Janine încuviințează din cap și întoarce privirea, iar mie mi se încălzesc urechile de rușine. Aș vrea s-o iau de mână, să-i explic, dar nu pot.

Capitolul 60

Wisty

PĂȘESC SPRE EL, cu capul sus și, preț de o clipă, timpul stă în loc. Ne cercetăm unul pe altul, dârza fată despletită și dictatorul demonic, dominând-o cu statura lui.

Lumina fluorescentă pâlpâie, aruncând umbre gri-verzui pe fața lui. Are un aer agresiv, posedat.

Malefic.

Privirea lui rece, crudă, îmi zdruncină încrederea în mine. *Nu sunt în stare.* Mă retrag din calea lui, cu mușchii zvâcnind ca niște cerbi încordați înaintea saltului.

Mă întorc, dar Unicul mă apucă fulgerător de încheietură, mai să-mi rupă oasele.

— Timpul a expirat, copilă. Îți dau posibilitatea să *alegi,* îți ofer *șansa* unei ucenicii. Îmi răsucește mâna, strângându-mă feroce, fără milă: Spune că accepți, Wisteria. Îmi pierd...

— Ah! mă strâmb de durere.

— ... răbdarea.

Înghit, cu un nod în gât, concentrându-mi toată atenția la visul meu cu ochii deschiși, cel în care sunt capabilă să-i smulg Unicului toată puterea. Mi s-a părut atât de real, atât de realizabil, mai devreme. Eu am Darul, nu? Eu sunt Cea Aleasă.

Atunci de ce mă simt atât de neputincioasă? De ce am senzația că mă fac mică în fața lui, gata să mă predau?

Și apoi, ca o strălucire, văd pielea băiatului desprinzându-se de pe țeastă. Mă uit la voioșia rece de pe fața colțuroasă, îmbătată de putere, a Unicului și îmi dau seama că n-am timp să șovăi, că trebuie să se întâmple *acum*.

Focul se stârnește în mine, gata să se aprindă, și îndrept spre el un fascicul laser, întocmai ca în închipuire. Extrag fiecare picătură de magie pe care am păstrat-o și o eliberez asupra acestui jalnic tiran.

Ochii Unicului se măresc când își coboară privirea spre flăcările care se strecoară între brațul meu și mâna lui încleștată pe el. Dogoarea e acolo, focul, dar e *mai mult* de-atât. E *control*.

Scoate un sunet gâtuit, iar eu simt electricitatea pură pulsându-mi în vârfurile degetelor și intrând în contact cu el. Unicul zboară în spate, izbindu-se de perete. Plutește deasupra podelei, încleștându-și degetele cu manichiura îngrijită și zvârcolindu-se de durere.

E o priveliște îngrozitoare și aș vrea să mă opresc, să încetez — nu mă conectez la gândurile lui, nu-mi pot aminti cum — dar nu pot să-mi mut privirea. Pentru asta am venit aici.

Trimit spre el un ultim impuls și picioarele i se zbat, ca lovite de un fulger, după care se prăbușește morman pe podeaua coridorului.

Sunt prea speriată ca să mă mișc, prea mistuită de această putere ca să văd ce-am făcut. Nu știu de ce sunt capabilă.

Ar putea fi... mort?

Dar de îndată ce gândul îmi trece prin minte, Unicul sare în picioare, cu ochii strălucind ca ai unui nebun. Râde încet, cu pielea întinsă peste maxilaru-i încremenit, o marionetă a groazei.

— Faci totul greșit, Wisty. Pe dos. O, cât mă *doare*. Apoi, de parcă s-ar fi hotărât să mă elibereze de o povară mai mare, adaugă: Se pare că sunt singurul care are habar cum trebuie să-ți *exersezi cum se cuvine* puterea. Mi-e greu să suport această nedreptate. Dar poate că am putea face un târg, îmi propune, cu prefăcută bunăvoință. Vreau să-ți arăt ceva. Vreau să-mi vezi secretul. Să ți-l împărtășesc.

Capitolul 61

Wisty

UNICUL MĂ ESCORTEAZĂ în reședința lui privată, prin intrarea pe care o cunosc deja. Trântește ușa și tresar, cu senzația claustrofobă că s-ar putea să nu mai ies niciodată de-aici.

Arunc o privire spre biroul din capătul opus al încăperii, amintindu-mi de documentele personale, sensibile, din interior și brusc simt o răceală în oase, de parcă aș fi pășit într-o cameră frigorifică. *Oare știe?*

Mă conduce prin cameră, ghidându-mă cu mâna așezată pe spate, și mă ia cu amețeli. L-am dominat, dar a preluat controlul în mod ciudat și acum am lăsat garda jos. Privesc țintă în față, la pereții simpli și goi, la camera de zi mică, neștiind la ce să mă aștept din partea lui.

Locuința are mai multe încăperi decât credeam. Mă duce în capătul odăii, spre un loc din perete care e puțin diferit. Ridic o sprânceană, întrebătoare, dar Unicul nu spune o vorbă. Ridică mâna și o ușă se deschide.

Și sunt total năucită de ce se află dincolo de ea.

E un coridor de oglinzi, aparent nesfârșit, și Unicul mă îndeamnă să înaintez, așezându-mă în mijloc, ca să-mi studiez imaginea. Mă aștept, pe undeva, ca oglinzile să se spargă pe loc, să plouă cu cioburi peste mine, într-un final dramatic, dar totul rămâne neclintit.

Mă uit în oglinzi, la imaginea mea care se repetă la infinit, ca un ecou, o armată de Wisty arătând mici, speriate și pierdute, întocmai cum am fost în sala lui de baie. Arătând slabe. Apoi îmi amintesc lucrurile pe care le-am găsit acolo, vulnerabilitatea dezgolită, și strâng din dinți, hotărâtă să nu-l las să mă înfrângă.

Și, când îmi schimb expresia, se întâmplă ceva.

O mie de Wisty imită această schimbare și stau acolo, părând viguroase, încrezătoare și foarte, foarte puternice. Simt un șuvoi de energie prin trup, simt adevărul Profeției și *știu*. Aș putea stăpâni întreg universul dacă aș vrea. Ar putea fi al meu.

Tremur și mă simt amețită.

— Vezi, îmi șoptește Unicul din spate, ca un profesor răbdător, care se poartă cu indulgență cu un elev năbădăios. Nu e vorba despre tine, Wisteria, și cu siguranță nu despre *noi*. E vorba despre mine. *Eu*... Cea mai puternică forță creatoare și cea mai periculoasă este orgoliul omenesc. Acum înțelegi?

Da, înțeleg.

Tot ce încerca doamna Highsmith să ne spună despre putere și despre joaca de-a Dumnezeu mi se limpezește dintr-odată. Important nu e să folosești Darul, ci să *nu*-l folosești. Să nu-i

lași pe alții să pună mâna pe el. Fiecare dintre noi posedă acel unic narcisism omenesc, acea înfumurare care poate să scape de sub control, iar cheia supraviețuirii — a supraviețuirii tuturor oamenilor — este să-l ții sub obroc.

— Puterea corupe, șoptesc. Nu uita niciodată.

Acum înțeleg cine e dușmanul. Nu e doar el, Unicul. Este *eul, persoana mea, ego-ul meu,* și nu pot să-l las să pună stăpânire pe mine, așa cum a făcut acest om malefic.

Capitolul 62

Wisty

— DACĂ VORBIM DESPRE EGO..., murmur, pentru mine. Mă întorc spre Unicul, privindu-l direct în față, ferindu-mă să mă uit spre acele oglinzi deformate: Acum înțeleg, spun. Dar înainte să... mă alătur... aș vrea să știu cine ești, cum ai ajuns aici.

Îmi vine în minte diploma de la concursul științific și biletul nemilosului profesor, pe care le-am găsit deunăzi. Instrumente prin care pot să ajung la el, să-l fac vulnerabil.

— Spune-mi cum ai ajuns să fii așa de... Înghit. *Spune-o de parcă ai crede-o, Wist!* ... Mare.

Unicul își îndreaptă puțin spatele. Măgulelile îi priesc.

— Păi, Wisteria, ți-am zis că sunt gata să-ți spun orice — doar să întrebi! E firesc să vrei să știi cum poate cineva să dobândească tot ce am eu, să *invidiezi* puterea aceea.

Ochii lui mă săgetează, testându-mă, dar dau din cap cât pot mai sincer și Unicul continuă:

— A fost odată ca niciodată, un băiețel care era... altfel. Nu, nu doar altfel. Strălucit. Acum Unicul vorbește tare, de parcă ar da o reprezentație, și glasul lui răsună prin tunelul de oglinzi: Cei aflați într-o poziție de autoritate i-au descurajat talentele imense, etichetându-l drept *huligan, bandit, tânăr terorist.*

Ochii Unicului devin sticloși când își amintește.

— Într-adevăr, evaluarea lor a fost perspicace în această privință, căci aveau, negreșit, să îndure teroare, murmură el, apoi ridică vocea: În loc să-l ajute, încurajându-l, l-au acuzat de minciună!

— „Manifestări perturbatoare"? sugerez, înainte să mă pot stăpâni, amintindu-mi de hârtia găsită în birou, dar Unicul nu pare să facă legătura.

Încuviințează din cap și mă privește concentrat:

— Îți sună cunoscut? Tu și cu mine semănăm, Wisteria.

Să fie adevărat? Mă gândesc la zilele când chiuleam de la școală, la privirile dezamăgite din jurul mesei, la cină, la faptul că toți se așteptau să eșuez din cauza felului în care mă îmbrăcam sau pentru că eram deșteaptă în alt fel decât ceilalți copii. Mă durea. Totuși, n-am devenit din cauza asta călăul lumii, nu-i așa?

— În ce fel semănăm? întreb cu furie în glas. N-aș putea *niciodată* să fac ce faci tu.

Întorc privirea de la Unicul, dar singurul lucru pe care-l văd este imaginea lui reflectată de jur împrejur. Face un pas, înălțându-se deasupra mea, și vocea lui îmi vibrează în urechi:

— Profesori, directori, părinții tăi. Ți-au *înșelat așteptările*. Nu te-au iubit niciodată, n-au apreciat niciodată talentul pe care-l ai, nu te-au ajutat niciodată să-l șlefuiești, să-l crești. În schimb, au vrut să-l strivească, să-l ucidă, să te distrugă.

Mă gândesc la mama, trecându-și degetele prin părul meu, la tata, bâțâindu-se cu mine în ritmul unei melodii de la radio, înnebunindu-mă cu notele de la școală, dar lăsându-mi libertatea de a fi creativă. Iubindu-mă, lăsându-mă să fiu copil, în loc să fiu profet. Încercând să mă apere de această lume a lăcomiei.

Cum și-a dobândit Unicul toată puterea? Ego. Persuasiune. Îndoctrinare. Și o dușmănie profundă față de umanitate.

— Nu. Scutur din cap, oțelindu-mi mintea împotriva încercării Unicului de a-mi spăla creierul. Tu ai încercat să mă distrugi. *Tu*.

— Nu-ți dai seama, copilă? mă întreabă, cu glasul plin de falsă blândețe. N-am vrut decât să-ți fiu un tată bun, să-ți ofer încurajarea de care n-ai avut parte niciodată. Te invit să stai alături de mine. Tot ce am — își deschide larg brațele și o mie de brațe oglindite par să se întindă spre mine, împresurându-mă — ar putea fi al tău. Doar am încercat să *ajut* lumea, Wisty, să deschid ochii oamenilor. Nu trebuie decât s-o curățăm de cei inutili și mizerabili și apoi putem s-o luăm de la capăt. Vino. O să-ți arăt ce-ai putea avea.

Nici măcar nu pot să reacționez la asta. Acum îmi spune că încearcă să ajute lumea, și în clipa următoare îmi propune „curățirea" prin genocid? Ce sociopat!

Totuși, când se îndreaptă spre capătul coridorului, când statura lui firavă pășește de-a lungul oglinzilor, îl urmez. Am mers prea departe ca să mă întorc acum.

Constat că-mi țin răsuflarea și, când răsucește mânerul ușii și intră, coridorul se umple de o lumină caldă, orbitoare.

Iar când văd încăperea, inima stă să-mi explodeze.

Capitolul 63

Wisty

— NU... SE POATE, ȘOPTESC.

Ochii îmi ies din cap și sunt atât de uluită, că m-ai putea doborî cu o suflare — fără să fii Unicul.

Nu știu cum, în acest palat de cărămidă și mortar se află o ușă spre o încăpere care e infinită. E mai mare decât o sală de bal, un teren de fotbal, un mall. Nu-i pot vedea capătul și, când îmi lipesc mâna de pereții de aur ca să văd dacă sunt adevărați (sunt), sinapsele îmi sunt supraîncărcate și creierul meu poate să proceseze un singur gând: *Frumusețe.*

Pe pereți și pe podea, adunate în mormane sau proptite în colțuri, sunt *toate lucrurile* care ne-au fost luate. Înaintez ametită, cu sufletul la gură, plimbându-mi degetele peste harpe, chitare, picturi vechi de secole, realizate de adevărați maeștri.

Aceste obiecte par să emane lumină, atrăgându-mă. Cele mai valoroase tablouri, cele mai valoroase cărți, cele mai valoroase filme, cea mai valoroasă muzică, totul e aici.

Până la ultimul obiect.

Mă rog, aproape.

Colecția pe care am văzut-o în apartamentul doamnei Highsmith era doar o minusculă parte din ceea ce se află în această sală. Pesemne, erau lucrurile pe care a reușit să le ascundă de el, să le salveze. Trebuia să le păstreze pentru restul lumii, pentru ziua când gheara de fier a Noului Ordin se va desclești.

Unicul vine lângă mine și îmi așază o mână pe umăr, întrerupându-mi gândurile.

— Aceasta este viața bună, copilă, singura viață care merită trăită. Mă întoarce spre el, îmi ia fața în palme, apăsându-mi tâmplele cu degetele mari, și tresar. Ești superioară, continuă el. Ar trebui să trăiești o viață superioară. Uite ce poți împărți cu mine.

Ochii îmi zboară către mormanele de obiecte muzicale, la amplificatoare, la cea mai suplă chitară pe care am văzut-o vreodată.

Degetele mă apasă mai tare, iar ochii lui sunt sălbatici, disperați:

— Doar dă-mi Darul tău. Dă-mi-l.

Capitolul 64

Wisty

ÎN TIMP CE OCHII TEHNICOLOR ai Unicului mă sfredelesc, îmi dau seama până unde e în stare să meargă. Nu se va termina niciodată, nu va fi niciodată destul. Ego-ul unui singur om va extrage toată seva, toată frumusețea din întreaga lume.

Mă gândesc la tot ce mi-a promis, la fiecare minciună, dar mintea mi-a rămas la o afirmație pe care a făcut-o în momentul lui de maximă slăbiciune: *Faci totul greșit, Wisty. Pe dos,* îmi zisese, când încercasem să-l pulverizez. Ce voia să spună?

— Dă-mi-l! strigă Unicul, iar și iar, apăsând, apăsând.

Încerc să mă răsucesc, dar îmi strânge tâmplele și mai tare. Aș face orice să-l opresc.

Și atunci... înțeleg.

Dacă pot controla impulsurile electrice ale creierului... oare le pot și opri? Pot să le închid? Pot să... ucid pe cineva? Doar concentrându-mă la asta?

Doamna Highsmith mi-a spus fără echivoc că trebuie să „mă ocup" de Unicul.

Crimă, adică. Un sentiment oribil, înăbușitor, de vinovăție mă sufocă, dar în aceeași clipă, cu ochii de psihopat ai Unicului îndreptați spre mine, simt un fulger lovind între noi. Îmi smulge picioarele de pe podea.

Nu știu cum am ajuns aici sau ce să fac.

Dar nu știu nici cum să mă opresc.

— Nu, Wisteria..., gâfâie Unicul. Nu așa.

Strânsoarea îi slăbește și Unicul se prăbușește la pământ.

Cuprinsă de panică, mă ridic, uitându-mă la fața lui inconștientă, în timp ce un țiuit puternic în urechi mă asurzește.

Îngenunchez și îmi așez încet capul pe pieptul lui, ascultând.

Tremur. Tremur, sunt tulburată și explozivă și simt acea cunoscută căldură furnicându-mi degetele. Mă ridic brusc. Trebuie să plec de-aici.

Aruncând o ultimă privire la acest paradis, alerg pe lângă tablouri, chitare și sculpturi fără brațe ori nasuri — fata în flăcări gonind de-a lungul coridorului nesfârșit, acuzator, de oglinzi.

Capitolul 65

Wisty

NU ȘTIU ÎNCOTRO MĂ ÎNDREPT și plâng atât de tare, încât nu văd aproape nimic. Gonesc pe coridor, pe scări în jos, ajung pe alt culoar cu apartamente, fără măcar să-mi simt picioarele purtându-mă.

Și apoi sunt lovită de un autobuz.

Mă rog, asta e senzația, oricum.

Pearce m-a placat și s-a rostogolit deasupra mea. Mă urăsc pentru că-l găsesc mereu atât de atrăgător la început când îl văd. Din fericire, fiecare cuvânt pe care îl rostește și fiecare copil pe care-l torturează anihilează destul de repede această reacție hormonală la înfățișarea lui.

— E *mort*? strigă Pearce, deasupra mea, cu ochii scânteind.

Mă holbez la el, neștiind dacă speră mai mult la un „da" sau la un „nu". Îmi scutură umerii, izbindu-mă de podea:

— Spune-mi, vrăjitoareo! E... ?

— Nu! îi strig. Trăiește. Încă trăiește. Observ că folosește cuvântul *vrăjitoare*. Așadar, știi că sunt...

Pearce râde, de parcă aș fi cea mai nătângă persoană din Lumea de Sus.

— O, da, infama Wisteria Allgood, fugară căutată. Mă apucă de păr și întorc capul, ferindu-mă de atingerea lui. Chiar și fără neprețuitul tău păr roșu, te-am dibuit. E cea mai nereușită încercare de deghizare pe care am văzut-o vreodată. Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia, ar fi trebuit să te măcelăresc ca pe un porc, pe podeaua aia soioasă.

— De ce n-ai făcut-o? îl provoc, înfuriindu-mă și mai tare când îmi amintesc umilința îndurată în cazarmă. Ți-a fost frică de mine, recunoaște.

— Credeam că nu merită. Dar nu te teme.

Fața lui e aproape lipită de a mea și cuvintele lui picură ură:

— N-o să ratez ocazia de data asta. Crede-mă când îți spun că te vreau moartă mai mult decât îți vrea Unicul Darul.

— Sentimentul e reciproc, Pearce, spun, iar el zâmbește superior.

— Mă bucur, totuși, că am avut un mic preludiu, noi doi. Te-a excitat, domnișoară Allgood? Ți s-a părut... *fierbinte*?

— Nu asta numesc eu fierbinte... ci *asta*!

Flăcările îmi țâșnesc din trup, de parcă aș fi îmbibată în benzină. Ard intens, mistuită de furie față de acest gunoi uman.

Îl împing de pe mine și mă căznesc să-l țin la pământ. Flăcările i se preling pe față, dar nu pare să ia foc. Nici măcar nu

transpiră. Îmi apăs trupul peste el, dar Pearce se rostogolește într-o parte, sărind în picioare. Mă ridic după el, ca să încerc să lupt, dar e mai puternic decât mine și îmi înhață brațul.

Și, în acel moment de uluire, îmi dau seama că focul meu nu are absolut niciun efect asupra lui. E *imun*. Pearce face un salt și mă apucă de frunte, gata să-mi dizolve craniul.

Scurtul moment de contact e tot ce-mi trebuie.

Energia erupe între noi și, instantaneu, simt sinapsele lui Pearce începând să se închidă. I se rostogolesc ochii în cap și din gură îi iese o spumă albă.

Îl omor. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. *E un om malefic*, îmi reamintesc. *E un sadic care mă vrea moartă.*

Ușa dinspre scara de serviciu se dă în lături, cu încetinitorul, parcă. Îl văd pe Byron alergând în josul coridorului, cu gura înghețată într-un lung „*O*".

Mâna lui Pearce e tot pe capul meu. Byron l-a văzut lichefiind fețele a sute de copii. Crede că mă omoară.

Ridic mâna, să-i fac semn să se oprească, dar e prea târziu. Byron se năpustește asupra lui Pearce și pierd contactul.

Ies brusc din transă și mă apropii de Byron. Continuă să strige furios și nu-l lasă pe Pearce să se ridice de la pământ, deși eu asta aș vrea. În schimb, îi car pumni în față. Îi ating umărul și pumnul i se oprește în aer.

— Gata, B. N-o să se ridice o vreme.

Se uită la mine, nedumerit și fâstâcit, ca un copil. Își privește degetele pline de sânge și pare să nu înțeleagă cum au ajuns așa.

— Haide, îi spun cu blândețe. Trebuie să plecăm.

Mă aprobă cu o mișcare a capului și ne îndepărtăm, lăsându-l pe Pearce prăbușit într-un colț, rănit dar respirând.

— Iartă-mă, Wisty, spune Byron, după ce părăsim complexul. N-am înțeles ce făceai. Că... — își ferește privirea, înghițind — urma să-l omori. Îmi ia mâna: Nu te-aș fi oprit dacă aș fi știut.

Clatin din cap.

— Nu știu dacă aș fi putut să merg până la capăt, oricum. Dar acum suntem în mare încurcătură.

Byron ridică o sprânceană, cu un aer întrebător.

— Mai ții minte ce s-a întâmplat la festivalul muzical, când mi-am canalizat energia prin tine? îl întreb.

Byron încuviințează din cap. Nu va uita asta niciodată.

— Ei, bine... cred că tocmai l-am făcut pe Pearce mult mai puternic.

Capitolul 66

Whit

GONIM PRIN PĂDUREA DE OASE, în șir indian, și nici măcar Feffer nu scoate un sunet. Celia jură că râul nu poate fi departe, dar aerul e din ce în ce mai rarefiat și mai greu de respirat. Nu sunt sigur că vom reuși. Pretutindeni în jurul nostru pârâie schelete și brațele lor par să se anime și să se întindă spre noi, încercând să ne absoarbă viața.

Până și copacii sunt instrumente ale morții.

Fruntea mi-e transpirată. Cred că am febră. Respir sacadat și simt cum magia mi se scurge din trup, golindu-l.

Pe neașteptate, din vârful degetului îmi zboară o scânteie, ca într-un scurtcircuit. E ca și cum puterea mea ar reacționa la alte forțe ce zbârnâie în acest loc, ca un mănunchi de fire conectate la aceeași priză.

Halucinez și Tărâmul Umbrelor îmi pare o spirală. Văd parcă o față de bărbat și imaginea vibrează — o față cu pomeți ascuțiți și ochi cruzi. Seamănă cu chipul Unicului, însă

e mai... bătrân. Deformat. Dar când clipesc, e doar un craniu de copac, rânjind la mine. Îmi pierd mințile.

De parcă mi-ar intui slăbiciunea, unul dintre copiii Rezistenței vine lângă mine, în față. Are pielea pământie și cercuri întunecate în jurul ochilor. N-are mai mult de doisprezece ani și poartă după el doi copii mai mici.

— Murim, nu-i așa? Băiatul se uită la mine acuzator și am probabil un aer nedumerit. Tărâmul Umbrelor e locul unde merg cei morți, așa că o să murim, adaugă el.

Închid ochii și încerc să mă reculeg, atâta cât să-l pot liniști pe acest puști, greu încercat dar supraviețuitor, însă nu știu ce să spun, cum să-l asigur că vom ieși de-aici, când nu am nici eu această certitudine.

— Cum te cheamă, copile?

— Ragan, răspunde el morocănos, cu un smoc de păr nisipiu căzându-i peste ochi. Bennett Ragan.

— Nu murim, Ragan. Cel puțin deocamdată. Doar că aerul de-aici ne slăbește.

— Ascultă, am grijă de ăștia doi de multă vreme, spune Ragan încruntat, luându-i de mână pe cei doi băieți mai mici. Nu vreau decât să fii sincer cu mine.

Pe măsură ce ne apropiem de marginea pădurii, mă simt din nou mai puternic, mai puțin amețit. Mai optimist. Îmi așez mâna pe umărul lui:

— Îți promit: dacă lucrurile merg rău de tot, o să afli primul.

Ragan încuviințează din cap, cu un aer sceptic, și se întoarce la capătul șirului, târșâindu-și picioarele.

O lumină răzbate, în sfârșit, printre copacii pădurii de oase. Ieșim, clătinându-ne, într-un decor pustiu, pietros, cu stânci abrupte. Ajungem într-un luminiș, un platou la buza unui imens bazin. Ceea ce văd în interiorul lui îmi taie o clipă răsuflarea.

În valea de dedesubt, sunt mii de oameni, unii apărând și dispărând din fața ochilor mei, alții răspândind o semi-lumină mohorâtă, ca a Celiei.

Sunt morți, fiecare.

— Acesta e sfârșitul lumii, Whit, îmi spune Celia. La propriu. Lumea voastră se termină exact aici. Acolo începe altă lume.

Pornesc în goană la vale. Dacă suntem așa de aproape de atâția oameni morți, râul nu poate fi departe. Nici părinții mei.

Ceilalți copii ai Rezistenței mă urmează, alergând pe câmpul ciudat de înverzit, spre salvarea noastră.

— Stați! strigă Celia, cu glas tremurător. Nu pe-acolo! Se întoarce și arată spre cărarea din spatele nostru. Vin! șoptește ea.

Și atunci îi văd, năvălind peste coama muntelui, cu colții dezgoliți. Nu sunt câini, nu tocmai, nici măcar lupi. Sunt *fiare*.

Pierduți ne-oameni — devoratori de suflete. Demoni mâncători de carne, cu trup de fiară și minte de diavol.

Mă întorc spre Ragan:

— Ți-am promis că-ți spun dacă e de rău. Ei, bine, a sosit clipa. E foarte, foarte rău. Fugi!

Dar nu e timp. Ne-au ajuns deja.

Celia se năpustește spre doi dintre ei, într-o explozie de lumină împotriva întunericului lor. E nevătămată, dar nu se

tem de ea. Trec prin ea ca aerul și unul înhață, mârâind, un copil din spatele șirului. Celia cerșește îndurare, cu glas tânguitor, agățându-se de blana jilavă, putredă a animalului, dar e prea târziu.

Un țipăt străpunge aerul. Mă răsucesc și văd un lup sfâșiind umărul lui Janine. Alerg spre ea, dar Feffer ajunge mai repede, făcând un salt în fața creaturii și distrăgându-i atenția de la ospățul său. Feffer însă nu e pe potriva fiarei și schelălăie de durere când devoratorul de suflete o mușcă de picioare și își închide fălcile pe beregata ei.

Wisty iubea cățelușa asta.

Apuc primul obiect care-mi iese în cale — un os — și mă năpustesc cu brațele ridicate. Lovesc cu putere devoratorul de suflete și o eliberez pe Feffer, dar acum bestia se îndreaptă spre mine, cu ochi galbeni, reci și calculați. Dă să mă muște, cu șirurile de colți sclipind între fălcile-i lungi, dar n-am milă. Izbesc monstrul iar și iar, în timp ce rage cu furie, până când, în sfârșit, se prăbușește.

Îngenunchez lângă trupul chircit al lui Janine și o întorc cu fața în sus. Mă privește, clipind. Încă respiră.

— Bună, spun, cu glas răgușit de emoție.

— Bună, răspunde ea, cu un zâmbet firav. Mă bucur să te văd.

Îi desfac cămașa peste umărul drept și tresare. Mușcătura a lăsat o rană urâtă, cu carnea zdrențuită. Dar va supraviețui.

În timp ce războiul dintre om și fiară se dezlănțuie în jurul nostru, încerc să-mi găsesc calmul să vindec rana. Îmi așez mâinile pe umărul însângerat al lui Janine și aștept ca puterea

să se reverse prin mine, dar magia e doar o pâlpâire. Toată energia tămăduitoare mi-a secat.

Așez brațul lui Janine pe după gâtul meu și îmi rotesc nebunește privirea, căutând ajutor, dar cei mai mulți dintre luptătorii Rezistenței se bat pe viață și pe moarte, iar cei care au reușit să ucidă un devorator de suflete sau să fugă sunt mult prea slăbiți acum ca să-i pot folosi pentru canalizarea puterii mele. Situația devine disperată.

Suntem cu adevărat în iad.

Capitolul 67

Wisty

FUGIM DIN PALAT, PE STRĂZILE cufundate într-o liniște stranie, fără picior de gardian. Se pare că avem cale liberă, ceea ce e cam singurul noroc pe care l-am avut în ultimul an.

E încă întuneric, dar copiii străzii sunt deja afară cu zecile, scotocind pe străzi, cu saci de plastic atârnați pe umeri, după orice ar fi putut lăsa în urmă bogătașii nepăsători. Competiția e pe viață și pe moarte, dar după ce își dau seama că n-avem nicio lețcaie asupra noastră, nu se mai sinchisesc de noi.

Un câine amușină gunoiul, în lumina palidă a străzii, și mi se sfâșie inima de dor, gândindu-mă la Feffer. Își ciulește urechile zdrențuite când aude urletul îndepărtat al unei haite de lupi ai Noului Ordin, ieșiți la vânătoare, după care își vâră coada între picioare.

Abia ieșim din raza lupilor și a lanternelor, că Byron gâfâie ca un fumător astmatic de optzeci de ani după un antrenament. Observ, pentru prima oară, că sunt și eu epuizată. În momentul ăsta, ori ne continuăm drumul, ori ne prăbușim.

— Ai, totuși, cea mai *vagă* idee unde mergem? întreb.

Probabil aș fi preferat să mă descotorosesc de dihor, dacă n-aș fi fost total pierdută în labirintul ăsta de beton. Fără el, sunt sigură că aș sfârși intrând direct înapoi pe porțile palatului.

Byron tușește, cu mâinile pe genunchi.

— Bineînțeles că știu unde mergem, răspunde indignat. Știu un portal, o intrare ultra-secretă, extrem de complicată, de care majoritatea membrilor de elită ai T.E.P.N.O. nici n-au auzit. Duce în cea mai întunecată, cea mai înfricoșătoare zonă a Tărâmului Umbrelor.

Byron mă privește cu un aer grav. Desigur, pătrunderea pe Tărâmul Umbrelor implică întotdeauna o anumită doză de risc și trepidație, dar omul ăsta poate fi *atât* de dramatic!

— Iar tu ai informații că acolo își face veacul Whit?

— Păi, informația e mai puțin precisă decât am putea spera. (Felul lui Byron de a spune: „Nu, doar îmi dau cu presupusul și sper că am dreptate.") Dar există indicii că Whit e foarte căutat de cei morți și se poate presupune că se îndreaptă către zonele îndepărtate, în încercarea de a-i localiza pe părinții voștri, raportează el.

— Se îndreaptă către locul cel mai cumplit, în momentul cel mai cumplit? Da, tipic pentru fratele meu.

Încerc să zâmbesc, dar Byron are, probabil, dreptate.

Inima mi se strânge. *Mă rog ca Whit să fie teafăr.*

Byron oftează.

— Și timpul ne presează. Raportul spune: „Sfârșitul e aproape", orice-o fi însemnând asta, așa că trebuie să-l găsim pe Whit cât mai curând posibil.

Încuviințez din cap. Simt că sfârșitul e aproape de foarte multă vreme.

— Și, Wist? Mai e ceva care bănuiesc că n-o să te încânte.

Încă ceva? Mai rău decât „sfârșitul e aproape", cum ar veni? Ridic o sprânceană și Byron ezită.

— Ce? Spune odată!

— Nu e tocmai ușor de trecut prin portal, pentru că... e sub apă.

Sub apă. Mâinile încep să-mi transpire și gâtul mi se usucă, amintindu-mi clipele de coșmar când am fost aruncată de un șuvoi prin canal (sub formă de pește), nu foarte demult. Grozav. Sunt sigură că va fi formidabil.

— Dacă mă pot descurca cu Unicul, cred că n-o să mă sperie nițică apă, răspund cu calm, dar mă trece un fior când Byron spune:

— Acuși răsare soarele. Putem să ne vedem de drum?

Mai alergăm preț de câteva cvartale, prin molozul străzilor, pe lângă clădirile înalte de beton care se strâng în jurul nostru, ca niște vulturi apropiindu-se de pradă. Byron face semn spre stânga și, când cotim, chiar în fața noastră se află un râu, tăind în două Orașul Progresului.

Soarele răsare deasupra apei când ne apropiem și, în strălucirea rozalie, capitala noastră devastată pare aproape frumoasă. Dacă nu m-aș aștepta să fiu împușcată în orice clipă, dacă aș fi o fată obișnuită, într-o situație obișnuită, m-aș așeza chiar aici, pe bordură, să privesc soarele ivit deasupra orizontului.

— Portalul.

Byron face semn cu capul către râu, trezindu-mă brusc la realitate.

Nu sunt o fată obișnuită. Nu mai sunt.

Îmi vine să pornesc numaidecât spre portal și să-mi găsesc fratele, dar ceva mă face să ezit și nu e doar paranoia mea legată de apă. Ceva straniu și neliniștitor plutește în aer, dar nu pot să-mi dau seama exact ce. Nu mai e niciun om afară, iar copiii străzii au dispărut cu totul. Nicio pasăre, nicio adiere de vânt și râul abia valurește. Aerul e neclintit. Prea neclintit.

— B., ție... nu ți se pare ceva... nelalocul lui?

Se uită la norii care atârnă deasupra noastră, nemișcați, amenințători, de un galben bolnăvicios.

— Hm, da. Așa s-ar zice.

Un vânt puternic se stârnește deja și cerul se întunecă vertiginos. Byron mă ia de mână și ne avântăm spre portal, dar străzile, adineauri liniștite, se transformă cu repeziciune într-un coșmar de gunoaie zburătoare, iar valurile râului devin vârtejuri năvalnice, periculoase. Ca un uragan care se învârte în interiorul unei tornade.

În mijlocul haosului, valuri de soldați încep să se reverse de pe străzile laterale, cu vântul în spate. Încremenesc. Nu e posibil. Pearce, gonind în frunte, cu maxilaru-i puternic încleștat într-o expresie hotărâtă, cu păru-i blond, ondulat, fluturând în vântul dezlănțuit.

Și — mai rău — Unicul e lângă el, cu chipul înnebunit de putere, nesaț și... încă ceva. Furie.

Cum și-au revenit așa de repede? I-am lăsat pe amândoi vlăguiți și răniți, dar acum Pearce și Unicul sunt stăpânii

cerurilor învolburate, o mega-putere planează sinistru asupra noastră, mai puternică decât mi s-a părut orice pe lume vreodată.

Inclusiv puterea mea.

Byron mă trage de braţ, ferindu-şi ochii, dar eu stau nemişcată, cu gura căscată, copleşită cu totul. Vântul îmi biciuieşte părul lung şi ploaia îmi bate peste faţă, dar nu mă clintesc.

Ochii Unicului şi ai lui Pearce sunt incandescenţi, uniţi de o ură specială, nedisimulată, faţă de Fata de Foc, Cea Care Are Darul.

Fata care a încercat să-i ucidă şi ar fi putut să reuşească.

Fata care va plăti scump pentru păcatele ei.

Simt groaza ca un nod uriaş în stomac şi tremur din toate încheieturile. Acesta e, cu siguranţă, cel mai urât coşmar al meu, devenit, în cele din urmă, realitate.

Capitolul 68

Whit

MIROSUL PĂTRUNZĂTOR, METALIC, al sângelui plutește în aer și dealul e plin de trupuri de oameni și animale.

Îl zăresc pe Ragan examinând răniții, cu disperare pe față. Pare liniștit, dar, când îl văd îngenunchind lângă o făptură tăcută, inertă și ridicând-o în brațe, știu că izbânda noastră și-a luat tributul. Cel mai mic dintre cei doi copii aflați în grija lui Ragan e lângă el, plângând. Celia se apropie și îl cuprinde în brațe, legănându-l, în timp ce el plânge după frățiorul lui. Simt ceva împietrindu-se în mine și lacrimile nu vin. Am mai văzut toate astea — copii orfani, naivi, nimiciți cu brutalitate în timp ce-și căutau drumul spre casă. Mă gândesc la glasul lui Pearl Marie când vorbea despre Ziggy și un sentiment de vinovăție mi se cuibărește ca un bolovan în stomac. Ce m-a apucat să-i fac promisiuni acelei copile?

Janine se uită la Ragan și apoi își întoarce fața spre pieptul meu, ca să nu mai vadă scena. Brațul îi atârnă inert într-o parte și o pată roșie îi înflorește pe cămașă.

Cu ea în brațe, aici, pe colina aceasta nefiresc de înverzită, în mijlocul realității macabre, mă simt ca un personaj pe o pagină ruptă dintr-o carte, pentru care timpul s-a oprit în loc și orice înaintare e imposibilă.

Mă uit peste capul lui Janine, către valea de dedesubt, și văd ființe fantomatice mișcându-se de colo-colo, urmărindu-ne. Așteptând... ce? Apoi, puțin mai departe de morții umblători, unde ceața roșie s-a risipit aproape imperceptibil, ceva scânteiază. Mijesc ochii, umbrindu-i cu mâna, și am impresia că văd o mișcătoare linie gri, subțire, oglindind lumina.

Râul, murmur, înțelegând. Exact același râu din viziunea din apartamentul doamnei Highsmith — locul unde mi-am văzut părinții. Le fac semn celorlalți și știu că ar trebui să jubilăm: am reușit, în sfârșit. Dar când Ragan se uită la mine, cu ochii umflați și fața posomorâtă, nu pot decât să mă întreb: *Cu ce preț?*

Celia vine în spatele nostru. Își așază mâna pe spatele meu și-și odihnește capul pe umărul meu.

— Crezi că mama și tata sunt acolo, Celia? o întreb, privind mulțimea din vale, cu ochii încordați.

Zâmbește trist, încă tulburată.

— Nu știu sigur, dar o să te ajut să-i cauți. Vino.

Celia ne ia de mână, pe mine și pe Janine. Se întoarce spre ceilalți, risipiți pe deal. Sasha și Emmet dau din cap și pornesc spre noi, înaintând greoi pe terenul denivelat, dar majoritatea copiilor nu se urnesc.

— Știu că e greu și știu că suferiți cu toții, dar nu ne putem opri acum! le strig.

— *Altă* bătălie? întreabă Sasha, apropiindu-se cu pas șchiopătat. N-am îndurat destule? Fără supărare, dar m-am săturat să fiu târât pe drumuri și să-mi pun viața în pericol de dragul tău. Nu vreau decât să ieșim toți de-aici.

Câțiva copii dau aprobator din cap, dar Janine intervine.

— Whit e unul de-al nostru, spune ea cu asprime în glas, strângându-și brațul rănit la piept. Luptăm pentru el, dar luptăm și pentru Rezistență. Ați uitat de ce-am ajuns aici, de la bun început? Lumea de Sus nu va fi un loc sigur până când nu ne vom purta bătăliile în Lumea de Jos. Vreți să renunțați acum, după ce am ajuns atât de departe?

Sasha oftează. E limpede că mușteluiala în public îl ustură puțin.

Inima mi se umple de respect pentru Janine. Știu că durerea din umăr e mai mare decât lasă să se vadă, dar a fost întotdeauna o luptătoare.

Ceilalți copii se alătură grupului, fără tragere de inimă. Singura cale de scăpare din acest coșmar este să-l traversăm, se pare. Ne uităm cu toții către firavul râu al speranței, care ne cheamă, promițându-ne salvarea.

Capitolul 69

Wisty

— ȚI-A SUNAT CEASUL, FETIȚO, răcnește Unicul peste vuietul vântului, cu brațele desfăcute, ca un dirijor pe scenă, în timp ce levitează deasupra ochiului violent al furtunii. Îți promit! Ești gata să devii doar o amintire — și apoi nici măcar atât?

Pearce a instruit trupele să blocheze toate căile de ieșire și se apropie de mine cu pași mari, de-a lungul malului, flancat ostentativ de gărzile de elită ale Noului Ordin. Ochii lui malefici mă săgetează furioși.

— Cred că da, șoptesc amorțită.

Poate că *sunt* gata să termin cu toate astea.

Norii aleargă mai repede în văzduh și un vârtej gros se înalță deasupra mea — o fată mică, războindu-se cu cerul întreg. Desfac brațele, cu palmele în sus, un miel ce așteaptă tăierea, și pocnetul asurzitor al unui tunet răcnește drept răspuns.

Mă concentrez la ultima senzație pe care o voi trăi vreodată. Simt ploaia grea lovindu-mi fața, vântul rece pe pleoape și vijelia dezlănțuită biciuindu-mi părul răvășit. Aud vuietul furtunii, tot mai puternic, dar urechile mele se forțează să audă și altceva.

Byron. Uitasem de el.

— Wisty, *vino imediat*! Poți scăpa! răcnește el.

Deschid brusc ochii și văd un fulger uluitor lovind în apropiere și, într-un magic dans al norocului, al sincronizării și al adrenalinei pure, reușesc instantaneu să-l manipulez, cu toată energia mea electrică.

În jurul nostru zboară țăndări când îndrept super-încărcătura spre Unicul și soldații lui. Fulgerul țâșnește din degetele mele și-și găsește ținta: râul, cu trupele Noului Ordin traversând prin apa lui mică. La atingere, cerul se luminează și, preț de o clipă, sute de oameni tresar spasmodic, la fel ca niște marionete, când electricitatea trece prin trupurile lor.

Mă simt ametită. Oamenii aceia aveau familii, speranțe. Dar îmi reamintesc că, în același timp, erau oameni care au săvârșit lucruri abominabile, care au făcut experimente pe copii și le-au executat părinții.

Dar crima în masă are vreo scuză?

Zăresc fața Unicului, distorsionată de furie și.. mai ce? Admirație? Aud urletul turbat al lui Pearce în spatele meu, dar apoi mă întorc spre râul clocotitor. Spre Tărâmul Umbrelor și spre părinții mei.

A sosit momentul când groaza pune stăpânire pe mine. Dar n-am timp să mă gândesc la înec, să-mi imaginez plămânii explodând.

Trag în piept o gură uriașă de aer, Byron mă ia de mână și plonjăm în valurile învolburate ale râului adânc. Dau nebunește din picioare și nu mă opresc până când trecem prin portal și pătrundem în adâncul Tărâmului Umbrelor.

Capitolul 70

Whit

RÂUL VEȘNICIEI NU E PACEA senină, azurie, care speri să-ți întâmpine sufletul după ce ți-ai dat ultima suflare în Lumea de Sus. E, în schimb, o masă cenușie de valuri furioase, agitate, sinistre și amenințătoare, în mijlocul anarhiei celor morți.

Dar parcă apa are și o forță magnetică. Mă îndrept spre ea, împleticindu-mă, ca hipnotizat. Când mă apropii, văd un vechi pod basculant, blocat în poziție ridicată. Cine știe de când stă așa. O mulțime de suflete adunate lângă râu se aruncă în apele furioase, dar nu pot traversa. Râul îi învârte cu violență, aruncându-i înapoi la mal, ca pe niște pești neputincioși. Simt o copleșitoare pornire să sar și eu și în același timp un fel de panică la gândul că nu voi putea controla această chemare.

Sasha l-a dus pe Ragan împreună cu alți câțiva să se odihnească într-un loc retras, dar câțiva dintre noi, printre

care Janine și Celia, am început să ne croim drum cu coatele prin mulțime, de-a lungul malului, încercând să găsim locul de lângă râu unde îmi amintesc că mi-am văzut părinții, în viziunea din casa doamnei Highsmith.

Totul e un haos, cu șiruri de oameni șerpuind de colo-colo și gloate de nou-veniți pribegind aiurea prin această anticameră a vieții de apoi și nimeni nu pare capabil să ne ajute. Unii plâng, dar majoritatea sunt năuci și șocați, aproape amorțiți.

— Nu-și dau seama că sunt morți, explică Celia, făcând semn cu capul înspre un grup de bătrâni, cuibăriți laolaltă în apropiere de noi, tulburați și îngroziți. Ei nu sunt ca Semi-luminile, nu sunt ca mine. N-au... socoteli neîncheiate. Zâmbește cu tristețe: Dar până când nu traversează Râul Veșniciei, mulți dintre ei nu înțeleg ce se petrece.

— Și e mereu așa? Nu-mi vine să cred că această masă înnebunită e tot timpul la fel de imensă și de confuză. *Nu poate* să fie orânduit așa.

Fruntea Celiei se încruntă.

— Habar n-am, Whit. Îți închipui că știu totul despre locul ăsta, iar eu pur și simplu *nu știu*.

Furia ei mă lasă perplex. Celia nu se răstește niciodată — la mine sau la oricine altcineva.

Încerc să-i strâng mâna, căutând o asigurare că totul e bine, că între noi totul e bine. Uit că nu pot s-o simt. E ca și cum aș apuca aerul. Mi se pare că acum, că suntem fizic mai aproape ca niciodată de când a dispărut din Lumea de Sus, o simt în mod ciudat cel mai departe.

Cum să ne putem înțelege unul pe altul când am avut, fiecare, experiențe proprii atât de intense?

Celia oftează.

— Iartă-mă, bine? Numai că am încercat întruna să traversez râul ăsta, ca toți ceilalți, de când am ajuns aici. Simți cum te atrage, nu?

O aprob dând din cap. E un efort să rămân pe pământ.

— Simt această atracție în fiecare clipă, tot timpul.

— Îmi pare rău, spun cu glas scăzut. Trebuie să-ți fie greu.

Strânge din buze și privește în depărtare, la valurile cenușii.

— Nu cred că așa trebuie să fie, dar e tot ce cunosc. Unele dintre celelalte Semi-lumini au auzit zvonuri cum că puterea Unicului a pătruns pe Tărâmul Umbrelor și strică totul, dar nu sunt decât supoziții. Singurul lucru pe care îl știu sigur e că, până când se restabilește echilibrul, suntem blocați pe malul ăsta și morții vin întruna.

— Atunci, poate că asta înseamnă că nu e sfârșitul, sugerează Janine. Că... morții nu sunt încă tocmai morți.

— Ba sunt, spune Celia morocănoasă. Uită-te la ei.

Mă uit la fețele rătăcite ale celor din jurul nostru. În ochii lor speriați, chinuiți, scânteia s-a stins, nu încape îndoială. Nu e pic de lumină în ei, pic de *viață*. Ceea ce înseamnă că, dacă părinții mei se află aici, sunt într-adevăr întocmai ca acești oameni...

Morți.

Gândul îmi taie răsuflarea și pământul se învârte sub picioarele mele. Mă așez brusc, cu capul în mâini.

— Whit!

Celia se ghemuiește lângă mine, alarmată. Probabil vrea să mă vadă ca pe băiatul de odinioară: fundașul sigur pe sine, invulnerabil și nonșalant. Dar în clipa asta nu pot fi acel băiat pentru ea. Nu mai pot.

Nu în această lume.

— Dar.., spun, căutând fața Celiei, amețit. N-am crezut niciodată. Am păstrat întotdeauna speranța că ei trăiesc pe undeva, cumva. Dar dacă părinții mei sunt aici, înseamnă că sunt...

Celia dă din cap, masându-mi spatele, dar nu pot să-i simt atingerea.

— Atunci sunt ca mine, spune.

Mă ridic în picioare. Oricare-ar fi rezultatul, oricare-ar fi situația părinților mei, am venit până aici și trebuie să-i găsesc. Îmi rotesc privirea, căutând în mulțime un chip cunoscut.

Și chiar văd unul — dar nu cel pe care-l căutam.

E puțin mai tânăr ca mine, cu o constituție firavă și un păr negru, sârmos, zburlit pe cap în toate direcțiile. Jumătate din față îi lipsește.

Daniel Anderson. L-am cunoscut în liceu — cred că era în clasa lui Wisty.

Am fost la înmormântarea lui.

Toată școala a fost acolo. Fetele plângeau, iar băieții aveau chipurile împietrite, dar unii dintre ei lăcrimau. Prietena lui — o majoretă din anul doi, suptă la față, o fată cu care Celia nu s-a înțeles niciodată — a povestit despre cât de mult

îi plăceau lui Daniel jocurile video și mașina lui. Când a spus asta, mama lui a devenit isterică.

Tocmai mașina îl omorâse.

A fost prima persoană care a murit pe care *chiar* am cunoscut-o. S-a spus că e o tragedie. Asta s-a întâmplat înainte de Noul Ordin, înainte ca oricare dintre noi să înțelegem ce înseamnă o tragedie.

— Daniel.

Îmi așez mâna pe umărul lui și se întoarce iritat, speriat.

— Nu pricep, murmură el. A sosit timpul? mă întreabă, și încerc să nu mă uit la craterul din partea stângă a capului său.

Ochii i se lărgesc, de parcă ar vedea viitorul pe chipul meu. Se uită la mine așa cum s-au uitat Cei Pierduți, cu disperare și nemărginită speranță.

— Salvează-mă, spune el cu glas tânguitor. *Te rog.*

Fac câțiva pași în spate, intrând brusc în alertă, dar ochii lui cavernoși mă urmăresc.

— O să te salvez, îl asigur, cu toate că n-am idee cum. Îți promit... îți promit că voi face tot ce pot.

Apoi Janine șoptește, abia auzit:

— Salvează-mă și pe mine, Whit.

Acum se sprijină cu toată greutatea pe Emmet și observ cât de sacadat respiră. Sângele i-a îmbibat cămașa, întunecat și lipicios. Fața îi e aproape translucidă și pe frunte are broboane reci de sudoare.

Încuviințez solemn din cap.

Nu știu cum o să mă descurc, dar trebuie s-o salvez, mai mult ca orice.

Capitolul 71

Wisty

E ATÂT DE ÎNTUNERIC în această parte a Tărâmului Umbrelor, încât nu vedem nimic în fața ochilor. Nu știu unde suntem, unde ne ducem sau unde e fratele meu. Ne croim drum pe terenul denivelat, pietros, și abia deslușesc crengile întinse ale unui pâlc de copaci, undeva în față.

Acolo e magie, o simt, ca un fel de amestec de energie neagră care îmi atrage puterea spre ea. Mă abat de la drum, ca să găsesc cea mai scurtă cale către acei copaci ademenitori, și în clipa următoare îmi lovesc piciorul de un bolovan, în întuneric.

— Ai grijă, Wisty! Fii atentă! îmi strigă Byron.

De ce naiba îți spun toți să fii atent *după* ce te-ai lovit?

Rana e udă de sânge. Îmi mușc buza, înăbușindu-mi un țipăt, iar Byron mă ia de mână, să mă încurajeze. După un minut, durerea cedează și mă ridic, gata s-o iau din loc. Deși mă deranjează oarecum că Byron mă ține cu mâna lui lipicioasă, sunt prea speriată ca să-i dau drumul.

— Măcar aici suntem în siguranță, spun, încercând să văd partea bună a lucrurilor.

— În siguranță? repetă Byron. Uiți să-i pui la socoteală pe canibalii Pierduți și pe devoratorii de suflete. Ca să nu mai vorbim de pericolul de a rămâne captivi pentru totdeauna în acest labirint, până vom sfârși vlăguiți... și fără oxigen.

Pot conta oricând pe o doză sănătoasă de optimism din partea lui Byron.

— *Relativ* în siguranță, vreau să spun. Departe de Pearce și de Unicul. Sunt Drepți și Mărginiți, nu? Așa că măcar de ei am scăpat pe Tărâmul Umbrelor.

Byron refuză să răspundă.

Pielea mi-e încă udă de apa râului și stropii care-mi picură din păr îmi dau senzația că mii de gândaci îmi mișună pe piele, alergând cu piciorușele lor peste brațele mele și pe spate în jos. Și acum Byron îmi amintește de Cei Pierduți! După zece minute de orbecăit prin bezna de smoală, m-am săturat de liniștea sinistră și de întuneric.

— Bine, Byron, spune ceva enervant.

Nici nu mai țin socoteala de câte ori am izbucnit în flăcări, într-o dezlănțuire de furie provocată de Byron.

— Ce? Wisty, după tot ce-am îndurat împreună, mă jignești dacă sugerezi...

— Glumeam. Aproape că am devenit deja expertă. Dă-te la o parte.

Când îmi lasă mâna, eliberez o scânteie și brusc sunt învăluită în cunoscuta strălucire. Flăcările mi se preling pe trup.

Ador să fiu o torță umană.

— Uau! exclamă Byron, și admirația din glasul lui mă face să mă simt puțin mândră. Asta mă uimește de fiecare dată!

O iau înainte, pe o cărare plină de hârtoape, pe lângă stânci abrupte. La picioarele noastre fojgăie insecte și mă trece un fior. Oare cauza gâdilăturilor e într-adevăr părul meu ud?

— Unde mergem, totuși? mă întreabă Byron, după câteva minute.

— Nu știu. Până la capăt, presupun. Nu spuneai tu că sfârșitul e aproape? Cred că s-ar putea să ai dreptate, B.

Se voia o glumă, dar am spus-o pe un ton mult prea serios și Byron tace.

Mi-e milă de el, într-un fel. E adevărat, a jucat de multe ori la două capete și n-a fost întotdeauna sută la sută demn de încredere, însă de data asta este oarecum vina *mea* că e prins în mijlocul unei vânători de oameni dintr-o lume în alta. Și chiar a crezut că-mi salvează viața când mă luptam cu Pearce. Oftez.

— Ascultă, Byron, voiam să-ți spun... Tușesc — nu mă pricep deloc la asta: Îmi... ăăă... pare rău că, știi, te-am transformat în dihor. Chiar dacă ai meritat.

Ochii lui Byron se împăienjenesc... de lacrimi? Bun, nu eram pregătită pentru *asta*.

— Hei, ce-i acuma? mormăi, stingherită. Nu-i nevoie să te emoționezi. Doar voiam să te informez că, în ciuda neînțelegerilor noastre din trecut, încep să cred că ești un băiat de nădejde. Poate chiar... un prieten.

Buza îi tremură și ridic un deget, prevenindu-l:

— Nu că n-aș fi pregătită să retrag această judecată, dacă situația o impune.

Încuviințează energic din cap, dar încă se luptă să țină în frâu un suspin. E absolut stânjenitor.

— N-am să te mai dezamăgesc *niciodată*, Wisty. Știu c-am spus unele lucruri mai demult, dar... cred că ești uluitoare și nu știi ce mult înseamnă pentru mine să aud — trage pe nas — că am prietenia ta. Adică, jur că poți să bazezi pe loialitatea mea și poți să te aștepți la cel mai înalt grad de devotament în viitor și..

Ridic o mână:

— Bun, am priceput, Byron. Nu-i nevoie să sari calul, doar... vino aici.

Las flacăra să se stingă o clipă și îmi desfac brațele, ademenindu-l într-o total platonică, în-niciun-fel-ciudată, minusculă îmbrățișare prietenească. Byron sare practic la mine, strângându-mă mai să mă omoare și probabil lăsându-mi în păr lacrimi și muci și Dumnezeu mai știe ce.

Totuși, toată povestea e oarecum înduioșătoare și nu pot să nu mă simt un pic ușurată.

Capitolul 72

Whit

NOI, CEI VII, SUNTEM ÎNSÂNGERAȚI, vlăguiți și ne luptăm să respirăm în acest loc blestemat. Dar, în timp ce ne târâm picioarele în șir indian prin mulțimile care forfotesc de-a lungul râului — Sasha și Emmet, răniți dar neînduplecați, Ragan, cu micul lui protejat supraviețuitor, Janine și cu mine — emanăm *viață* în acest decor al morții.

Ei, bine, toți, în afară de Celia. Îi urmăm Semi-lumina printr-o mare de spirite, către un grup format din câțiva oameni pe care-i cunosc — sau îi cunoșteam. Oameni din orașul nostru. Oameni care ar putea să ne ajute să-i localizăm pe părinții mei.

— I-ați văzut pe Benjamin și Eliza Allgood? întreb, fără să mă adresez cuiva anume, încercând să le atrag atenția. Vă rog... mi-a văzut cineva părinții? întreb, mai apăsat.

— Whit!

Sasha îmi face semn să mă apropii de un spirit gârbovit.

Bărbatul e foarte bătrân, cu pielea pergamentoasă. E îmbrăcat într-un veșmânt negru, larg. Nu-l recunosc la început, dar pe neașteptate se apleacă și mă cuprinde într-o îmbrățișare înghețată, țeapănă. Răspândește un iz acriu, dar mai e și altceva: un ușor miros de scorțișoară.

Amintirile mă năpădesc când îmi dau seama că-l cunosc pe omul acesta. E bătrânul preot de la biserica la care ne duceau părinții noștri, când eram mici, pe când religia era încă legală. Am încetat să mai mergem când Wisty și cu mine eram încă copii, dar e el, sunt sigur.

Mormăie ceva ce nu înțeleg și mă apropii, dornic să găsesc îndrumare.

— Poți suporta, fiule? mă întreabă el, cu glas dogit. Poți suporta să vezi adevărul?

Apoi întinde un deget fusiform. Îmi țin răsuflarea, în timp ce-l urmăresc cu privirea și Celia îmi strânge una dintre mâinile tremurătoare, Janine pe cealaltă.

Picioarele mă poartă mai departe înainte ca propriul creier să înregistreze scena. Jos, pe malul Râului Veșniciei, se află un cuplu, un bărbat și o femeie, croindu-și drum prin puhoiul de oameni, aliniindu-i, organizându-i, consolându-i.

— Mamă! Tată! strig din mers.

Capetele li se întorc să se uite la mine și emoția îmi sparge pieptul.

Sunt ei, cu adevărat.

— Whit? icnește mama, cu glasul jumătate speranță, jumătate durere.

Ajung lângă ea și o legăn într-o energică îmbrățișare.

— Mamă, credeam că n-o să te mai...

Glasul mi se frânge. Trebuie să tac, altfel mă pierd cu firea.

E nespus de slabă. Costelivă. Brațele ei mă cuprind și de-abia o simt. Parcă m-ar îmbrățișa o fantomă.

Dar, totuși, *pot* s-o simt. Are *substanță*, chiar dacă numai puțină, iar scânteia din ochii ei e atât de vie când se uită la mine!

Îmi înăbuș un suspin și tremur din tot corpul când o strâng pe mama în brațe, cu toată puterea pe care o am.

Nu sunt sigur de cât timp stăm îmbrățișați, când văd în spatele ei un bărbat pe care îl recunosc cu greu. A îmbătrânit cu o sută de ani și pare mic, fragil.

— Tată? șoptesc, nevenindu-mi să cred.

Mă desprind din brațele mamei și alerg în calea bărbatului care a fost mereu stânca mea, terenul ferm de sub picioare. Bărbatul pe care credeam că l-am pierdut pentru totdeauna.

Mă strânge într-o îmbrățișare sălbatică și brațele lui sunt mai puternice ca oricând. Puternice și *solide*.

Îmi simt amândoi părinții.

Ceea ce înseamnă că... *Sunt morți sau vii?* Mi-e imposibil să formulez această întrebare, așa că aleg varianta de rezervă. Mă retrag de lângă tata și mă uit la mama, dornic să știu:

— Ce e râul ăsta? Și ce faceți voi aici?

Vocea mamei e blândă, mângâietoare, ca atunci când încerca să mă ajute la o problemă grea de matematică, pe când eram copil.

— Știi ce e, Whit. E râul către malul celălalt.

— Și ce e pe malul celălalt? întreb cu încăpățânare.

— Aflăm cu toții, când ne vine vremea, răspunde tata. Whit, *acesta* e momentul cel mai important din viața ta și a lui Wisty. Lumea e într-un zbucium teribil și blocajul de la râu e doar un simptom. Nu ne-am închipuit niciodată că se va întâmpla așa, atât de repede.

— Ce se întâmplă, exact? cer să aflu.

Oricât aș fi de ușurat să-mi văd părinții, mă pomenesc totodată furios pe ei. Ar fi *trebuit* să ne pregătească mai bine. Și continuă să-mi servească aceste jumătăți de adevăr.

Mama mă ține de mână, ca și cum n-ar mai vrea să-mi dea drumul.

— Cel Care Este Unicul a ridicat podul peste Râul Veșniciei și haosul s-a dezlănțuit. Cursul firesc al vieții, al destinului, al Profețiilor, a fost întrerupt în mod periculos.

— Foarte curând vom afla dacă Profețiile se vor împlini sau nu, intervine tata. Dar Wisty e implicată la fel de mult ca tine. Tata își așază mâinile pe umerii mei și glasul lui e rugător: Whit, unde-i sora ta?

— N-am nici cea mai *vagă* idee, răspund exasperat. De ce n-o întrebi pe prietena ta, doamna Highsmith? Ea a spus că Wisty trebuie să se ocupe de Unicul. Ea e cea care ne-a trimis pe fiecare pe drumul nostru. Dar acum totul pare curată nebunie. N-ar fi trebuit să am încredere în bătrâna aia. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-a putut întâmpla cu Wisty.

Simt un junghi de durere după ce rostesc vorbele și le regret imediat, când văd chipurile părinților mei. Am încercat să mă concentrez doar la ce aveam eu în față. Adevărul e că sunt înnebunit de îngrijorare pentru surioara mea.

— Mamă, tată, eu...

Așez o mână pe încheietura mamei.

— E aici, intervine Celia. O simt cumva. De parcă lumina ei, focul ei schimbă energia acestui loc. E pe Tărâmul Umbrelor, sunt sigură.

Tata îi zâmbește Celiei, dar fruntea mamei se încrețește.

— Totuși, timpul se scurge, spune ea.

— Știu. Nu sunt sigură că va reuși să ajungă aici la timp, răspunde Celia, cu un aer speriat.

— Este exact ceea ce a vrut Unicul, spune tata furios, înțelegând consecințele. Dacă ajunge la Wisty pe Tărâmul Umbrelor și dacă o găsește singură... ar putea fi sfârșitul... sfârșitului.

— Cum adică, *sfârșitul sfârșitului?* întreb.

Părinții mei schimbă priviri cu Celia. Oare ce știu numai ei trei?

— Ce se poate întâmpla? insist, dar niciunul nu mă privește în ochi.

M-am săturat de privirile cu subînțeles, dedicate doar morților atotștiutori. M-am săturat de secrete. Știu că sora mea are un rol important în toate astea și că pericolul în care se află e absurd de mare, iar asta e tot ce mă interesează. Dacă e aici, am s-o găsesc.

Mă întorc pe călcâie și plec în viteză.

— Whit! strigă tata după mine.

— Mă duc s-o găsesc! strig peste umăr. Am căutat-o pe Wisty toată viața și n-o să mă opresc acum.

Capitolul 73

Wisty

BYRON ȘI CU MINE GONIM prin labirintul Tărâmului Umbrelor, încercând cu disperare să ajungem la Whit și la părinții mei înainte de așa-numitul sfârșit al sfârșitului.

Am pătruns mai adânc ca niciodată pe Tărâmul Umbrelor și cerul care se luminează nu e o consolare, căci norii sunt sângerii și pădurea pare carnivoră. Copacii, care par să fie din... oase? ... se clatină spre noi, șoptind lucruri pe care nu le pot desluși. Mă opresc o clipă, ciulind urechile.

— Ce-i? întreabă Byron, dar scutur din cap.

Nu-mi pot explica de ce, dar aud glasul muzical al Celiei răsunând pe drumul pustiu și simt prezența fratelui meu, de parcă ar fi trecut pe-aici nu de mult.

— Nimic, cred că suntem pe drumul cel bun.

În clipa următoare, un os pocnește în preajma noastră și sar în sus ca arsă. Byron scâncește, ceea ce nu prea face să detensioneze atmosfera.

Un râs gros, înfundat erupe pe seama noastră. Mă răsucesc dintr-o mișcare și îl văd pe Pearce, calm și ostentativ, cu capu-i blond sprijinit de un copac, privindu-și fascinat prada.

Tot trupul mi se încordează. Sărutul pe care mi l-a dat Pearce cu forța îmi revine în minte, deși încerc să-l alung. Doar văzându-l, sunt cuprinsă de rușine și clocotitoare furie deopotrivă.

— S-ar putea să fi fost într-adevăr pe drumul cel bun, domnișoară Allgood. Păcat că acum n-o să mai reușești să ajungi la familia ta, spune el, aproape scuzându-se.

Mă întorc spre Byron.

— Pearce e o *Curbă?* șoptesc cu asprime, împungându-l între coaste.

Byron se strâmbă și își masează tâmplele.

— Probabil că ar fi trebuit să-ți spun, dar nu eram sigur. Am bănuit că ar putea fi, pentru că e mai tânăr decât cei mai mulți dintre soldații N.O. și extrem de receptiv.

Pearce zâmbește cu satisfacție.

— Mă nedreptățești, Swain. Nu sunt doar o Curbă, ci un fost ofițer T.E.P.N.O., nici mai mult, nici mai puțin. Nu că ar mai avea vreo importanță, acum că Unicul a spart ultima frontieră.

Sunt uluită.

— Unicul e pe Tărâmul Umbrelor? întreb cu glas șoptit.

Sfârșitul. Asta voia să însemne zvonul, îmi spun.

— Cum...?

— O, presupun că l-ai ajutat tu, cu micul tău val de putere, la palat.

Pearce aruncă un os spre un copac, până pe partea cealaltă a drumului, cu o forță surprinzătoare, și osul se rupe perfect în două. Bănuiesc că n-a uitat nici valul de putere pe care i l-am dat *lui*.

Rânjește și dinții lui scânteietor de albi arată absolut fioroși.

— Dar, oricum, sunt sigur că Unicul a ajuns deja la restul familiei Allgood. Pearce își lasă capul într-o parte: Îți amintești cum ți-ai privit dragii părinți dispărând în fum, nu-i așa, Wisty?

Durerea mă izbește ca un șoc electric și mâinile mi se strâng în pumni.

— Bineînțeles că-mi amintesc, spun, printre dinți.

Pearce privește în zare, gesticulând spre o scenă imaginară.

— Ei, închipuie-ți, dacă vrei, cum părinții tăi neajutorați și gluma proastă de frate-tău se evaporă de pe Tărâmul Umbrelor în adâncurile iadului, de data asta de-adevăratelea. Își privește încheietura mâinii, ca și cum s-ar uita la ceas: Asta ar trebui să se întâmple... cam acum.

Atunci mă năpustesc la el.

Byron intră în panică și încearcă să mă împiedice, dar eu fac efectiv spume la gură.

— Wisty, nu! Mă apucă de brațe: Nu-l face și mai puternic! Lasă-mă pe mine să lupt!

Arunc o privire spre băiatul ăsta sfrijit, atât de încrezător, atât de nesăbuit, un prieten atât de bun.

— Nu, B. Luptăm împreună, îi spun.

— O, asta ar trebui să fie grozav, râde Pearce. Prințesa și broasca, unindu-și forțele. Bine, atunci. Să începem.

Pearce înaintează spre copac, parcă plutind, fără gravitație, apoi se repede la noi, ca o pisică. Mă aplec, dar poruncește vântului să mă ridice și mă lovește peste față cu dosul palmei. Mă doare, dar știu că e doar o mică parte din ceea ce e capabil să facă.

Se joacă cu noi.

Încerc să-mi concentrez puterea, dar apoi el... pur și simplu dispare.

Aerul pulsează în spatele nostru și mă feresc din calea lui Pearce când se materializează, dar deja i-a pus piedică lui Byron, doborându-l la pământ.

— Aș putea să vă omor pe loc, desigur, dar sunteți atât de *amuzanți*, prieteni.

Râde, privindu-l pe Byron cum se chinuie să se ridice.

Înhață mâna lui Byron și îmi transfer toată puterea prin palmele noastre, un ghem de energie dezlănțuită care ne circulă prin vârfurile degetelor și îl pârjolește pe Pearce.

— *Nici acum* nu pricepi cum merge treaba, nu-i așa? Pearce planează deasupra noastră, netulburat. Spune-mi cum e posibil ca Profeția să se învârtă în jurul unei persoane atât de imbecile? L-ai făcut pe Unicul mai puternic, m-ai făcut *pe mine* mai puternic. De fiecare dată când îți folosești „Darul" — face semnele ghilimelelor în aer — asupra noastră, noi ne mai încărcăm puțin și puterea ta slăbește. Nu. Poți. Câștiga.

Furia mea alimentează o nouă uluitoare explozie de energie prin Byron și prin mine, iar Pearce tresare. Lumina erupe în jurul nostru și simt curentul electric supranatural de puternic galopând, furnicând, fumegând.

Dar, deși poate că sunt de zece ori mai puternică decât am fost vreodată, deși îl atacăm pe Pearce cu un curent mult mai intens decât cel care era cât pe ce să-l ucidă în palat, e... teafăr.

E mai puternic decât noi. Încă.

Îmi dau seama de asta tocmai când Pearce aruncă înapoi în direcția noastră unul dintre valurile mele de curent. Șocul trece prin noi și Byron zboară în spate, smuls din strânsoarea mea. Zace la câțiva metri, cu trupul răsucit într-o poziție înfricoșătoare. Neclintit.

Cu conexiunea pierdută, sunt mai neputincioasă ca oricând și nu mai pot lupta cu monstrul ăsta. Încerc să fug, dar mă apucă de păr cu o mână, trăgându-mă în spate și doborându-mă de pe picioare.

Pearce începe să-mi strângă capul în gheare și mă crispez, făcându-mi curaj să înfrunt sfârșitul.

Capitolul 74

Whit

AM SOSIT LA ȚANC. O văd pe Wisty în strânsoarea mortală a lui Pearce și alarma îmi răsună în cap. Văd roșu în fața ochilor.

Ies în goană din pădure și mă năpustesc asupra lui Pearce, cu forța a o mie de devoratori de suflete turbați, doborându-l la pământ. E nemaipomenit de puternic, dar în momentul ăsta nu se poate pune cu nevoia mea absolută de a-mi salva sora.

E la pământ, dar probabil nu pentru multă vreme.

Fug la Wisty, care e chircită pe jos. Simt o ușurare imensă când îmi dau seama că sora mea trăiește. Tușește și se îneacă și are o zgârietură urâtă pe obraz, dar trăiește.

— Hei. Wisty se uită la mine, cu durerea întipărită pe chip: Mă întrebam când o să apari. Nu că n-aș fi avut... — se prăbușește, cuprinsă de un atac de tuse — ... situația sub control.

— Șșt, îi spun. Ușurel.

Dar în timp ce îi masez spatele, mă cuprinde o furie istovitoare. Îmi rotesc privirea și văd trupul palid, însângerat al lui Byron Swain încolăcit fără vlagă pe după o buturugă.

Simt cum sângele mi se scurge din obraji. Nimeni nu merită să iasă din joc așa.

— Nu te mișca, mârâi cu glas de oțel când Pearce încearcă să se ridice. Te omor acolo unde ești.

Pearce zâmbește, jovial ca întotdeauna în spatele ochilor săi reci.

— Hai să clarificăm lucrurile. *Tu* îmi spui *mie* să nu mă mișc? Nu cred că pricepi cine are situația în mână, micule vrăjitor, zice și ochii lui mă săgetează amenințători: Sau cine e cel care va muri.

Mă ridic și mă îndepărtez de Wisty, în vârful picioarelor, pregătit.

— Uiți că nu trebuie să ne temem de tine, Pearce. N-ai cum să ne omori. Unicul ne vrea vii, altfel nu ne poate lua puterea magică. Tu ești cel vulnerabil aici.

Încerc să nu mă uit la trupul schilodit al lui Byron, care zace undeva într-o parte.

Pearce râde.

— Ah, Whit. Naivul, sensibilul, idiotul Whitford Allgood. S-ar putea să te amuze să afli că, de fapt, am descoperit cum să-ți absorb puterea. Singurul lucru de care e nevoie este... moartea ta. Dacă te omor, devin și mai puternic. Apoi, singurul lucru care-mi mai rămâne de făcut — și chiar mă

întristează c-o să ratezi asta — va fi s-o aduc pe sora ta iubită la Unicul, ca să facă onorurile măcelului.

Expresia i se schimbă și îmi dau seama că are propriile planuri, în spatele măștii sale de loialitate.

— Asta dacă am chef, adaugă. Nu prea mai am nevoie de ajutorul lui, sincer să fiu.

Capitolul 75

Whit

MÂINILE ÎMI SUNT STRÂNSE în pumni, dar sudoarea continuă să mi se adune în palme, în timp ce ne dăm târcoale.

Când păşesc peste trupul nemişcat al lui Byron — rămas cu un braţ deasupra capului, într-un gest de apărare, şi celălalt întins către sora mea — simt atâta ură faţă de Pearce, încât sunt surprins că nu arunc şi eu flăcări.

O să plătească.

Sunt furios, dar nu sunt prost. La început, încerc să mă ţin departe de el, aplecându-mă şi mişcându-mă încet prin strania lumină roşiatică, aşteptându-i prima mişcare. E nefiresc de tăcut, ceea ce mă exasperează şi mai mult.

Având în vedere ultima noastră ciocnire, mă aşteptam ca Pearce să se teamă de mine, sau cel puţin să-mi arate ceva respect. În schimb, emană siguranţă, cu acel mic zâmbet ironic al său. Rămâne în ofensivă şi paşii lui mari mă împing tot mai departe în pădure, unde cantitatea de magie e din ce în ce mai apăsătoare.

Sunt amețit încă înainte să înceapă lupta.

Curând, cărarea se îngustează și brațele copacilor de oase se întind spre noi ca niște demoni flămânzi. M-a înghesuit într-un colț. L-am mai învins cândva pe Pearce, dar, sincer să fiu, n-aș mai suporta să-l știu aproape de craniul meu. Dacă închid ochii, aproape că simt acea durere incandescentă pârjolindu-mi tâmplele.

Mă uit la acest puști, cu privirea lui de sociopat, și mâinile mi se răcesc, pulsul îmi bubuie în urechi. Mă confrunt cu cel mai vechi dușman al meu: Frica.

Apoi îmi amintesc de sora mea rănită și de prietenul meu mort, zăcând pe jos printre gândaci și oase, și mă năpustesc asupra acestui șarpe, cu inima plină de dorința de răzbunare.

Îi sunt superior doar ca forță fizică și ca statură, dar se mișcă repede și atletic, evitând fără efort aproape fiecare lovitură de pumn pe care o lansez. Pesemne a pus la inimă ultima mea provocare la lupta corp la corp, pentru că acum plătesc cu vârf și îndesat pentru asta. E limpede că are la activ o bogată experiență militară, căci curând sunt lac de sudoare și răsuflu greu.

Magia acestui loc mă slăbește, loviturile mele sunt stângace. Cât de prost am fost să nu-mi amintesc cum m-a afectat pădurea asta data trecută!

Pearce mă lovește în coaste și mă împleticesc, ieșind de pe cărare și lovindu-mă de un copac, față în față cu un craniu în descompunere, care rânjește și își pocnește fălcile.

Când mă întorc, îngrozit, Pearce vine deja din nou spre mine, cu pas voios, aproape jucăuș, și în sfârșit încep să-mi dau seama că sorții nu sunt de partea mea.

Acum pare de o mie de ori mai puternic decât înainte. Chiar dacă e un nemernic arogant, cu iluzii de mărire, când spune că nu mai are nevoie de ajutorul Unicului, îl cred.

Ceea ce înseamnă că sunt puțin cam slab pe lângă el.

Am noroc și reușesc să-i aplic un croșeu zdrobitor în maxilar, care ar fi trebuit să-l doboare, dar rămâne în picioare.

Pearce preia avantajul, cu o lovitură în stomacul meu, rapidă și sălbatică. Mă îndoi, cu un geamăt șocat, și când apuc să trag o gură de aer acriu, mă răsucește și mă imobilizează cu brațul pe după gât.

Nu mai pot gândi decât: *Ești un sportiv de elită, Whit. Cum de s-a întâmplat una ca asta?*

O să mor astăzi aici.

Și apoi o s-o omoare pe surioara mea înainte să apuce să-i revadă pe părinții noștri.

Dau din mâini și din picioare, îl împung cu coatele, cu fața umflată de efort, dar nu reușesc nici măcar să scap din strânsoarea lui.

— Haide, haide, stai *liniștit,* Whitford. O să te doară doar o clipă. Râde, cu un râs crud. Bine, nu e chiar adevărat.

Sunt aproape inconștient și la început bănuiesc c-o să-mi topească fața, dar se pare că altul e planul lui.

Mă apucă brusc de picioare, *comprimându-mi-le* până la stomac — nu, *în* stomac. Îmi simt organele strivite.

Imaginați-vă că sunteți eviscerați cu ajutorul unor părți din trupul vostru, într-o agonie ce vibrează din ambele părți, și s-ar putea să fiți pe-aproape de ceea ce simt eu în clipa asta.

Se pare că Pearce a exersat un nou truc mortal.

Ce informație îi pot da ca să-l fac să înceteze? îmi urlă mintea. Dar, desigur, n-am ce să-i spun și oricum nu s-ar opri.

Și e din ce în ce mai rău.

Nu-mi dau seama ce se întâmplă, dar în fiecare celulă a trupului meu simt cea mai chinuitoare durere, de parcă Pearce mi-ar vârî membrele și trunchiul în interiorul craniului, făcând din mine o *minge de fotbal* umană. Îi văd mâinile, dar asta-i tot. Nu mai pot gândi. Nu pot decât să privesc cu groază cum Pearce îndreaptă un deget către sălbăticia îndepărtată a Tărâmului Umbrelor.

— Prinde pasa! îi strigă lui Wisty, pe care n-o pot vedea, dar îi aud rugămințile jalnice, hohotele de plâns inutile. Nu? Nu contează. Sunt sigur că unul dintre copacii oaselor o să-l prindă.

Și apoi trupul meu comprimat îi cade din mâini, doar pentru a intra în contact cu cizma lui cu bombeu de fier, într-un șut cumplit care mă azvârle în aer.

Abia îmi stăpânesc un urlet. Îmi concentrez puterea ca să absorb lovitura, ca să întorc vraja, ca să... evit în orice mod inevitabilul.

Lumea se întoarce pe dos și înapoi și mă învârt prin aer, apropiindu-mă tot mai mult de acele trunchiuri-mamut, cu o viteză uluitoare, o mașină în coliziune frontală. *O, nu.*

Nu, nu, nu.

Craniul mi se izbește într-un copac al oaselor, cu forța unui tren de marfă, dar nu mă zdrobesc. Nu mor.

Ricoșez.

Când zbor prin aer, trupul îmi iese cu forța din craniul-minge, fără oase rupte ori mutilări.

Trăiesc, dar n-am mai fost în viața mea atât de scos din sărite.

Mă năpustesc, furia întunecându-mi chipul și vederea. N-am timp decât să văd privirea uluită de pe moaca stupidă a lui Pearce, înainte să mă izbesc în pieptul lui, zbătându-mă prin aer cu o sută treizeci de kilometri la oră.

Pot spune cu siguranță că l-am pus la pământ.

Capitolul 76

Wisty

— AR FI TREBUIT SĂ VERIFICĂM, îi mormăi fratelui meu. Ar fi trebuit să ne asigurăm că am terminat treaba.

Whit și cu mine îl cărăm pe Byron Swain, inconștient, rănit — dar categoric *nu* mort — pe drumul anevoios și, la fiecare pas, am impresia că-l aud pe Pearce pe urmele noastre.

— Las-o baltă, Wist. Ți-am spus. S-a sfârșit cu el. Hai să ne concentrăm să-l ducem pe Byron la râu. Aproape am ajuns, oricum.

— Serios?

Fratele meu încuviințează din cap, trăgându-l în sus pe Byron. Capul îmi vâjâie. Singurul lucru pe care îl văd în față e panta abruptă pe care urcăm și umbrele ce se încolăcesc în iarba uscată. În spatele nostru se înalță prezența întunecată a pădurii de oase.

Dar ce e dincolo de deal?

Grăbesc pasul, luptându-mă cu povara lui Byron să urc mai sus, mai repede. Sunt amețită. N-am crezut că vom reuși să ajungem aici, că-mi voi revedea părinții. Știu că Whit i-a văzut deja, dar alung acest gând. Dacă mă las să cred în această posibilitate și se dovedește a fi un miraj, ca de fiecare dată când i-am văzut, cred că voi fi distrusă.

Îmi mușc buza. *Nu, Wisty. Nu e real. Nu încă.*

Dar descopăr că-mi țin răsuflarea și, când ajungem pe coama dealului și valea se desfășoară la picioarele noastre, speranța îmi înflorește în suflet. Văd apa șerpuind dedesubt, o linie groasă, gri, despărțind lumea de aici și totul de dincolo.

Și acolo, lângă râu, ca în fiecare vis pe care l-am avut de luni în șir, sunt părinții mei. În jurul lor sunt mase de oameni, mulțimi peste mulțimi, bântuind fără să aibă unde să meargă, opriți de un pod basculant ridicat care-i împiedică să treacă râul, învârtindu-se în anticamera morții. Dar n-am cum să-i confund pe părinții mei. Stau mână-n mână, într-o parte, cu capetele ridicate spre vârful colinei. Așteptând. Așteptându-mă pe mine.

Aerul de aici e atât de încărcat de magie, încât abia pot respira, dar îi las în urmă pe Byron și Whit și alerg spre părinții mei cu toată viteza, împiedicându-mă. Inima îmi gonește atât de repede, încât îmi strânge pieptul.

Nu e real, nu e real, nu e real, îmi șoptesc, pentru orice eventualitate.

Dar năvălesc în brațele firavului meu tată, ca să ne prăbușim amândoi la pământ, și *este* real. Toate astea chiar se întâmplă.

— Hei, Petardă! spune tata, cu ochii strălucind, și mă pierd cu firea.

Mă întind amețită după mâna pergamentoasă a mamei mele și încerc să-i spun ceva — *Te iubesc, mi-a fost dor de tine,* orice — dar lacrimile îmi îneacă vorbele și respir precipitat.

— Șșș, șșș, draga mea, șoptește mama, luându-mi fața în mâini și ștergându-mi lacrimile cu degetele mari.

Dar începe și ea să plângă, în timp ce-mi netezește părul încâlcit și mă privește, ducând o mână la gură. Pentru prima oară, de multă vreme, sunt conștientă de vânătăile de pe fața mea palidă, de rănile care încă nu s-au vindecat și de starea dezgustătoare a hainelor mele.

Mă ia în brațe, legănându-mă.

— Puiul meu, ce-ai pățit?

Glasul îi tremură.

— Nu-i nimic, mamă. Nu-i nimic, spun.

Dar nu sunt prea convingătoare, de vreme ce sunt tot cu ochii în lacrimi. Și încă năucită. Mă smulg din brațele mamei.

— De ce ne-ați spus să nu venim după voi?

Mă uit la ambii mei părinți. Nu-mi răspund, dar acum că am întrebat și acum că sunt aici, nu mai contează. Îmi îngrop fața în brațele tatei și o apuc pe mama de mijloc. N-o să-i mai las niciodată să plece.

— Mă primiți și pe mine să mă bucur cu voi? întreabă Whit, uitându-se la ochii noștri umflați și la fețele noastre triste.

Râd abia auzit, dar întind o mână după fratele meu. Îmi strânge palma și intră în cerc, plecându-și capul ca să-și ascundă emoția. Lacrimile șiroiesc neoprite pe obrajii supți ai tatei.

Stăm așa, noi patru, legănându-ne îmbrățișați, până când o simt pe mama tremurând și observ că mi se face pielea de găină pe brațe. Un vânt rece se stârnește cu repeziciune.

— O, nu, geme din apropiere o voce cunoscută.

Celia! Mă bucur întotdeauna nespus s-o văd și dau s-o îmbrățișez, dar expresia de pe chipul ei mă oprește.

— Ce...? încep să întreb, dar apoi înțeleg.

În timp ce temperatura scade vertiginos, dinții încep să-mi clănțăne și simt un frig înfiorător punând stăpânire pe mine — un frig mai puternic decât am simțit vreodată pe Tărâmul Umbrelor...

E Unicul.

Capitolul 77

Wisty

VÂNTUL ÎMI RĂVĂȘEȘTE PĂRUL roșu peste față, iar el străbate calm valea, cu ochii limpezi și o expresie hotărâtă. Pare să alunece spre noi. Aerul se ondulează în jurul lui, deformându-se ca sub un suflu dogoritor, și până și cerul roșu se întunecă în fața prezenței sale respingătoare.

În ciuda vântului, râul *se oprește*, cu apa neclintită ca gheața.

Totul e *pe dos*.

Când Cel Care Este Unicul trece, miile de spirite amuțesc, făcând un pas înapoi, cu ochii plecați de respect ori de teamă. Nu mai e nicio diferență.

Înaintează prin mulțime cu o încetineală voită, fără să-și desprindă privirea de pe fața mea.

Mă strâng lângă ai mei, apucând brațul delicat al mamei. Tata se așază în fața mea, cu maxilarul încleștat, iar fratele meu mă strânge de umăr.

Celia stă hotărâtă lângă el, cu Semi-lumina ei pâlpâind. Suntem uniți, sau cel puțin așa arătăm. Dar Unicul vine neabătut. Și știm cu toții că vine după *mine.*

— Așadar, ne întâlnim din nou. Toată familia Allgood, spune Unicul, cordial, oprindu-se în fața noastră, pe pietrișul umed. E singur. Ați găsit Râul Veșniciei, continuă el. Foarte bine. Nici eu n-aș fi putut planifica mai bine lucrurile.

Nimeni nu spune nimic în prima clipă, iar aerul e atât de greu, încât am impresia că mă sufoc. Lângă mine, părinții mei par mici în umbra lui înaltă. Nu pot să-l las să le facă iarăși rău, știind că pe mine mă vrea.

— Poate că n-ai planificat tu asta. Poate că am făcut-o *noi,* răspund, ieșind din spatele tatălui meu.

Am senzația că stomacul mi-e plin de bolovani.

Pumnii lui Whit sunt strânși, gata să ne apere.

— Ce vrei? se răstește el la Unicul, iar eu scutur din cap.

Whit, nu! Acum n-avem de-a face doar cu Pearce.

Unicul clatină din cap, ca și cum ar fi dezamăgit.

— Știi ce vreau. O vreau pe fata cu părul roșu ca flacăra. Vreau focul ei, vreau energia ei, vreau *Darul* ei.

— Niciodată. Îmi scutur capul vehement, simțind cum mă aprind deja de furie. Va trebui mai întâi să mă omori.

Îmi dau seama că posibilitatea e foarte reală în situația de față.

— Nu cred că m-ai auzit bine, copilă. A sosit clipa. Cu cele patru elemente în puterea mea — pământul, vântul, apa și, în sfârșit, focul — voi fi etern, voi fi un *dumnezeu.*

Nu pot să nu-mi amintesc ce ne-a spus doamna Highsmith în apartamentul ei: misiunea noastră este să-l împiedicăm pe Unicul să se joace vreodată de-a Dumnezeu. Apoi mă

gândesc la glasul mic al lui Pearl. Poate că avea dreptate: poate că Unicul a ajuns deja acolo.

— Iar după ce îndeplinesc această ultimă cerință — ochii Unicului scânteiază — călătoria mea va lua sfârșit. Am fost răbdător, Wisteria, dar cred că am așteptat destul.

Înghit. *Chiar* a sosit timpul, dar asta nu înseamnă că trebuie să cedez fără luptă... nu?

— Dar și călătoria familiei Allgood e pe cale să se sfârșească! strigă tata din senin.

Mă holbez la el, surprinsă. Vrea să spună că *se va sfârși prin moartea noastră*?

Unicul gândește același lucru.

— Mă bucur că suntem de acord în această privință, Allgood, zice el ironic. Acesta e, într-adevăr, sfârșitul. Hai să isprăvim odată, bine? Wisteria?

Ridică o sprânceană și o durere mocnită începe să-mi zvâcnească lângă tâmpla stângă, în timp ce vântul geme. Unicul e cel care-mi provoacă durerea, sunt sigură de asta. Tremur, incapabilă să-i răspund. N-am absolut niciun plan.

Atunci mama face un pas înainte, cu chipul înverșunat, sfidător:

— Copiii noștri — ne cuprinde cu brațele pe după talie, trăgându-ne mai aproape — au trecut deja prin cele Cinci Tărâmuri. Îți dai seama ce înseamnă asta?

Eu, una, sigur nu, dar toți ceilalți par să înțeleagă. O hoardă de suflete moarte, care s-au retras speriate pe malul râului, murmură stârnite de această posibilitate și șoaptele lor vibrează în aer ca aripile unor fluturi de noapte. Mii de ochi se înalță spre Unicul, așteptând, așteptând.

Firește, Unicul doar zâmbește cu indulgență, amuzat.

— Haide, zău, Eliza, mă așteptam la mai mult de la tine. Doar nu crezi acea povestioară?

Vântul vuiește mai tare, o mărturie a puterii lui.

Obrajii mamei se înroșesc în fața acestei insulte. E la o palmă doar de Unicul și, cu toate că statura acestuia îi domină trupul mărunt, împuținat de foame, expresia de pe chipul ei ar putea sfărâma munții.

— *Profețiile* — care, după cum îți amintești, au prezis corect Darurile lor — s-au împlinit, subliniază ea, pe un ton caustic. Copiii au cunoscut deja cele Cinci Tărâmuri ale existenței umane: adevărata dragoste, adevărata suferință, adevărata teamă, adevărata compasiune și, acum, adevăratul curaj. Domnia lor e aproape.

Stai așa... *ce?* Mă holbez la Whit. Fața lui e o mască de piatră, dar ochii par șovăitori o clipă. Cinci Tărâmuri? Domnie? Am impresia că e prima oară când auzim asta. Nu e suficient de imposibil doar să-l detronăm pe Unicul și să restabilim ordinea firească a lucrurilor? Așadar, am luat parte la un fel de vânătoare profetică, sfârșind prin a avea o responsabilitate copleșitoare, iar acum nimeni nu se sinchisește să ne informeze care e adevăratul scop?

Acum capul îmi bubuie, căci Unicul îmi absoarbe puterea, iar ochii lui se îndreaptă brusc spre fața mea când tresar. Expresa lui senină mă face iarăși să mă îndoiesc de tot și de toate. E atât de *convins* că va câștiga, că vom muri cu toții. Cum pot părinții mei să fie atât de încrezători în fața manipulării lui?

— A, da, Profețiile, cugetă Unicul. Dar, după cum ați subliniat voi, Benjamin și Eliza, ei sunt doar niște copii.

Nepregătiți de părinții lor să facă prea multe în lume. Și, cu siguranță, nepregătiți să conducă pe cineva, ori măcar să controleze nemaipomenitele Daruri ce le-au fost date. Cum vă simțiți știind că ați dat greș?

Whit și cu mine pășim în față și începem să protestăm — spre încântarea Unicului —, dar mama ne alungă cu un gest al mâinii și răspunde neintimidată:

— Dacă le-am fi dezvăluit dinainte lui Whit și Wisty care sunt rolurile lor, n-ar fi putut niciodată să-și deschidă inimile cu adevărat la întreg spectrul experienței umane. S-ar fi simțit întotdeauna *altfel*. Trebuiau să vină aici, trebuiau să ne caute înfruntând orice obstacol — înfruntând moartea însăși — pentru a cunoaște ultimul nivel al experienței umane: curajul.

Acum înțeleg. De aceea ne-au spus părinții noștri să nu venim aici: trebuia să luăm singuri decizia, în ciuda oricăror riscuri, să fim cu adevărat curajoși. Am fost atât de supărați pe ei că nu ne-au spus. Dar aveau dreptate.

— Au dobândit ceva ce tu nu vei avea niciodată, punctează tata.

Înțeleg că toate astea ne cam depășesc, dar mi-aș dori să nu mai vorbească despre Whit și despre mine de parcă n-am fi de față. Dar tata continuă să lovească în Unicul:

— Te-ai sabotat singur, ai ucis fiecare strop de compasiune pe care l-ai fi putut avea, așa că n-o să poți cunoaște niciodată dragostea adevărată.

— Cel care deține controlul asupra tuturor elementelor e stăpânitorul suprem, răspunde Unicul, dând din mână în semn de dispreț, iar vântul geme.

Mi se pare că aerul îmi năvălește prin craniu și capul mă doare și mai tare.

— Știm cu toții cum se va termina și încep să-mi pierd răbdarea, continuă Unicul, apropiindu-se de mine. Wisteria, dă-mi Darul: *acum*!

De parcă aș ști cum să-i înmânez așa-numitul Dar! Whit și cu mine suntem niște bieți pioni care nu înțeleg regulile jocului. Nici măcar nu știm ce joc jucăm.

— Bine! țip, cuprinsă de exasperare.

Din vârfurile degetelor îmi saltă flăcări care se întind spre costumul impecabil al Unicului. Se sting imediat, dar Unicul pare pentru prima dată cu adevărat furios și fac instinctiv un pas înapoi.

— Ai uitat ce te-a învățat Byron, fată dragă? Ai făcut o gravă greșeală mai devreme. Poate că m-ai paralizat o clipă, dar magia ta nu face decât să-mi dea putere.

Încerc să nu tresar când Unicul mă fixează cu ochii lui hipnotici. Zâmbește ca un bunic pe cale să dea un sfat înțelept. Zâmbetul acela ar face un copilaș să plângă.

Nori de furtună trec în goană în preajma noastră, dar ploaia nu vine. Nu încă. Mulțimile înspăimântate se apropie și momentul e încărcat de așteptare.

Unicul înaintează spre mine.

— Ești un *nimic*, îmi zbiară direct în față și o migrenă puternică, nestăvilită, orbitoare îmi izbucnește în spatele ochilor.

Ca un fulger, îmi spun și, în sfârșit, încep să înțeleg ce înseamnă toate astea.

Capitolul 78

Wisty

UNICUL RIDICĂ BRAȚELE și elementele răspund pe loc chemării sale...

Pământul se cutremură și se despică, doborându-mi părinții de pe picioare, în timp ce aleargă de lângă buza ce se lărgește. Particule de praf dansează în aer, pământul se năruie și straturile de nori roșii se întunecă și se înmulțesc când vântul se dezlănțuie, agitând și înspumând apele râului, altădată liniștite. Panta care coboară dinspre pădurea oaselor pare să se umfle sub ochii noștri, tușind și gemând, cu lava bolborosind pe suprafața ei.

E un adevărat iad. Toți aleargă înnebuniți din calea apelor și a pietrelor care cad. Tata mă trage lângă el, iar Whit și Celia ne duc în partea mai înaltă a malului. Masele se îngrămădesc și țipă împotriva asaltului. Majoritatea celor de aici sunt morți deja, dar pasămite moartea nu ucide frica.

Se pare că singura persoană care nu se teme este mama mea. E slabă, vlăguită, pe jumătate moartă, dar încă e o forță de luat în seamă, în timp ce se apropie din nou de Unicul și ochii i se îngustează.

— Spui că aperi ordinea, că aperi ceea ce e drept, dar ai întrerupt ordinea firească a lucrurilor, ritmul și cursul a tot ce ne face oameni, în viață și în moarte. Mama este o oratoare înnăscută și glasul ei răsună peste întreaga asistență: Chiar și aici, lângă acest râu sacru, nimeni nu poate trece dincolo din cauza ta. Mama ridică glasul, un glas plin de convingere și curaj. *Tu* ești un nimic! îi strigă Celui Care Este Unicul, stăpân al întregii Lumi de Sus și acum, după cum se pare, și al Lumii de Jos. Chiar dacă vom muri mâine-dimineață, n-am fost niciodată mai mândră de ea.

— Cum îndrăznești? întreabă Unicul cu glas scăzut, implacabil.

Abia îl aud peste vântul care se stârnește. Mama nici nu clipește. Stă dreaptă și mândră, pe lângă celelalte suflete pâlpâitoare, pe acest țărm de pietriș.

— Cândva ai avut și tu potențial, Eliza. Și acum, uită-te la tine: un sac de oase. Nu te-am omorât deja o dată?

Mama se întinde după brațul tatei, dar nu ajunge până la el. E smulsă brusc, violent, de pe pământ, parcă de o mână nevăzută, și aruncată sus în aer, printre norii amenințători. Se zbate, cu fața o grimasă și trupul izbindu-i-se de un zid invizibil. În timp ce mama se zvârcolește în agonie deasupra capetelor noastre, niciun suflet nu e capabil să-și întoarcă fața de la înfiorătoarea scenă.

Este tocmai ceea ce vrea Unicul. Să ne înfrângă.

— O să-i rupă gâtul! strigă tata.

Intru în panică și simt că-mi pierd cumpătul când Unicul o azvârle pe mama de colo-colo pe cer, ca pe o stea căzătoare. Am spus că n-o s-o mai pierd niciodată...

Gândește, Wisty. Folosește-ți puterea, Darul. Mintea îmi gonește. Foc... o stea căzătoare...

Asta e! Îl apuc pe Whit de mână și absorb tot ce pot din magia lui. O simt mișcându-se, umflându-se, crescând în mine. Lumina, căldura și electricitatea sporesc până când puterea îmi țâșnește din vârfurile degetelor. Privesc încremenită, gâfâind.

Împreună am creat o uriașă stâncă aprinsă care galopează pe cer.

Mulțimea rămâne cu răsuflarea tăiată când în urma meteorului rămâne o dâră de scântei. E înfricoșător și orbitor de frumos în același timp — cel mai spectaculos joc de artificii văzut vreodată.

N-am mai încercat niciodată ceva de asemenea proporții și aproape mă sperie că a funcționat. Mă cutremur și gâfâi, ca și cum aș încerca să țin deschisă o umbrelă gigantică în mijlocul unui uragan — aproape imposibil de controlat. Obiectul acela vine spre noi cu o viteză înspăimântătoare și nu sunt sigură că pot să-l dirijez acolo unde trebuie. Mă sforțez atât de tare, încât îmi scapă un țipăt de pe buzele lipite.

Whit trimite încă un val puternic de magie spre mine și, în ultima secundă, reușesc să deviez mingea de foc,

îndepărtând-o de mulțime și trimițând-o în viteză direct către locul în care se află Unicul.

Doar că el nu mai e acolo.

Mingea de foc se prăbușește exact în crăpătura lăsată de cutremurul Unicului. Pământul se clatină și oamenii sunt împrăștiați care încotro. Impactul nu-l afectează deloc pe Unicul, dar îi distrage atenția și astfel pierde legătura cu mama.

Ceea ce înseamnă că trupul ei moale, ca o păpușă de cârpe, cade rapid prin aer.

— Mamă! țip.

Dar, sub ochii mei, încetinește și plutește în jos, cufundându-se parcă în apă. Whit îi prinde în brațe trupul ușor ca o pană și o strânge la piept. Îmi face semn cu capul și ochii mi se umplu de lacrimi de ușurare. Magia lui e puternică. Ar fi trebuit să știu că fratele meu nu m-ar abandona niciodată, când mama e în pericol.

— Un truc ieftin! exclamă Unicul.

Cel puțin, cred că e Unicul. E vocea lui, dar e cumva mai gravă, mai sonoră. Și vine din toate părțile.

E ca și cum... Unicul ar fi peste tot. E vremea însăși, cu toate dezastrele adunate într-un tot Unic. E tunet, vânt, cutremur, vulcan... iar acum, când norii se revarsă, e ploaia torențială, necontenită. Sunt amețită, slăbită, după ce mi-am consumat energia cu meteoritul, și capul mă doare atât de îngrozitor, încât abia mă țin pe picioare.

Ceva se schimbă. Îl caut din priviri pe Whit, să mă ajute, dar nu-l văd. Nu văd decât lumină, dar simt zbaterea

elementelor în craniul meu, toate căutând un singur lucru, un singur șoc electric, o singură scânteie dezlănțuită...

Un singur fulger... foc. Focul meu.

Folosind elementele ca să creeze toate condițiile pentru a forța fulgerul să lovească, *poate să-mi smulgă Darul.*

Simt ceva deschizând-se în mine, scurgându-se. *Se întâmplă. Se întâmplă,* gândesc, dincolo de durere și șoc.

Și apoi...

Capitolul 79

Whit

SE ÎNTÂMPLĂ. În câteva secunde.

Norii umflați se înalță deasupra noastră, groși și amenințători, și umbre negre ne întunecă fețele. Începe să plouă.

În clipa următoare, sora mea nu mai e sora mea.

Ochii i se rostogolesc în fundul capului și în colțurile gurii i se adună o spumă. Pe cerul roșu se aprind fulgere și trupul lui Wisty se cutremură. Fulgerul vine de la ea — de la Darul ei — dar nu îl poate controla.

Îl controlează el.

— Wisty, *nu*! țip, năpustindu-mă înainte.

Brațul puternic al tatei mă oprește.

— N-o atinge, Whit! plânge mama. Nu pot să te pierd și pe tine!

Nu putem face nimic, niciunul dintre noi, decât să privim cum puterea surorii mele se dezlănțuie în văzduh, luând-o cu ea.

Dar eu nu mă pot uita. Trebuie să mă gândesc ce să fac, cum să opresc acest... lucru. Mă întorc, împleticindu-mă, dar totul se întâmplă prea repede, prea implacabil, prea puternic. Nu mă pot hotărî ce să fac pentru că tot ce *pot* face este să reacționez.

Alice de ploaie ne lovesc, alături de nisip și de pietricele stârnite de vânt.

Valurile înspumate ale râului se zvârcolesc ca niște șerpi încolăciți. Spuma se ridică din ce în ce mai sus, înainte să se reverse peste țărm și să inunde valea, ducând oamenii departe sau trăgându-i la fund, înainte să apuc eu să-i prind. Apa se izbește necontenit de pod și, în cele din urmă, îi sfarmă pilonii de susținere și îi trage în adâncurile-i mocirloase.

— Nu! strigă Celia peste vuietul vântului, împleticindu-se, cu mâna întinsă.

E prea târziu. Țipetele tânguitoare ale celorlalte suflete se alătură strigătului ei.

Fără podul acela, nimeni nu va mai putea trece vreodată.

O las cu durerea ei, incapabil s-o ajut în clipa asta. Dacă nu mă concentrez la despicătura pământului, care se adâncește, se lărgește și se lungește cu fiecare clipă, alergând ca un animal care ne urmărește, voi fi înghițit.

Mama și tata pornesc cu pas împleticit pe urmele mulțimii, către zona mai înaltă. Cel puțin, în acest loc blestemat nu există clădiri care să ne strivească.

Tot ce pot face e să-mi țin genunchii încordați împotriva vântului răscolitor și să închid ochii împotriva apei, când râul se înalță într-un vârtej cilindric, asemeni unei tornade.

Și în tot acest timp, sora mea e un zombi tremurător, electrizat, la cheremul unui nebun.

Fă ceva, Whit.

Nu știu unde să merg, căci oriunde mă întorc e numai moarte. Nici măcar nu știu cu ce mă lupt.

Cum poți să te îndrepți împotriva aerului, a apei și a pământului, în același timp, fără să poți măcar să vezi persoana care provoacă răul?

Fă *ceva.*

Cred că ținta mea e magia.

Închid ochii strâns, ca să nu văd coșmarul, concentrându-mă doar să repar răul făcut, să vindec răniții. Să refac podul. Mă concentrez asupra tăieturii adânci lăsate de cutremur, care se închide ca un fermoar, în gemetele pietrelor mișcătoare. Mă concentrez să-l prefac pe Unicul în fum, cu speranța că domnia lui se va sfârși în același fel în care a făcut și el să dispară atâția oameni nevinovați.

Dar nu funcționează, nu fără Wisty, și, când deschid ochii, e și mai rău: o mână de gheață, nevăzută, mătură totul.

Un aer glacial suflă de-a lungul țărmului și râul îngheață sub ochii mei, centimetru cu centimetru. O grindină sfârtecă cerul, căzând fără încetare în așchii tăioase, spintecându-mi carnea. Văd valul răsuflării mele în față și gheața îmi pocnește în părul ud.

Valea e o operă de artă luminoasă, o lume de gheață care sclipește sub norii roșii. Îți taie răsuflarea.

Dar implicațiile puterii Unicului sunt devastatoare. *Iadul a înghețat cu adevărat.*

Capitolul 80

Whit

APOI, CA DE FIECARE DATĂ când cred că situația e fără speranță, Celia își face apariția lângă mine.

— Whit, cred că pot fi de ajutor, îmi spune, și lumina ei mohorâtă pare mai strălucitoare în haosul întunecat.

Prezența ei mă face să mă simt mai bine, în timp ce ne adunăm toate puterile să înfruntăm vântul nestăpânit și rămășițele pe care le azvârle prin aer.

Și atunci îmi amintesc de puterea Semi-luminilor.

— Poți să le aduci? Pot să înfrângă întunericul, așa cum au mai făcut? strig peste vijelie și țipetele mulțimii.

— Nu, răspunde ea. Nu merge așa, nu împotriva unui rău atât de absolut.

— Ce poți face, atunci? aproape zbier.

Sunt înghețat, ud până-n oase, în ținutul morții. Sora mea continuă să plutească în preajma râului și puterea se revarsă din ea, în timp ce Unicul o ține în ghearele lui de fier.

Aceasta este definiția *disperării.*

— Nu pot să-ți explic, spune Celia. E ceva personal, Whit. Nu înțelegi. El... a venit în celula mea noaptea. A venit lângă patul meu.

— Ce vrei să spui? A... ?

Simt că mi se face rău.

— Nu, Whit. El e cel care m-a ucis! țipă Celia. M-a sugrumat cu mâinile goale. M-a omorât... ca să poată ajunge la voi doi.

Am rămas fără grai. Și sunt *furios.* Îmi tremură mâinile de efortul de a-mi stăpâni mânia. Înțeleg de ce vrea Celia răzbunare.

Înainte să pot întreba ce are de gând să facă, Celia fuge. Fuge de lângă mine. Spre el. Spre *forma* pe care a luat-o.

— Nu, Celia, nu așa! strig, dar nu mă ascultă.

Se azvârle în ochiul furtunii. *În Unicul.*

Dispare în acest vârtej malefic și, în câteva secunde, furtuna a absorbit-o ca pe un fir de nisip.

Înaintez cu pași împleticiți, strigându-i numele.

Dar a dispărut. S-a topit.

Capitolul 81

Wisty

MĂ TREZESC PE PĂMÂNTUL TARE, înghețat, simțindu-mă ca și cum aș fi fost stâlcită în bătaie, dar m-am întremat în mod ciudat.

Tărâmul Umbrelor e într-un haos total, mișunând de morți dezorientați și răsunând de țipete și strigăte.

Îl zăresc pe Whit, plângând undeva în josul râului. Îmi croiesc drum spre el, încă oarecum năucă, și, când îi ating umărul, sare în sus, cu ochii ieșiți din orbite. Se holbează la mine ca la un monstru și presupun că așa și arăt.

— Wisty? întreabă el, cu glas răgușit, și îmi atinge fața, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Mă cuprinde în brațe și apoi mă îndepărtează și mă ține în fața lui, să mă privească iarăși. Wist, scuză-mă, dar... cum... cum naiba mai trăiești?

— Nu prea știu, recunosc eu. *Tu* te simți bine?

Mă uit la fața lui murdară, udată de lacrimi.

— A luat-o pe Celia, spune fratele meu, cu fața răvășită de durere. Vreau să spun... Celia s-a sacrificat. Cred că ți-a salvat viața. Probabil că a rupt conexiunea. S-a sfârșit...

Glasul lui Whit se stinge, nu-și mai găsește cuvintele din pricina șocului.

Îmi pare îngrozitor de rău pentru Celia, dar ceea ce tocmai mi-a spus Whit mă face să înțeleg ceva: mai avem o șansă.

— Nu s-a sfârșit, Whit. Nici pomeneală. Dacă eu am putut supraviețui electrocutării prelungite, iar tu, pierderii celei mai dragi ființe, asta nu dovedește decât că suntem mai puternici. Suntem, în sfârșit, pregătiți, suntem în sfârșit capabili să-l nimicim.

— Și dacă nu funcționează? întreabă Whit, cu glasul unui om deja înfrânt. Ești pregătită să-ți vezi sfârșitul?

— Da, răspund.

Am de ales? Aceasta este Profeția; aceasta e menirea noastră.

Iar dacă dăm greș... ei, bine, viața n-ar merita, oricum, să fie trăită așa.

— Dar tu? șoptesc.

— Dacă asta înseamnă s-o reîntâlnesc, da, răspunde Whit și mi se frânge inima pentru el.

Dar n-avem altceva de făcut decât să mergem înainte.

— O ultimă încercare? întreb.

— Haide să-i dăm drumul, surioară.

Whit încuviințează din cap. E un om de nădejde până la capăt, dornic mereu să facă orice efort.

Așadar, ne întoarcem să înfruntăm lumea care se prăbușește în jurul nostru. Să ne înfruntăm vrăjmașul, Cel Care

Este Unicul, Cel Care Se Vrea Dumnezeu, Cel Care a Tulburat Ordinea Întregii Lumi, Cel Care Trebuie Să Plătească.

Dacă vom pieri, vom pieri încununați de strălucirea gloriei.

— Ești pregătit? îl întreb pe Whit.

— Ca întotdeauna, îmi răspunde.

— *Pornim!*

Izbucnesc în flăcări și sunt cea mai fantastică minge de foc în care m-am preschimbat vreodată. Mă simt ca un soare mic ce se rostogolește spre râul de gheață și grindina devine o ploaie ușoară când căldura mea lovește aerul. Dogoarea pe care o generez în jurul meu e mai intensă ca oricând și toate spiritele își umbresc ochii, ferindu-i de orbitoarele flăcări albe-albastre care le ating fața. Focul meu se ridică tot mai sus, transformând gheața Unicului într-o efervescentă splendoare de nori.

E copleșitor!

Whit își folosește puterea vindecătoare să repare podul basculant, pământul crăpat și trupurile mutilate de pe malul râului.

Facem atât de multe, atât de repede, încât, preț de o clipă, am senzația că suntem de neoprit, dar curând simt cum puterea ne slăbește, în timp ce vârtejul încă nestăvilit al tornadei se îndreaptă spre noi, stârnind noroi și nisip și dezlănțuindu-se tot mai furios cu fiecare clipă. Se înalță deasupra noastră, un monstru feroce care ne trage, ca un magnet puternic, în adâncimile lui întunecate.

Ne uităm în sus, cu gura căscată. Nici măcar nu-i putem vedea capătul în înaltul cerului.

Strâng mâna fratelui meu și ne înfruntăm soarta, dar inima lui Whit a rămas la Celia și mă tem că o să se arunce în volbura aceea și o să fie mistuit și el. Fața i se descompune, dezintegrându-se, apoi strânge din ochi, de parcă ar sta să explodeze de durere.

Îmi dau seama că situația scapă de sub control. Fără Whit, vom pierde forța. Atâta știu.

— Nu te lăsa, Whit! îi strig, peste vuietul vântului. Luptă cu toată energia pe care o ai. De dragul mamei, de dragul tatei.

Pare să nu mă audă.

— Haide, Whit! Fă-o pentru Celia!

Ochii i se deschid brusc: are din nou un țel.

Iar acum toți cei de lângă râu — părinții mei, Janine, Emmet și Sasha, toate acele spirite și suflete pierdute — recită nemuritoarele cuvinte ale Profeției, cu ochii închiși în fața vântului furios:

„Un băiat și-o fată, sortiți să stăpânească lumea toată. Doi se vor ridica și Unul va cădea."

Cum se poate ca o simplă poezie, un cânt, o Profeție, să concureze cu această forță malefică? Pare o nebunie.

Whit și cu mine absorbim, parcă, întreaga putere, îngropată mult vreme în acești oameni și toată străvechea magie pe care părinții noștri înșiși o posedă. Whit îmi strânge mâna energic și aruncăm către fiara dezlănțuită fiecare strop de magie pe care-l avem.

Inima îmi bubuie și brațul mă doare de efortul intensei concentrări. Îmi vine să plâng. Suntem *atât* de aproape!

Apoi, ceva... magic... se întâmplă.

Tornada începe să se risipească, apa, nisipul, piatra și gheața cad pe pământ, în timp ce vârtejul se domolește și ochiul lui se închide în sine.

Îmi feresc fața, dar îmi concentrez puterea magică mai intens. Armura Unicului cade, ploaia se usucă, vântul năprasnic nu mai vuiește.

Cel Care Este Unicul stă iarăși în fața noastră, nimic mai mult decât un om. Tremură, cu ochi pustii și orbi.

— Unul va cădea! urlă mulțimea la unison. *Unul va cădea!*

Durerea care-mi pulsează în tâmple devine aproape insuportabilă și simt din nou arsura din spatele ochilor, când îmi îndrept fiecare strop de energie electrică spre el. Am senzația că mă aflu într-un cuptor cu microunde și culorile vibrează în jurul meu, în valuri halucinogene. Leșin.

— *UNUL VA CĂDEA!*

Pupilele Unicului se dilată. Ochii lui sunt două văgăuni negre și, parcă posedat, strigă cu glas dogit:

— O singură scânteie!

Și apoi, pur și simplu... *se dizolvă* în fața ochilor noștri.

Cerul purpuriu se luminează de o puternică strălucire, ca explozia unei bombe. Presiunea se domolește și mă părăsește, puterea încetează treptat să se reverse din vârfurile degetelor mele și mă simt, în sfârșit, eliberată.

E real.

N-a mai rămas nimic din Mărețul și Nobilul Nostru Conducător, doar o pată întunecată, ca o umbră, care se zbate pe pietrișul cenușiu al țărmului. Și, după o clipă, chiar și umbra dispare.

Rămân multă vreme cu privirea pironită la acel petic de pământ. N-a mai rămas nimic, într-adevăr.

Părinții aleargă la noi și ne strângem în brațe, sufocați de lacrimi, pur și simplu recunoscători că suntem în viață. Dar Whit se desprinde din îmbrățișarea noastră.

Acum, că poate, în sfârșit, să-și plângă iubita, fratele meu se prăbușește în genunchi.

— Celia! strigă el. Celia, nu! Celia, *te rog*.

Bietul meu frate plânge în hohote, nefericit, cu inima frântă, și parcă lumea se sfârșește.

L-am înfrânt pe Unicul, așa cum spune Profeția. Echilibrul a fost restabilit. Dar asta nu înseamnă că viața va mai fi așa cum a fost. Unicul nu mai e, dar multe altele au pierit odată cu el: părinții atâtor copii, casele noastre, inocența noastră. Cei dragi.

— Întoarce-te! strigă Whit și îmi înăbuș un suspin.

Altul trebuia să fie gustul victoriei.

Capitolul 82

Whit

TREC MULTE SECUNDE. Nimeni nu scoate o vorbă și liniștea îmi țiuie în urechi ca un milion de ambulanțe tânguitoare.

Dar apoi, de parcă ar trage adânc aer în piept, după ce s-a scufundat puțin în apă, Celia se ivește dintr-un nor de ceață, o apariție scânteietoare și spectaculoasă.

Mă ridic pe picioare tremurătoare și încerc s-o iau în brațe. Lumina ei e atât de strălucitoare, încât aproape că te orbește.

Plâng în continuare. Acum, că mi-am descătușat, în sfârșit, toată durerea, toată emoția, mă întreb dacă voi mai reuși vreodată să stăvilesc torentul de lacrimi. În fața părinților mei, a surioarei mele și a mii de oameni care au urmărit tot acest spectacol și mă consideră cine știe ce mare erou, plâng cu sughițuri, ca un copil.

Dar nu-mi pasă. N-am ochi decât pentru *ea*.

— Știu, dragule, șoptește blând Celia, cu fața lipită de a mea. Știu.

Aproape că n-o simt deloc și parcă nu mă privește ca de obicei. Parcă e încă departe, mai puțin *aici*. Mi se pare că de fiecare dată când o văd e mai puțin *reală*.

Unicul nu mai e. Atunci de ce nimic nu mi se pare la locul lui? Nu vreau s-o întreb de ce e altfel, de ce se uită la mine de parcă ne-ar fi părăsit deja, pentru că inima mea nu poate să suporte asta chiar acum. Așa că, în schimb, îi pun întrebarea care stă pe buzele fiecărui suflet de aici: *Cum a fost posibil să se întoarcă din acel vârtej al Unicului?*

— Ce-ai *făcut*? e tot ce reușesc să articulez.

Celia face un pas în spate, alunecându-mi printre degete.

— Nu știu sigur. Cred că toate puterile noastre au funcționat în sens invers. Magia funcționează altfel pe Tărâmul Umbrelor. Probabil că trece pe-aici către Lumea de Sus, venind de pe alte tărâmuri, așa că...

— Am impresia că înnebunesc ascultându-te, Celes, spun, bâjbâind să-i cuprind în palme obrajii eterici. Chiar și după toate cele întâmplate, mi-e greu să înțeleg tot ce-mi spui.

— Ai puterea să vindeci, așa că ai avut și puterea să rănești, continuă ea. Wisty poate genera impulsuri electrice, așa că a putut și să le oprească. Iar eu... Se oprește, încercând să găsească o logică: Tu i-ai ucis trupul, Wisty i-a ucis mintea. Și... ei, bine, eu sunt o Semi-lumină, așa că sunt jumătate viață, jumătate moarte. Cred că eu i-am ucis sufletul.

Încă mă străduiesc să înțeleg.

— Credeam că ai devenit o *parte* din acel... monstru.

Glasul îmi tremură și sunt la un pas să izbucnesc iarăși în plâns.

Celia încuviințează încetișor din cap.

— Într-un fel, am devenit.

Nu înțeleg, dar Celia continuă:

— Însă trebuia s-o fac, Whit, trebuia să mă răzbun. Pentru că mi-a furat viața. Pentru că ne-a furat viața împreună.

Capitolul 83

Wisty

DATORITĂ NEMAIPOMENITELOR vrăji tămăduitoare ale fratelui meu, podul basculant peste Râul Veșniciei e din nou la locul lui, coborât și funcțional, de parcă n-ar fi înfruntat niciodată urgia naturii. Și, ieșite de sub influența Unicului, mulțimile încep să-l traverseze încet, în șir.

Copiii Rezistenței — Emmet, Janine, Sasha și ceilalți — stau în aval, ținându-se de mână și zâmbindu-ne larg. Sasha scoate un strigăt sălbatic, iar Emmet sprijină un Byron rănit, dar nu înfrânt, care mă felicită de la distanță, ridicând fără vlagă degetul mare. Îi răspund cu același gest și, o vreme, privim cu toții cum ordinea firească e restabilită, cum sufletele își văd de drum și călătoria se apropie de sfârșit.

Stau cu familia mea, iar Feffer vine în goană și-mi linge mâna. După câte a îndurat, biata cățelușă e gata să meargă acasă. Ca noi toți.

Cineva începe să cânte încetișor unul dintre marile Imnuri Interzise și, curând, șiruri lungi de sute de oameni își alătură

glasurile. Cântecul se înalță și coboară și vocile sunt atât de frumoase, încât aproape că am putea uita că ne aflăm pe tărâmul morții. Nu se poate descrie în cuvinte ce simt când îmi aud din nou mama cântând.

Apoi tata îi face semn lui Whit să se apropie și, când ajunge lângă el, îl strânge într-o sălbatică îmbrățișare.

— Să ai grijă de sora ta, campionule, spune tata solemn. Ca întotdeauna. Tata se uită la mine, cu o scânteie în ochi: Și tu. Știu că o să te feresti de bucluc, nu-i așa, Wisty? Că o să-l faci mândru pe bătrânul tău tată. Ca întotdeauna.

Fiecare alarmă din capul meu începe să țiuie și reacțiile mele autoimune o iau razna. De ce începe totul să semene cu o despărțire?

— Tată, scâncesc, cu ochii în lacrimi, căutându-i privirea, iar când văd că se ferește să se uite în ochii mei, întreb: *Mamă?*

Mă uit la ea, cerând un răspuns.

Îmi mângâie părul.

— Ne-a venit vremea, dragii noștri. Am stat și-am așteptat aici, ca toți ceilalți. E timpul să vedem, în sfârșit, ce e pe malul celălalt al râului.

Părinții mei se îndepărtează, ca să se alăture șirului de spirite.

— E timpul să traversăm, confirmă tata.

Capitolul 84

Wisty

PANICA ÎMI APASĂ PIEPTUL, în timp ce adrenalina îmi năvălește în urechi. Mă trag de părul încâlcit, iar lacrimi furioase, urâte, îmi șiroiesc pe obraji.

Părinții mei se îndreaptă spre pod, ținându-se de mână, curajoși, gata să-și înfrunte soarta, exact ca în ziua execuției. Și, exact ca în ziua aceea, sunt total deznădăjduită. Exact ca în ziua aceea, o să-i las pe părinții mei să-mi alunece printre degete.

Și Unicul învinge. Din nou.

— Stați! strig și vârful ascuțit, tânguitor al cuvântului străpunge aerul.

Mama și tata se întorc, așteptând. Sunt două siluete minuscule, anonime, profilate pe fundalul sângeriu al cerului.

— Doar... așteptați un minut, scâncesc, cu mintea gonind. Ceva nu e bine. Nu așa trebuia să se întâmple.

— Știu, știu, draga mea, mă alintă mama, mângâindu-mi părul și încercând să mă liniștească, să mă îmbuneze.

Îi dau mâna la o parte.

— Nu! Vreau să spun *chiar* simt că nu e bine. A sosit vremea, da, dar ce-ar fi dacă ar fi vremea să ne întoarcem acasă? Toți. *Împreună.*

Pășesc între părinții mei și valurile de oameni care înaintează de-a lungul Râului Veșniciei.

Vântul îmi biciuiește trupul. *Te rog,* îmi spun, ca o poezie. *Te rog. Te rog.*

— Dar, iubita mea, îmi explică mama, suntem morți. Trebuie să înțelegi că asta urmează.

— Nu e bine. Pur și simplu știu că nu e bine, îi implor, cu ochii arzând de lacrimi. Strâng brațul mamei. Vă *simt.* Nu sunteți spirite, nu sunteți Pierduți. Aveți substanță. Cum explicați asta?

Tata privește împrejur, la spirite, la râul care curge, tremurător, prin trupurile lor.

— Așa este, Eliza. N-am pierdut asta niciodată, nu ca... toți ceilalți.

— Dar cum să fim încă... printre cei vii? întreabă mama. Am *simțit* moartea. Am simțit cum îmi dau ultima suflare.

Clatin din cap, nesigură.

— Poate că are legătură cu Unicul. A folosit puterea aceea ca să vă... vaporizeze... și poate că acum, că Unicul nu mai e, vraja s-a risipit. Poate că acum puteți merge acasă.

Tata își așază mâna pe mâna mamei.

— Poate că are dreptate. Poate că putem, într-adevăr, să mergem acasă. Am putea încerca, asta-i sigur.

— O să reușiți.

Dau cu putere din cap, dintr-odată ușurată, dintr-odată mai sigură de asta decât am fost vreodată de orice: părinții mei n-au fost sortiți să moară. Cel puțin nu în această zi.

Îi privesc, radiind, extrem de emoționată, dar ceva tot nu e bine.

Whit se uită la Celia cu cea mai înduioșătoare expresie pe care am văzut-o vreodată. Ne dăm cu toții seama că speră ca același lucru să fie valabil și pentru ea.

Îi atinge brațul, dar trupul ei încă oscilează undeva între *aici* și *acolo*.

Nu are materialitate.

Celia scutură din cap, înainte să apuc să spun eu ceva, iar Whit își trece degetele printre ale ei.

— Ar putea să funcționeze, Celes. Nu știi sigur dacă...

— *Știu*, șoptește ea, și o singură lacrimă i se prelinge din ochi. Dacă ar fi fost singură cu Whit, poate că ar fi izbucnit în plâns, dar, sub privirile vinovate ale întregii mele familii, trage adânc aer în piept: Cu mine nu e la fel, Whit. În cazul meu n-a fost o greșeală. N-a fost o vrajă. Am fost ucisă de mâinile unei persoane lacome, violente și nu mă pot întoarce, n-am viitor. Știu că nu vrei să plec, dar...

— Atunci de ce ai devenit Semi-lumină? Nu erai ca toate celelalte spirite de la râu, care doar așteptau să traverseze. De ce ai traversa acum?

Whit refuză să renunțe.

— Cred că am rămas captivă pe Tărâmul Umbrelor ca să te pot ajuta, ca să te pot apăra, așa cum ai încercat tu mereu să mă aperi atunci când eram în viață. Rolul meu a fost să vă

ajut să-l distrugeți pe Unicul. Știu că sună imposibil, dar... sunt pregătită. Sunt pregătită să traversez, să fiu *toată* lumină.

Whit clatină din cap, refuzând să accepte, dar Celia îi cuprinde fața în palme.

— Da, dragul meu. Mi-a sosit vremea.

Capitolul 85

Whit

— O SĂ MĂ REVEZI într-o zi, Whit. Într-o zi va trebui să traversezi râul și tu.

Nu pot face asta. N-o pot lăsa pe Celia să plece. Nu pot s-o fac din nou.

— N-ai de unde să știi. Nu știi nici măcar ce e pe malul celălalt sau dacă ne vom revedea vreodată. Chiar vrei să riști, Celia? Să lași toate astea — tot ce avem — și să te duci într-un loc necunoscut?

Ne îndepărtăm de grup, acolo unde Sasha face pregătirile pentru călătoria înapoi către Lumea de Sus. Wisty se uită la mine cu nesfârșită milă și, în momentul de față, o urăsc pentru asta.

— Whit, nu fi așa, spune Celia, în timp ce mergem. Știi că soarta mea n-a fost să rămân aici. Cred că toată lumea e de acord că paloarea nu-mi șade bine.

Râde, dar mi se pare un râs forțat.

Nu schițez nici măcar un zâmbet drept răspuns. Mă uit solemn în ochii ei. Celia pare tristă, dar și frustrată. Știe că, pentru prima oară, refuz să-i fac pe plac. Trebuie să fiu complet egoist, o dată în viață.

— Haide, iubitule, chiar vrei să rămân captivă aici, în această închisoare, fără să pot cunoaște vreodată Viața de Apoi, slăbind pe zi ce trece, devorată de moarte?

Refuz s-o privesc în ochi.

— Chiar asta îmi dorești? insistă Celia.

Da! îmi vine să strig. *Te vreau mereu cât mai aproape. La un portal distanță, captivă în acest iad, dacă asta înseamnă că nu trebuie să te pierd.*

În schimb, oftez și scutur din cap, copleșit de vinovăție și de dorință, în același timp.

— Cel puțin putem să ne luăm rămas-bun de data asta. Vino aici.

Celia mă trage lângă ea și, preț de un scurt moment de exaltare, ne contopim. Simt lumina ei năvălind prin mine, mai caldă, mai tămăduitoare decât mi-aș fi putut imagina. Sunt beat de dragoste și frumusețe și, când ne despărțim, cred că, în sfârșit, înțeleg.

Ceea ce am avut noi doi a fost perfect în lumea de dinaintea Noului Ordin, dar lumea nu mai e la fel, noi nu mai suntem la fel. Nu pot s-o țin captivă în temnița aceasta, doar ca să rămână versiunea idealizată a ceea ce speram să am.

Sunt gata s-o eliberez.

Inhalez parfumul ei dulce și îmi îngrop fața în buclele ei, apoi o privesc îndepărtându-se. Fără cuvinte de despărțire. Contopirea aceea a fost tot ce trebuia să ne spunem.

Janine se apropie și se oprește lângă mine, cu mâna pe spatele meu, consolându-mă, sprijinindu-mă, în timp ce Celia dispare peste pod, învăluită într-o aură strălucitoare.

Când Celia ajunge pe malul celălalt, mă uit la fața lui Janine, suptă și incredibil de palidă. Parcă abia se poate ține pe picioare, darămite să mă susțină pe mine.

— Janine! strig, alarmat.

E în regulă, îmi răspunde fără glas, după care se prăbușește în brațele mele.

EPILOG

TOT CE RĂMÂNE

Capitolul 86

Whit

NE OPRIM LÂNGĂ VECHEA CASĂ, tata și mama în față, eu și Wisty certându-ne care să stea lângă singurul geam funcțional din spate, exact ca pe vremuri. Ai crede că, după ce am nimicit cea mai malefică ființă de pe pământ și am restabilit pacea și ordinea pentru toți, ar trebui să fim ceva mai maturi, dar uneori cel mai plăcut lucru din lume e să poți să strângi ca într-o menghină capul surioarei tale și s-o implori pe mama să schimbe odată postul de radio.

Rămânem în mașină câteva minute — e vechea furgonetă din perioada Rezistenței — privind împrejurimile. Copacul în care am intrat cu bicicleta, tufișul de alături, unde se ascundea Wisty când fugea de acasă, leagănul de pe verandă, unde o sărutam pe Celia. Doamna Tillinghast, peste drum, readucându-și grădina la viață, domnul Hsu scoțând scândurile de pe uși și ferestre. Nu suntem tocmai pregătiți să credem că am ajuns de-adevăratelea aici, că toate astea

sunt reale, că viețile noastre de dinainte au rămas acolo unde le-am lăsat.

Sunt șocat.

— Credeam că totul a dispărut, șters de pe fața pământului de Noul Ordin. Uimitor ce minuni se pot întâmpla când binele triumfă asupra răului, spune tata, pe un ton serios. Să nu subestimați niciodată cât de multe poate să schimbe asta.

— Totul arată aproape la fel, glumește Wisty.

— Da, chiar și aceleași țevi care curg, aceeași ușă de garaj care se blochează, aceeași baie care trebuie vopsită, spune mama ironic, uitându-se la tata.

— Da, da, am priceput, răspunde el, dar zâmbesc amândoi, cu gura până la urechi.

Tata o ia de mână și se întorc, în scaunele lor, să se uite la noi.

— Știți că suntem foarte, foarte mândri de voi, copii? întreabă mama, cu ochii sclipind de lacrimi. Sunteți cei mai curajoși, cei mai sufletiști copii — aproape adulți — pe care și i-ar putea dori orice părinte.

Sună siropos, dar Wisty și cu mine radiem efectiv, ca doi nătărăi.

— Vă datorăm atât de mult, adaugă tata. Nu doar libertatea noastră, casa noastră, ci *viața* și faptul că ne avem unul pe altul. Fără voi am fi...

Ochii părinților mei se întâlnesc, iar ai tatei se umplu de lacrimi.

— Tată, nu ne datorați nimic, spun cu glas răgușit.

Tata clatină din cap, de parcă ar vrea să alunge emoția.

— Nu voiam să spun decât că v-ați descurcat bine, copii.

Îmi strânge umărul, apoi mâna lui Wisty. Lacrimile șiroiesc pe fața surorii mele.

Stăm așa preț de un minut, recunoscători că ne avem unul pe altul, și apoi mama izbucnește în râs și își șterge obrajii uzi.

— Așadar, ce mai așteptăm? întreabă atât de veselă, încât râdem cu toții. Hai să ne recucerim casa.

Feffer ne aprobă din spate cu un lătrat și coborâm din mașină, îndreptându-ne împreună către treptele de intrare. Wisty ridică privirea spre mine, iar eu o aprob cu o mișcare a capului.

— Noi până aici mergem, le spun părinților noștri, oprindu-mă pe verandă.

Mama ne privește cu un aer îngrijorat:

— Doar nu plecați deja?

— Trebuie, mamă, spune Wisty, îmbrățișând-o. Mai avem câte ceva de făcut. Răul n-a pierit doar din cauză că a murit Unicul.

Tata se încruntă.

— Răul va exista ori de câte ori îl cauți. Va mai fi întotdeauna ceva de făcut. Poate ar trebui să luați o mică pauză, să fiți voi înșivă, să fiți doar copii.

Wisty se uită la mine. Amândoi ezităm, dar știm ce trebuie făcut.

— Se pare că nu mai suntem copii de multă vreme, dragi părinți, spun cu blândețe. Ne-ați lăsat să fim copii cât ați putut de mult și am avut o copilărie minunată. Dar acum știm cine suntem, ce suntem și că avem o responsabilitate mai mare.

Tata se uită la mama, care încuviințează din cap, strângând din buze. Văd neliniștea de pe chipurile lor, dar părinții noștri știu că facem ce trebuie și sunt, totodată, mândri.

— Bine, atunci. Veniți să ne vizitați. Vom fi aici, de data asta. Știu că o să aveți grijă unul de altul și că o să vă bizuiți pe instinctele voastre. Și sper că veți urma întotdeauna îndemnul inimii. Tata se întoarce spre mine: Și, copii? spune el, uitându-se lung la fiecare, frământându-se, iar eu îl privesc întrebător. Dar, în cele din urmă, scutură hotărât din cap și ridică din umeri. Veniți aici, e tot ce adaugă, strângându-ne cu putere în brațe. Apoi mă apucă de ceafă: Doar fii atent, îmi șoptește.

— Întotdeauna, îl asigur, încuviințând din cap.

În timp ce plecăm din nou de lângă părinții noștri, știu că avem atâtea de înțeles și de învățat despre această lume. Dar, de data asta, sunt pregătit.

Capitolul 87

Wisty

IEȘIM DE PE ȘOSEAUA PRINCIPALĂ, în vechea noastră furgonetă rablagită pe care am recuperat-o din parcarea REZERVATĂ EXCLUSIV OFICIALILOR N.O. Poate că nu știm sigur unde mergem, dar suntem convinși că vom găsi acolo prieteni.

Strada noastră forfotește de activitate. Urmele devastărilor provocate de Unicul dăinuie încă — multe clădiri demolate și turnuri de veghe părăsite, care aruncă umbre peste dărâmăturile de dedesubt — dar, în numai câteva zile de la prăbușirea Noului Ordin, schimbarea se face deja *simțită*.

În primul rând, sunt *oameni* peste tot. Nu soldați în cizme negre, fluturându-și armele automate, ci cetățeni obișnuiți, ieșind din spatele ferestrelor înnegrite și reparându-și verandele distruse. Nu-și mai privesc vecinii din spatele unui văl de suspiciune. Își leapădă mantia fricii, încetul cu încetul.

Și, în timp ce le facem semn cu mâna părinților noștri — convinși că vor fi tot acolo când ne vom întoarce, că nu mai

sunt în pericol și știind cât de mândri sunt de cei doi copii hotărâți ai lor, care se întâmplă să fie un vrăjitor și o vrăjitoare —, mi se pare incredibil să pot coborî geamurile mașinii, să cânt în gura mare pe melodia care urlă la Radio Tineretul Liber și să respir aerul doar-nițeluș-mai-curat, încărcat de un nou sentiment de speranță.

Whit stinge radioul și se uită la mine, extrem de serios:

— Ei, ce urmează, Wist? Profețiile spun că trebuie să fim liderii unei noi generații, că tinerii vor stăpâni lumea...

Încuviințez, simțind pentru a nu știu câta oară copleșitoarea responsabilitate care pare să apese pe umerii noștri. Ne-am descurcat cu Unicul, acum chiar trebuie să conducem lumea întreagă?

Whit continuă:

— Ce crezi că înseamnă asta pentru noi *acum*? Mai există toți acei zombi ai Noului Ordin, care rătăcesc năuci, de parcă n-ar ști care e scopul lor în viață fără Unicul. Dacă nu suntem atenți, toți acești hoinari o să devină violenți și anarhici.

Deși scenariul e perfect plauzibil, eu încă debordez de optimism. Pentru prima oară în viață, cinica Wisty predică despre cât de grozav stau lucrurile:

— Totuși, Whit, privești total greșit situația. Faptul că toți acești oameni sunt năuciți și dezorientați *nu e* un lucru rău. Lasă Rezistenței loc să se organizeze, să se concentreze, să se întărească.

— Adică să profităm de situație, cum a făcut Unicul.

Îmi dau ochii peste cap, așa cum doar o soră mai mică poate să facă perfect.

— Atâta doar că noi nu suntem Unicul și nu avem un plan malefic. E o șansă să luăm taurul de coarne, ca să reabilităm țara și dăm importanță *oamenilor*.

Whit mă aprobă din cap și se uită la oamenii de pe străzi care se adună, muncind să-și ajute vecinii. Zâmbesc unui grup de copii care se joacă pe o străduță. Nicio uniformă N.O. Nicio armă. Aproape nicio urmă a Pestei Sanguine.

— Bun, dar, Wisty, ne cam trebuie un plan dacă vrem să reușim ceva. Ce înseamnă *azi* pentru noi să „reabilităm țara și să dăm importanță oamenilor"? Care e primul pas? Cum să realizăm asta?

Fratele meu, mereu pragmatic!

Ridic din umeri.

— Poate prin muzică, sugerez, deschizând din nou radioul.

Whit oftează, în timp ce eu dau din cap în ritmul muzicii, dar și zâmbește.

— Cred că Wisty spune bine ce spune, se aude din senin glasul lui Byron, de pe bancheta din spate.

Sar ca ars și Wisty virează brusc.

— Byron! Ce naib...?

Îl pocnesc peste braț, dar Swain continuă să-și dea neîntrebat cu părerea, de parcă ar fi luat parte la conversație în tot acest timp.

— De-a lungul istoriei, muzica a unit oamenii, cu real succes, pentru o cauză comună. Și vă amintiți câți tineri au venit să sprijine Rezistența la Festivalul de la Stockwood? A fost... incredibil.

Glasul lui devine visător și știu că se gândește la momentul electrizant când puterea mea a curs prin el și am înflăcărat un stadion înțesat de fani în extaz. Cea mai frumoasă seară din viața mea. Mă trec fiori și pe mine când îmi amintesc.

Dar, ca de obicei, iritarea mea față de Byron Swain pare să domine orice alt sentiment. Dacă e în mașină acum, înseamnă că a fost aici și înainte, cu mama și tata.

— Ai fost aici tot timpul? îl întreb pe un ton poruncitor. Ai spionat cel mai intim moment al familiei noastre?

Byron încuviințează din cap și, fără nicio ezitare, iar îl transform pe loc în dihor.

— O, haide, Wist, scâncește creatura, cocoțată pe spătarul scaunului meu. Știi că am făcut-o doar pentru că voiam să fiu mai aproape de tine, să aflu mai multe despre aiuritele tale metode vrăjitorești.

— Da, zi mai departe, Byron. Sper că abia aștepți să faci o cură de șoareci și ouă de pasăre, pentru că o să rămâi dihor *foarte* multă vreme.

Dihorul scoate niște scâncete jalnice, iar mie începe să-mi fie milă de el. Năsucul lui agitat mă înduioșează. Îl transform la loc într-o clipită.

— Mersi, îmi șoptește în ureche, dar vorbeam serios, Wisty, când am spus că vreau să fiu aproape de tine.

Apoi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, dificilul, enervantul, nesuferitul Byron Dihor Swain se apleacă și-mi dă cel mai tandru, cel mai electrizant sărut pe care mi l-aș fi putut imagina vreodată — mai cu seamă de la el.

Whit fluieră încet.

Capul mi se învârte, stomacul îmi tremură, inima îmi gonește. Nu poate fi bine.

— Ei, asta nu-i de bun augur pentru viitorul tău, spun, năucită, când, în sfârșit, se retrage.

Capitolul 88

Whit

CHIAR DACĂ UNICUL NU MAI E și Noul Ordin a dispărut în cea mai mare parte, sunt încă foarte multe de făcut.

Opresc motorul și Wisty, Byron, Emmet și Sasha sar din furgonetă, întinzându-și picioarele.

Byron o ține pe Wisty pe după talie și Sasha îi tachinează. Wisty se face roșie ca racul, dar observ că nu se retrage de lângă Byron. Pare... să se simtă bine. Pare mai fericită decât am văzut-o vreodată, de când a venit Noul Ordin și a întors totul cu susu-n jos.

Janine se întoarce spre mine, de pe scaunul din dreapta:

— Apropo, nu cred că am avut ocazia să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața și m-ai vindecat pe Tărâmul Umbrelor.

Zâmbesc larg:

— Urma să ne descotorosim de tine lângă râu, dar cred că am decis că-mi place să te am prin preajmă.

Râde, apoi se uită pe fereastră, la scena care ne așteaptă.

— Ești pregătit? mă întreabă, strângându-mi mâna.

Trag adânc aer în piept și îi strâng și eu mâna.

— Mai pregătit ca niciodată, răspund și ieșim după ceilalți.

Clădirea nu e așa cum mi-o amintesc. Ușa din față a fost schimbată, găurile au fost astupate și oameni cocoțați pe scări lucrează la reconstrucția etajelor superioare care au fost aruncate în aer.

De-a lungul balconului scânteiază ghirlande luminoase și la ferestre licăresc podoabe strălucitoare. Globul cu zăpadă stă la loc de cinste pe verandă.

Needermanii privesc afară, din pragul ușii. Niciunul nu se uită pe cer, după bombe. Hainele lor nu sunt noi, dar sunt mai noi. Nu și-au recăpătat de tot speranța, dar a fost peticită. Și o să le fie bine. O să persevereze și o să prospere. Pentru că asta fac supraviețuitorii, în fiecare zi a vieții lor.

Pearl Marie iese din spatele Mamei May și aleargă spre noi, cu un zâmbet nătâng pe buze. Îmi sare în brațe, azvârlindu-și mâinile pe după gâtul meu.

— Ați făcut ce-ați promis, se minunează ea. Chiar ne-ați eliberat, exact cum ați spus. E incredibil.

— Te-ai așteptat la mai puțin, puștoaico? Sunt o vrăjitoare fioroasă, spune Wisty, agitându-și degetele. Mă împunge în joacă între coaste: Iar Whit e un vrăjitor bătrân și înțelept.

Nu pot să nu-i zâmbesc larg surioarei mele mai mici.

— Vezi, Pearl Marie? Nu ți-am spus că o să ne întoarcem? Nu ți-am promis eu?

Pearl dă din cap și mă fixează cu ochii ei mari, cenușii, ochii unei fetițe de șapte ani mult prea obosită pentru vârsta ei, dar căpătându-și, timid, încrederea în binele din lume.

N-am fost în viața mea mai ușurat să-mi pot ține o promisiune.

În timp ce ne plimbăm pe străzile ce mișună de o nouă viață, înțeleg: Nu există sfârșit și nu există basme. Dar paginile continuă să fie scrise. Timpul mărșăluiește înainte.

Cine știe dacă am lăsat în urmă cele mai negre zile ale noastre? Sau dacă Unicul va rămâne singura persoană să ni le aducă? Tot ce știu este că fiecare clipă a fost reală.

Pot să închid cartea la acest capitol al istoriei noastre. Pot să încep un nou capitol, dar nu contează.

Pentru că acum, magia e peste tot.

Extrase din
PROPAGANDA NOULUI ORDIN

Aşa cum este răspândită de
Consiliul „Artelor" N.O.

TRADIȚII ȘI REPREZENTĂRI CARE PLASEAZĂ O ZEITATE DEASUPRA CELUI CARE ESTE UNICUL
scoase în afara legii de către Unicul Care Dirijează Tradițiile, Obiceiurile, Ritualurile, Practicile și Credințele

Accem (substantiv propriu):
Milioane de oameni, formând un grup religios, considerau important să viziteze acest oraș străvechi cel puțin o dată în viață și să se roage, făcând mătănii, de cinci ori pe zi, către locul său geografic. În consecință, Noul Ordin a interzis toate busolele, astfel ca poziția orașului sfânt de odinioară să nu poată fi localizată.

liberul-arbitru (substantiv):
O idee amăgitoare conform căreia oamenii își controlează propriul destin și nu se află sub influența mărinimoasei ocârmuiri a Celui Care Este Unicul. Din cauza popularității în rândul ignorantelor generații anterioare a acestui mod de gândire condamnabil, cetățenilor de astăzi trebuie să li se reamintească în mod constant că supunerea față de Noul Ordin este Unica adevărată cale.

miracole (substantiv):
Coincidențe care promovează exaltarea și/sau credința în false puteri ori zeități superioare Celui Care Este Unicul. Toate aceste întâmplări inexplicabile trebuie șterse din memorie numaidecât.

Mopus Dei (substantiv propriu):
O străveche tradiție care impunea cel mai strict și mai auster mod de viață, de la veșmintele adepților săi până la programul rigid. Noul Ordin a găsit inacceptabilă venerarea cu obstinație a unei alte zeități decât Cel Care Este Unicul și mișcarea a fost dizolvată, dar multe dintre tradițiile sale ascetice au fost implementate în viața de zi cu zi în Centrul Minunata Lume Nouă.

a se ruga (verb):
Actul ciudat de a te adresa — sau de a încerca să vorbești — unei ființe despre care există informații că este considerată superioară Celui Care Este Unicul. Oricine va fi prins cu mâinile împreunate sau aplecat până la pământ, fără legătură cu Unicul, va fi supus celei mai cumplite pedepse posibile.

Profeții (substantiv):
Versuri cantabile care pretind că prezic viitorul, adesea sub forma unei poezii ilicite și imposibil de ascultat. *Profețiile* sunt absurdități fabricate de adolescenți rebeli care caută să provoace tulburări. Este interzis de lege ca asemenea ziceri să fie răspândite sub orice formă, oricât de amenințător ar suna sau oricât de dibace e schema lor ritmică.

Națiunea Reformată (substantiv propriu):
Când cunoscutul simpatizant al Rezistenței, Barton Ruthner, a afișat o listă exagerată de nemulțumiri la adresa regimului pe ușa de intrare a palatului Noului Ordin, a fost executat fără întârziere. Adepții săi, dacă a mai rămas vreunul, vor fi executați, la rândul lor.

(ALTE) CĂRȚI DEOSEBIT DE OFENSATOARE CARE AU FOST INTERZISE
la Ordinul Unicului Care Interzice Cărți

AVENTURILE LUI YINGYING: Un tânăr și neghiob detectiv independent, cu o frizură absurdă, hoinărește prin lume cu câinele lui mic și își bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Relatările din această carte despre încercările nerușinate ale unui cetățean de rând de a lua legea în propriile mâini erau detestabile și seria nesocotea în mod frecvent controlul infailibil desfășurat la

punctele de trecere a frontierei. Cartea a fost interzisă pentru a evita alte erori de imaginație.

AMINTIRI DIN ȘCOALA REZISTENȚEI: Douăzeci de capitole schițează profilul a douăzeci de colegi de clasă bizari dintr-o școală trădătoare care își învață elevii să lupte împotriva regimului Noului Ordin și relatează gafele unor misiuni ratate de-a lungul timpului. Folosind această carte perfidă ca dovadă, soldații N.O. au localizat școala și au distrus-o.

MISTERIOASA CIVILIZAȚIE ABANDONATĂ: Un grup de patru copii aleargă în jurul ruinelor unei străvechi clădiri de birouri, care a aparținut cândva unei corporații pe nume Apfel, căutând indicii despre înălțarea și căderea imperiului său autoritar și totuși complet învăluit în mister. După publicarea cărții, autorului i s-a reamintit cu blândețe că există motive temeinice pentru care istoria a fost ștearsă și asemenea curiozități ar trebui stârpite din față.

STEVE PLYMOUTH: O aventură despre un tânăr recrut al Noului Ordin, exagerat de emotiv și nepriceput, care trebuie să-i omoare pe foștii iubiți ai fetei visurilor sale, înainte să poată fi împreună. În ciuda unei abordări serioase a nevoii de a căli tinerii recruți, subiectul insista prea mult pe idilă și pe cultura populară; cartea a fost, în consecință, interzisă.

CRONICILE SHADOWICK: Doi gemeni se mută în casa victoriană a mătușii lor, într-un loc despre care autorul, pe vremea aceea neinformat, susține că ar fi Tărâmul Umbrelor (un spațiu mitic, a cărui inexistență Noul Ordin s-a străduit din răsputeri să o demonstreze.) NOTĂ: De atunci, autorul *Cronicilor Shadowick* a fost reinformat în mod convingător despre natura imaginară a „Tărâmului Umbrelor".

O ÎNCREȚITURĂ ÎN MINTE: Trei frați dezvoltă așa-zise puteri magice care le permit să supună timpul. Ei folosesc aceste puteri pentru a scăpa de regimul actual și a explora lumi noi și mult inferioare. Dacă acești copii nu ar fi imaginari, ar fi deja pe drum spre una dintre numeroasele case de corecție ale Noului Ordin pentru cetățeni tulburați și periculoși.

SERIA SUSIE DARKSHACK: O femeie de douăzeci de ani locuiește într-un orășel unde tovarășii ei sunt oameni și demoni (ființe inventate, foarte probabil plăsmuite de pretinși vrăjitori și vrăjitoare ca să-i îngrozească pe cetățenii respectabili ai Noului Ordin). Femeia se străduiește să găsească un echilibru între „demonii" pe care să-i lase să trăiască în pace, pentru viața ei socială, și cei pe care să-i ucidă, pentru propria siguranță. Răspunsul evident este că toate manifestările ființelor imaginare ar trebui distruse fără întârziere.

PAGINI WEB INTERZISE, CREATE CA SUBTERFUGII
scoase în afara legii de către Unicul Care Navighează în Spațiul Cibernetic

Critter: Un sistem online efectiv neinteligibil de mesaje scurte, criptice, care i-a ajutat pe luptătorii din Rezistență să facă schimb de informații periculoase. Eforturile Noului Ordin de a elimina aceste mijloace de comunicare extrem de ticăloase au fost prompte și categorice.

Juggle: Acest motor de căutare a fost inventat de o tânără rebelă care credea că poate crea un registru al tuturor informațiilor ilegale, duplicitare și extrem de periculoase de pe internet. AVERTISMENT: Această tânără se află încă în libertate și încearcă să furnizeze cetățenilor cinstiți ai Noului Ordin așa-zise documente necenzurate

care conțin o propagandă falsă împotriva Unicului și ilustrului vostru guvern. Se oferă recompensă pentru prinderea ei.

MyTaste: O rețea de socializare unde utilizatorii își preamăreau unul altuia năravul individualității, pe baza gusturilor lor literare și muzicale, pentru a se „distra". Noul Ordin a constatat cu promptitudine cât de multe materiale interzise sunt distribuite pe site și a luat măsuri de înlocuire a tuturor formelor de „conținut creativ" cu documente oportune ale Noului Ordin, precum „Codul Cetățenilor Noului Ordin" și autobiografia stimatului nostru conducător, *Cum am devenit Unicul.*

Compendiul Chipurilor: Acest site conținea o istorie completă a unei epoci când copiii și adulții erau liberi să răspândească informații — note culturale, evenimente, opinii politice, fotografii și alte libertăți otrăvitoare — printr-o uriașă publicație generată de utilizatori. Toate urmele existenței ei au fost șterse la ordin din memoria fiecărui calculator.

EMISIUNI TV INADECVATE CARE PROMOVEAZĂ ABSURDITATEA ȘI ILUZIA MĂREȚIEI
întrerupte de către Unicul Care Restructurează Audiovizualul

FUGA: O comedie muzicală despre niște copii din Rezistență care încearcă să evadeze din Centrul Minunata Lume Nouă. Copiii își dau seama că, fredonând cântece pop stupide, pot să-și tortureze psihologic gardienii. Un material profund inadecvat.

DISPĂRUȚI: Această dramă urmărește un grup de rebeli din Rezistență al căror avion — stricat cu succes de bravii soldați ai Noului Ordin — se prăbușește pe o insulă pustie. Pasagerii sunt supuși unor încercări, crezând că au de-a face cu o insulă „magică"

(în realitate, un spațiu controlat, creat de oameni de știință ai Noului Ordin), doar pentru a afla că sunt ținuți acolo până când vor putea fi executați pentru crimele lor împotriva guvernului. Un sfârșit potrivit pentru niște criminali de stat, dar întrucât emisiunea a inspirat multe alte emisiuni ticăloase, cu mesaje împotriva Noului Ordin, a fost întreruptă.

AZILUL: Un documentar parodic care prezintă viața de zi cu zi a ultimilor oameni în viață care își mai amintesc vremurile de dinaintea domniei Celui Care Este Unicul. Directorul nesuferit al spitalului, Melvin Slott, încearcă să le facă mai ușoare ultimele zile din viață, dar, dintr-un anumit motiv, starea de sănătate a fiecărui pacient se deteriorează dramatic sub îngrijirea lui.

FERĂSTRAIE ȘI RUINĂ: Un documentar care pătrunde în culisele închisorilor Noului Ordin, cu ajutorul unor camere ascunse, instalate în sălile de interogatoriu, prezentând săptămânal evenimente publicului. Deși au fost realizate de către mișcarea de Rezistență cu scopul unei așa-zise demascări, aceste casete au fost preluate de către Unicul și folosite ca mijloace de a coaliza cetățenii cinstiți ai Noului Ordin împotriva criminalilor care ne amenință. Toate aparatele de filmat au fost dezafectate, dar reluări ale înregistrărilor originale pot fi urmărite pe canalele de televiziune ale Noului Ordin.

ADEVĂRAȚII MITOCANI: Povestea adevărată a șapte adolescenți din Rezistență capturați, selectați să trăiască într-un frumos palat guvernamental și să fie filmați tot timpul, pentru a se vedea dacă instrucția specializată a Noului Ordin poate să-i aducă pe drumul cel bun. Întrucât emisiunea a devenit din ce în ce mai violentă din cauza caracterului participanților, agresivi și needucați, experimentul a trebuit să fie abandonat.

James Patterson

VREI SĂ FII CEL CARE ESTE UNICUL?: O emisiune-concurs populară în care concurenților li se puneau întrebări banale și câștigătorilor li se promitea șansa la tron pentru o zi. Nimeni nu a reușit să câștige marele premiu înainte ca emisiunea să fie scoasă din grila de programe, în urma obiecțiilor venite din partea Celui Care Este Unicul.

JAMES PATTERSON

este unul dintre cei mai îndrăgiți romancieri americani, cu peste 275 de milioane de exemplare vândute în 40 de limbi, ceea ce îl situează în topul celor mai bine vânduți autori din toate timpurile. Scriitor extrem de prolific, Patterson a publicat de-a lungul carierei sale peste 80 de titluri, destinate atât publicului adult, cât și copiilor și tinerilor, toate bătând recordurile în materie de popularitate. Printre seriile cele mai cunoscute se numără: *Maximum Ride, Vrăjitor & vrăjitoare, Generala,* precum și *Alex Cross, Women's Murder Club, Michael Bennett, Private.* Multe dintre scrierile sale, thrillere, povești de dragoste sau romane pentru tineri, au devenit scenarii de seriale TV sau filme. Patterson a fost ales de cititorii din toată America Autorul Anului 2010 la Children's Choice Book Awards.

JILL DEMBOWSKI a studiat literatura și scrierea creativă la Universitatea din Michigan. În prezent locuiește în New York.

www.witchandwizard.com

Jacket design by David Caplan
Jacket art © 2011 by Sean Freeman
Jacket © 2011 Hachette Book Group, Inc.

Bestseller Nr. 1 *New York Times*
Bestseller *USA Today*
Bestseller *Publishers Weekly*
Bestseller *Entertainment Weekly*
Nominalizat la Nickelodeon Kids' Choice Awards, 2011

„ACȚIUNE DIN BELȘUG." – THE ASSOCIATED PRESS

„INGENIOASĂ, cu DETALII PLINE DE CULOARE."
– *LOS ANGELES TIMES*

„DOI NOI EROI vor stârni ADMIRAȚIA CITITORILOR."
– YABOOKSCENTRAL.COM

„Copii vs. adulți, VIOLENȚĂ, MAGIE, MUZICĂ și DRAGOSTE – toate aceste subiecte fac din carte un roman PROVOCATOR care VA PLĂCEA CU SIGURANȚĂ." – VOYA

„Descrieri INTENSE și o ULUITOARE IMAGINAȚIE."
– TEENREADS.COM

„Copiilor le va fi FOARTE GREU SĂ LASE CARTEA DIN MÂNĂ."
– *SACRAMENTO BOOK REVIEW*

„IMAGINILE TERIFIANTE... aduc la VIAȚĂ acțiunea... cu o VITEZĂ ULUITOARE." – *SLJ*

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-461-5
ISBN: 978-606-8623-07-8
9 786068 623078
www.grupulcorint.ro

LEDA, *marcă înregistrată a*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT